

The Bodyguard (Vol.1)

PROTECT OR DESTROY

[ปกป้อง หรือ ทำลาย]

เมื่อคนที่มีหน้าที่ปกป้อง
กลายเป็นคนที่เฝ้าทำลายเธอ
เธอจะทำอย่างไรต่อไป...

Girl's Love Fiction by Anh L.S

“The bodyguard.”

คำนำ

E-Book (หนังสืออิเล็กทรอนิกส์) เล่มนี้ได้รวบรวมเอาฟิคชั่นเรื่องยาวเรื่องนี้ซึ่งได้ลงไว้ให้อ่านกันในบล็อกส่วนตัวของข้าพเจ้า (**Crimson Eyes Projects**) มาไว้เป็นรูปเล่ม เพื่อสะดวกกับการเก็บรักษาและนำมาอ่านกัน

แต่ใน **E-Book** เล่มนี้ ชื่อของตัวละครจะถูกเปลี่ยนไปทั้งหมด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสี่ยงเรื่องกฎหมายละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งยังได้แก้ไขสำนวนและเนื้อหาบางอย่างเพื่อให้เกิดความสละสลวยในด้านภาษาให้น่าอ่านมากขึ้นอีกด้วย และแม้ว่า เรื่องนี้จะไม่ได้ถูกนำมาทำเป็นหนังสือที่ทำจากกระดาษอย่างดีและมีรูปเล่มสวยงามที่สำนักพิมพ์สามารถทำได้ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็หวังว่า จะมีคนต้องการที่จะเก็บมันไว้เช่นกัน

ขอบคุณค่ะ

Anh L. S.

“The bodyguard.”

อารัมภบท

เมื่อบอดีการ์ดส่วนตัวของเราไม่ใช่ผู้จ้างอย่างที่เราเคยเข้าใจว่ามันน่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะบอดีการ์ดส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนี้ แต่เขาก็กลับเป็นอะไรที่แตกต่างแบบนี้ แล้วยัง..สับสนซะ ไม่มีเคจ ตัวสูงทึบครึ่งสี่ครึ่ง มองแล้วใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เหมือนจะหัวใจวางตาง ทั้งที่เป็น ผู้หญิงเหมือนกัน แล้วเราจะทำอย่างไรต่อไปดี หรือนี่เราจะมีผู้หญิงอย่างที่เราเองเข้าใจ ง่ายๆ แหะ

แต่ที่หน้าแปดอยู่อีกอย่างในตัวเขา ก็คือ... จริงๆแล้ว เขาถูกส่งมาเพื่อมาปกป้องเราหรือทำร้ายเรากันแน่ล่ะ ...บอดีการ์ด...

Dion Swans

บทที่ 1 : จุดเริ่มหรือจุดจบ.....

“อา...เข้าแล้วหรอเนี่ย..” เสียงโนโตนหวานรำพึงเบาๆ เมื่อดวงตาสีแดงดั่งเลือดนกที่ค่อยๆ เปิดขึ้นมาเริ่มรู้สึกแสบตา กับแสงที่ส่องผ่านหน้าต่างห้อง เธอกะพริบตาถี่ๆ เพื่อที่จะมองสิ่งต่างๆ ให้ชัด และมันก็ทำให้ต้องตกใจ กับภาพเปลือยๆ ที่หายไปในเวลาสั้น ห้องทั้งห้องสว่างแล้วจริงๆ “โอ้ย..เมื่อย..” เธอเบนขึ้นขณะพยายามยืดแขนยึดขายาวๆ ของตัวเอง และก็ต้องชะงักเมื่อไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจ

“โอ้ย..เป็นไปไม่ได้.. อะไรกันเนี่ย..” แคลรู้สึกหงุดหงิดที่ร่างกายเหมือนติดอยู่กับอะไรบางอย่าง เธอพยายามขยับตัวใหม่อีกครั้ง และพบว่า มันไม่สำเร็จ แต่กลิ่นที่เข้ามาเตะจมูกก็ทำให้เข้าใจอะไรบางอย่างได้มากขึ้น

“ว่าแล้วเชียว..” พึมพำขึ้นมาเมื่อรู้แน่ชัดแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เพราะเจอแล้วถึงสาเหตุที่ทำให้ได้กลิ่นหอมประหลาดแบบนี้ มีหน้าซ้ำตัวเธอยังรู้สึกอบอุ่นดีเสียด้วย “ยอดเยี่ยม” เสียงนี้ก้องในใจ เธอรู้แล้วว่าความรู้สึกนี้มาจากไหน แต่ไม่รู้ว่าจะตัวเองมาอยู่ตรงนี้ทำให้ได้เห็นและเจอเหตุการณ์นี้ได้อย่างไรทั้งนั้น และก็...ตำแหน่งตรงนี้คงไม่ดีเท่าไหร่มั้ง...

ปลายจมูกของเธออยู่ตรงระหว่างเนินอกของใครบางคนทีกลายร่างเป็นหมอนให้เธอชั่วคราว ปลายคางของหญิงสาวอยู่บนศีรษะเธอ มือทั้งสองข้างของเธอโอบรอบลำตัวของหล่อนเอาไว้ ในขณะที่สองแขนเรียวยาวของแม่สาวนั้นก็คล้องอยู่รอบบ่าของเธอ ขยายเรียวยาวพันเกี่ยวกันราวกับเกาวัลย์ คุณล้ายพวกเธอกลายเป็นเป็นตุ๊กตาหมีให้กันและกันอย่างนั้นแหละ

ดวงตาสีแดงแปลกประหลาดเบิกกว้างอย่างไม่รู้ตัวเมื่อพิจารณาเรื่องนี้เสร็จสิ้น หัวใจเต้นในจังหวะแปลกๆ ขึ้นมา เพราะสภาพที่ตัวเองกับอีกคนเป็นอยู่ แต่เท่าที่ดูแล้ว เธอก็คงจะไม่สามารถทำอะไรได้ จะปลุกหล่อนก็เกรงใจ จะอยู่แบบนี้ไปก็ไม่ค่อยดีนัก เพราะมันทั้งเมื่อยและ.... รู้สึกร้อนวูบวาบนะนี่.. ทำยังไงดีละ...

แคลค่อยๆ ขยับตัวของตัวเองช้าๆ ให้พ้นจากตำแหน่งที่นำหวาดเสียวนั้น เธอพยายามอย่างมากไม่ให้ Sleeping beauty ตรงหน้าของเธอตื่นจากนิทราอันแสนสุข ในที่สุดก็ได้ตำแหน่งที่พอใจ นั่งนิ่งๆ อยู่ที่ปลายเตียงนอนขนาดย่อม ตอนนี้ตัวเธออยู่ไม่ห่างไกลจากผู้ร่วมเตียงมากนักจึงสามารถมองหล่อนได้อย่างถนัดชัดเจนขึ้น และได้เห็นในสิ่งที่คิดถึงตลอดมา สิ่งที่ว่าอาจจะไม่มีโอกาสได้เห็นอีกแล้ว นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็อดไม่ได้ที่จะหนาวสะท้านไปทั้งร่างกาย น้ำตาพาลจะไหลออกมา

หญิงสาวตรงหน้ากำลังนอนหลับตาพริ้ม ริมฝีปากบางๆ ของเธอเหมือนอมยิ้มน้อยๆ เหมือนพอใจอะไรบางอย่างอยู่อย่างนั้น แคลแอบคิดว่า หล่อนคงฝันดีอยู่แน่ๆ ถึงได้ทำท่าแบบนี้ และมันก็เร็วกว่าที่เธอเองคาดไว้ มือข้างหนึ่งของเธอขยับอย่าง

อัถโนมิตี มันเข้าไปลูบได้เส้นผมยาวสลวยดูเจี้ยนใหม่สีเข้มของอีกคน แคลก้มหน้าลงเพื่อจะได้สัมผัสกลิ่นหอมของปอยผมเส้นนุ่มที่อยู่ในมือตัวเอง แต่ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เสียงที่เธอจำมันได้ก็ดังแว่วมาเข้าหู ทำให้ทุกอย่างหยุดชะงัก “คะ..แคลหรือ..?”

เจ้าของชื่อที่ถูกเรียกหลุบตาลงมองเจ้าของเสียงอย่างตกใจ เส้นผมในมือจึงถูกปล่อยทิ้งในทันที ดวงตาสีแปลกเบิกกว้างอย่างตกใจ เพราะเจ้าของมันกำลังใจสัน แต่ด้วยนิสัยจึงพยายามสงบจิตสงบใจ กลบเกลื่อนความจริงในใจและสงี่ยมน้อยๆ ตามสไตล์ให้กับคนตกทาย และส่งเสียงตกทายกลับไปบ้าง “อรุณสวัสดิ์จ๊ะ ดิออน..”

รอยยิ้มน้อยๆผุดขึ้นที่ริมฝีปากบางได้รูปของผู้ถูกตกทาย เจ้าของชื่อ“ดิออน” ค่อยๆพาร่างเล็กที่ได้สัดส่วนของตนลุกขึ้นนั่งอย่างช้า ๆ ดวงตาสีเขียวดูจมกตมมองคนตรงหน้าอย่างพินิจพิจารณา สายตาของเธอเต็มไปด้วยความห่วงใย

ดิออนขยับเข้ามาใกล้ผู้อยู่ร่วมเตียงเคียงหมอนกัน มือเล็กข้างหนึ่งนั้นถูกยกขึ้นเพื่อสัมผัสอย่างระมัดระวังที่หน้าท้องของอีกคน เสียงหัวเราะและแหบแห้งเพราะอาการขาดน้ำเอ่ยถาม “แคล.. เธอเป็นยังไงบ้าง..?”

แคลสะดุ้งเล็กน้อยจากสัมผัสนั้น เพราะเพิ่งนึกได้ว่ามันมีแผลอยู่ที่ตัวเธอ และเพิ่งจำได้ว่า มันเกิดมาได้ยังไง ใบหน้าสวยก้มลงมองตรงมือที่สัมผัสร่างกาย และค่อยๆนำมันออกมาจากจุดอันตรายนั้น มันเป็นการกระทำที่ดูสุภาพมากกว่าการปิดมือของหล่อนออกไปอย่างไม่ดี เพราะไม่อยากให้ถูกส่วนที่เจ็บ เจ็บจะเป็นจะตายนั้น

“ยังเจ็บอยู่นิดหน่อยจ๊ะ แต่ไม่เป็นไรแล้วละ เดี่ยวก็หาย..” ถึงต้องโกหกออกไปแบบนี้ แต่เพื่อความสบายใจของอีกฝ่าย เธอก็ยอมทำ แคลสัมผัสมือข้างนั้นที่ตัวเองจับอยู่และลูบมันเบาๆ หวังให้เจ้าของมือเข้าใจความรู้สึกของเธอที่มากกว่าคำพูด แต่น้ำตาที่พรั่งพรูออกมาจากดวงตาของหล่อนก็เกินกว่าที่เธอจะห้ามได้

“เพราะฉันแท้ๆ...เธอถึงได้เจ็บขนาดนี้...” ดิออนสะอึกสะอื้นออกมาอย่างผิดนิสัยของตัวเอง ที่ไม่จำเป็นจะไม่ร้องไห้ให้ใครเห็นแบบนี้ แต่กลับคนคนนั้นมันแตกต่างออกไป เมื่อเขาเป็นคนของหัวใจ ของเธอ..

แคลส่ายหน้าไปมาเหมือนว่าไม่เห็นด้วยพลางบีบมือที่จับไว้ให้แน่นขึ้น “ไม่ใช่เพราะเธอหรือหน้า.. อย่าคิดมากสิจ๊ะ.. และอีกอย่างนะ.. แค่อันเห็นเธอปลอดภัยแบบนี้ ฉันก็ดีใจมากแล้ว เจ็บแค่นี้..ไม่ใช่ปัญหา..”

ปากเก่งเหมือนเดิมไม่มีผิด แคลคิดในใจ ทำยังไงได้ละ ในเมื่อเธอแพ้หน้าตา ยิ่งเป็นหน้าตาของผู้หญิงคนนี้ เธอยิ่งไม่ต้องการเห็นมัน

คนเจ็บยังคงยิ้มว่าให้คนตรงหน้า ไม่สนใจว่า แผลของตนจะเกิดอาการกำเริบขึ้นมาแล้วอีกครั้ง ฤทธิ์ของยาซาซางจะหมดไปแล้ว คราวนี้ก็เหลือแต่ความเจ็บล้วนๆ แต่ยังไงก็ต้องโกหกต่อไปให้เนียน “เอาน่า.. อย่าทำหน้าแบบนี้สิ..ดิอที่รัก..” พุดไปพลางก็สัมผัสศีรษะของอีกฝ่ายไปพลาง ทั้งไปรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ของตัวเองต่อไป ทำเหมือนไม่รู้ใจเขาอย่างนั้น จนกระทั่งถูกจู่โจมอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวด้วยสาวร่างเล็กที่โผล่เข้ามาจู่โจมจนแน่น กระแทกเข้ามาอย่างเต็มแรง

แต่เสียงร้องของแคลก็หยุดอยู่แค่เพียงลำคอไม่กล้าออกมา ทั้งที่ไม่บอกก็รู้ได้เลยว่า ตัวเองกำลังหน้าซีด และความเจ็บแบบนี้เธอเข้าใจดีว่า มันเกิดเพราะอะไร แน่นอน..แผลที่เย็บไว้ ได้แตกเสียแล้ว.. แย่ละสิ..

ดิออนทำจมูกพุดพิด เมื่อได้กลิ่นอะไรแปลกๆเข้าจมูก กลิ่นมันคุ้นเสียจนเธอต้องยอมลุกออกจากตำแหน่งที่กำลังฟังพอใจ เสียขายที่ไม่ได้กอดเขา และสิ่งเธอเห็นนั่น มันก็ทำให้ตาค้าง มือไม้สั่นเทา “ละ..เลือด...” สวานน้อยวัยสิบเจ็ดพุดแทบไม่เป็นภาษา เมื่อสิ่งที่เห็นคาตาอยู่ก็คือ สีแดงสดที่ติดกับสีขาวของชุดที่หญิงสาวตรงหน้าสวมใส่ และมันมีความหมายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น “แคล.. ขอโทษ.. ะ..แผลเธอเลือดไหล...” เธอไม่เข้าใจว่าตัวเองเป็นบ้าอะไร ถึงได้พุดอะไรได้ง่าแบบนี้ “ทำยังไงดี.. ทำยังไงดี..” มือเล็กสั่นๆของเธอขยับเพื่อจะเข้าไปจับตัวอีกฝ่าย แต่ที่หมายก็ถอยออกห่างจากเธอไป ดิออนเงยหน้ามองหน้าซีดๆของเจ้าของมัน “แคล..?”

แคลส่ายหน้าไปมาด้วยท่าทางสงบตามปกติและยิ้มน้อยๆให้หญิงสาว “ไม่เป็นไร.. ขอฉันดูเองก่อนนะ..” ว่าแล้วก็ปลดสายคาดเอวของชุดที่ตัวเองสวมอยู่ออก

แคลถอดแขนเสื้อชุดยูเกะตะสีขาวออกจากตัวทั้งสองข้าง และปล่อยมันทิ้ง เพื่อที่เธอจะสามารถเห็นได้ว่า สภาพร่างกายภายใต้ร่มผ้าของตนเป็นอย่างไร เธอไม่สนใจว่าตอนนี้เรือนกายส่วนบนจะไม่มีอะไรปกปิดไว้อีกต่อไปแล้ว เรื่องความอายไม่ใช่ปัญหาใหญ่ในเวลานี้ แผลสำคัญกว่า และอีกอย่าง คนที่นั่งดูอยู่ไม่ใช่ใครที่ไหน ...แฟนเธอเอง..

“ແຍ່ກ່ວ່າທີ່คิดไว้ແະ...” แคลพิมพ์้าขึ้นมาอย่างไร้อาการตกใจ เพราะคาดเอาไว้แล้วว่าจะต้องเห็นแผลพันแผลที่โชกเลือดแบบนี้

“แคล..?”

ดวงตาสีแดงกระพริบตาและเงยหน้ามองคนเรียกชื่อ “ดิ.. ไม่เป็นไร..” เธอยังยืนยันคำเดิมอยู่แบบนั้น แม้คนตรงหน้าจะกำลังร่ำไห้ปานใจจะขาด

“ขอ... ขอฉันดูหน่อย..” ดิออนอ้อนวอนเมื่อขยับเข้ามาใกล้คนเป็นแผล เธอหวังเขามาก แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อถูกปฏิเสธอย่างอ่อนโยนแบบนี้

“ขอบใจจ้ะ..ดิ.. เธอน่ารักจังนะ แต่ไม่ต้องหรอก.. เธอออกไปบอกไม่ให้ฉันดีกว่า..” แคลสัมผัสใบหน้าของคู่สนทนาหวังให้เขาไม่รู้สึกรู้ว่า เธอไม่ต้องการ แต่ก็ช่วยไม่ได้ หากจะได้ยินเสียงคัดค้านตามประสาเด็กของผู้หญิงคนนี้

“แต่แคล..”

“ไม่เอา..ดิ.. ทำตามที่คุณบอกเถอะนะ ขอเรื่องละ..” บทสนทนาถูกปิดลงด้วยจมูกพิดเบาๆที่ริมฝีปากของคนอายุน้อยกว่า แคลยิ้มอย่างมีชัยที่เห็นสองแก้มแดงๆของอีกคน “มัดจำไว้ก่อนนะ..เด็กดี..”

ดิออนพุดอะไรไม่ออกไปหลายวินาที ก่อนจะตั้งสติได้ “เออ...ก็ได้ ถ้าอยากให้มีมานานักละก็ ฉันจะไปเรียกให้แล้วกัน..”

ร่างบางหันหลังและผุดลุกขึ้นจากที่นอนด้วยท่าทางหงุดหงิด ดิออนกระโดดเท้าออกไปจากห้อง ทำเหมือนไม่พอใจ แต่ไม่ใช่.. เธอแค่ต้องการจะซ่อนอาการที่เป็นของตัวเอง ใจของเธอกำลังเต้นแรง แค่เพียงจูบเบาๆแบบนั้น ...บ้าที่สุด...

แคลมองตามร่างหญิงสาวร่างเล็กที่แสนรักของตนทุกความเคลื่อนไหวก่อนที่ภาพของคนตรงหน้านั้นจะหายไปหลังบานประตู รอยยิ้มบางๆผุดขึ้นมาที่ริมฝีปากกับภาพหญิงสาวที่มีกิริยาท่าทางเหมือนเด็กเล็กๆ แต่ไม่นาน เธอก็พบว่าตัวเองทรุดฮวบลงกับที่นอน บาดแผลเกิดอาการร้อนขึ้นมาอย่างกะทันหัน มันเจ็บและปวดมากเหมือนจะตายเสียให้ได้ แต่ไม่มีทาง เธอจะไม่มีทางตาย มันเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เธอจะยอมแพ้ให้แก่มัน

เสียงหวานแค้นออกจากไรฟีนออกมา “ยังก่อน.. ฉันจะไม่จากเธอไปตอนนี้..ดิว..”

+++++

ดวงตาสีแดงมองจ้องอย่างว่างเปล่ากับเพดานสีขาว จิตใจของเธอกำลังล่องลอยออกไป ไกลจากตัวเอง แคลกำลังนอนคิดทบทวนเรื่องราวต่างๆระหว่างรอความช่วยเหลือที่ยังมาไม่ถึง มือข้างหนึ่งกุมผ้าและกดแผลที่แตกเอาไว้ ปล่อยให้เวลาให้ตัวของเธอ สายตายังคงเหม่อลอยต่อไป ร่างกายคล้ายไม่มีความรู้สึก เธอกำลังนึกถึงความหลัง นอนยิ้มให้กับมัน นึกถึงผู้หญิงที่เพิ่งเดินกระโดดเท้าออกไป ต้นเหตุของเรื่องราวเหล่านี้...

ดิออน หรือ ดิว สวอนส์ คือชื่อจริงของหญิงสาวคนนั้นที่อยู่ในใจเธอ หล่อนเป็นลูกสาวคนโตของเศรษฐีระดับต้นๆของญี่ปุ่น มีหน้าที่ยังเป็นทายาทคนสำคัญของบริษัท ซิกส์ คอร์เปอร์เรชั่น ซึ่งดำเนินกิจการด้านการพาณิชย์กรรมและยังทำกิจการที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ระดับแนวหน้าของประเทศ ดิออนเป็นผู้ที่จะต้องรับตำแหน่งประธานบริษัทคนต่อไปในอีกไม่ช้า หลังจากที่ผู้เป็นบิดากล่าวว่าต้องการจะปลดตัวเองออกจากตำแหน่งนี้ ด้วยอ้างว่า “แก่แล้ว” ทั้งที่ยังดูหนุ่มแน่นในวัยห้าสิบปี

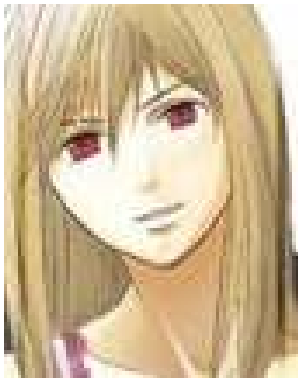
ดิออนไม่มีทางที่จะปฏิเสธมันได้ ถึงจะต้องการ เพราะแม้ว่าเธอจะเป็นผู้หญิงและยังเป็นเด็กสาวอายุเพียงสิบเจ็ดปี และตระกูลสวอนส์มักจะสืบต่อทายาทจากชายไปสู่ชายมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ไม่เคยมียุคสมัยไหนที่อำนาจอยู่ในมือของผู้หญิงมาก่อน แต่เมื่อไม่มีทายาทเชื้อสายตรงที่เป็นผู้ชายเพื่อจะสืบทอดมรดกต่อไปในรุ่นของเธอได้ ในฐานะของลูกสาวคนโตและเป็นทายาทคนเดียวที่มีคุณสมบัติพร้อมที่สุดในรุ่นนี้ เธอไม่มีสิทธิ์จะเลือกอะไร ทำได้แค่มอบรับมันโดยดูๆ เพราะมันคงไม่ดีเท่าไรนัก หากเธอจะบิดเรื่องนี้ไปให้น้องสาว เมื่อน้องสาวคนเดียวของเธอยังไม่ประสีประสาอะไรเลยแบบนี้ เขาอยู่แค่ชั้นประถม ส่วนเธอเป็นถึงนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้ว

ส่วนตัวเธอ “แคล” “แคลลี่ ดารอฟล็กกี้” สาวลูกครึ่งญี่ปุ่น – รัสเซีย มีตำแหน่งเป็นถึงเจ้าของบริษัทบอดีการ์ดที่ใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่น ณ ปัจจุบัน ซึ่งเป็นบริษัทที่ได้รับความนิยมไว้วางใจ ได้ทำสัญญาว่าจ้างกับคุณพ่อของดิออน ให้ดูแลหล่อนอย่างใกล้ชิด ในฐานะบอดีการ์ดส่วนตัว และอีกตำแหน่งที่สำคัญพอๆกันหรือน่าจะมากกว่า

ซึ่งนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดนี้..

The Bodyguard !!

บทที่ 2 : นางฟ้าตาสีแดง หรือ..ปีศาจกันแน่ละ

ย้อนกลับไป 5 เดือนก่อน

ณ คฤหาสน์สวีเดน

“ออกไป! ฉันบอกให้ออกไปยังงั้นละ ไปเดี๋ยวนี้.. ไป!” เสียงตะโกนของหญิงสาวดังออกมาจากห้องนอนห้องหนึ่งภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ บรรดาสาวใช้หน้าตาดี 2 คนวิ่งออกมาอย่างไม่คิดชีวิต เกือบจะทันทีที่เสียงหัวเราะของหญิงสาวผู้นั้นดังขึ้น

ตุ๊บ!

“อะ...ขอโทษค่ะ” เสียงสาวใช้คนหนึ่งเอ่ยคำขอโทษขึ้นอย่างร้อนรน ขณะที่เธอรู้สึกได้ว่าเธอได้บังเอิญพุ่งเข้าชนใครคนหนึ่งในห้องหลังจากที่เธอวิ่งออกมาจากห้องนอนของเจ้านายของเธออย่างไม่คิดชีวิต

“โอ้..ไม่เป็นไรจ๊ะ ว่าแต่พวกเธอสองคนวิ่งหนีอะไรมากันหรือ..” ผู้ถูกชนเอ่ยตอบสาวใช้ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน พลางก้มหน้าลงเอ่ยถามหญิงสาวร่างเล็กที่ตอมน้อยอยู่บังเอิญเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนเธอ

“เอ่อ...คะ..คุณตา.. ดารอฟล์ก็.. อะ...ขอโทษเป็นอย่างมาก ขอโทษจริงๆค่ะ” สาวใช้ผู้นั้นเอ่ยคำขอโทษอีกอักอีกครั้งหลังจากที่รู้ตัวแล้วว่า อ้อมแขนอบอุ่นที่รับเธอไว้เมื่อสักครู่นี้เป็นของใคร เธอพยายามถอยห่างจากอ้อมแขนนั้นอย่างระมัดระวัง พลางก้มหน้าลงเพื่อซ่อนใบหน้าแดงก่ำของตนเอง

“อืม...ฉันบอกแล้วไงละว่าไม่เป็นไร เขาเป็นว่าตอบคำถามฉันก่อนดีไหมว่า วิ่งหนีอะไรมา สัตว์ประหลาดหรือ..” ร่างสูงเจ้าของอ้อมแขนอบอุ่นเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงขำขันอย่างอารมณ์ดีตามสไตล์ของเธอ ทำเอาผู้ถูกถามหน้าแดงก่ำเสียยิ่งกว่าเดิม สองสาวใช้เลิกหันมองหน้ากันและกัน ไม่มีคนไหนยอมเปิดปากพูดสักคำ

“โอเค..โอเค.. ไม่ตอบก็ไม่เป็นไร จังฉันเข้าไปดูเองก็ได้จ๊ะ” ร่างสูงตัดสินใจเอ่ยขึ้นเมื่อไม่ได้คำตอบอย่างที่อยากได้ เธอทำท่าจะเดินตรงไปที่ประตูห้องนอนที่สาวใช้ทั้งสองวิ่งออกมา

“คะ...เดี๋ยวก่อนคะ คุณดารอพลก็ ดิฉันว่า...อย่าเพิ่งเข้าไปจะดีกว่าไหมคะ คะ..คือ คุณหนูอารมณ์ไม่ดีค่ะ ฉัน...”
สาวใช้อีกคนเอ่ยยับยั้งพร้อมกับวิ่งมาดักหน้าผู้ที่ถูกเรียกว่า ดารอพลก็ (เรียกด้วยนามสกุล เพราะในญี่ปุ่นจะให้เกียรติผู้ที่ไม่รู้จักมักคุ้นด้วยการเรียกนามสกุลของเขาแทนชื่อ)

“นั่นหรือ...ไม่เป็นไร เรื่องนี้ปล่อยให้ฉันจัดการละกันนะ ฉันมีหน้าที่ตรงนี้อยู่แล้ว,ne?” ดารอพลก็เอ่ยตอบ น้ำเสียงขี้เล่น สำเนียงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะคนที่บ้านเกิดของเธอ..เกียวโต.. เธอค่อยๆจับแขนสาวใช้ที่ยืนขวางหน้าให้หลบทาง อย่างสุภาพก่อนจะเดินอย่างสง่างามหายเข้าไปในห้องนอนนั้น ที่ต่อมาก็มียังเสียงดังออกมาต้อนรับ

“นี่...ยังพูดกันไม่รู้เรื่องอีกหรือ ว่าไม่ไปนะ ให้ตายก็ไม่ไป ออกไปฉันจะนอน..” เสียงหัวเราะดังทะลุผ้าห่มออกมา เมื่อรู้ว่า มีคนเข้ามาขัดขวางการนอนอันแสนสุขของเธออีกครั้ง อย่างไม่สนใจว่าจะเป็นใครที่เข้ามา

“โอ้.. โอ้..เข้าแล้วยังจะนอนอยู่อีกหรือคะ ขอนอนด้วยคนได้ไหมเอ่ย” แยกผู้มาเยือนถึงห้องนอนพูดหยอกคนได้ผ้าห่ม เสียงหัวเราะน้อยๆดังตามหลัง

“โอ้เว้ย.. อะไรวะเนี่ย..” เสียงหัวเราะตะโกนแข่งเสียงหัวเราะคิกคักนั้นทันทีที่ตึงผ้าห่มซึ่งห่มหุ้มตัวของเธอลอก เจ้าของห้องสองตาเบิกค้าง เมื่อรู้ชัดแล้วว่าผู้เข้ามาใหม่ไม่ใช่บรรดาสาวใช้ของเธอ

“แก.. แกเป็นใคร.. มาอยู่ในห้องฉันได้ยังไง..” ผู้ที่พูดขึ้นมานั่งชี้หน้าคนตรงหน้าของเธอและเอ่ยถามโดยไม่สนใจจะรักษามารยาท เส้นผมยาวสลวยดูจะแปรไหมสีเข้มสยายไปตามการเคลื่อนไหวของเธอ โดยไม่รู้ว่า มันได้ไปตรงสายตาของคนเบื้องหน้าเอาไว้แล้วเวลานี้ เด็กสาวกัดฟันแน่นด้วยความหงุดหงิดใจ เธอไม่ได้รับการใส่ใจจากอีกฝ่ายเท่าที่ควร “เฮ้..!”

รถไฟของเธอถูกหยุดชะงัก แยกร่างสูงเกินผู้หญิงปกติกระพริบตาเหมือนจะเรียกสติกลับมาหาตัวเอง ปลายนิ้วถูกยกขึ้นชี้ไปที่ใบหน้าของตน “พูดกับฉันหรือคะ..” อีกฝ่ายพยักหน้าให้อย่างโกรธๆ แต่เธอลบยิ้มใจเย็น “ฉันเป็นบอดีการ์ดส่วนตัวคนใหม่ของคุณหนูยังงั้นละคะ ถ้ามได้..”

เธอพูดจาเล่นลิ้นตามสไตล์เหมือนไม่ใส่ใจคนตรงหน้าสักนิด ทั้งที่หล่อนแทบจะกระโดดมาขย้ำคอเธอให้ได้แล้ว “เอ..หรือว่า...คุณหนูอยากให้ฉันเป็นอย่างอื่นก็ได้คะ..” เสียงหัวเราะอย่างพอใจดังตามมา ร่างสูงระหงเดินเข้ามาใกล้ผู้ที่ยั้งนั่งตาโตอยู่บนเตียงขนาดควีนไซท์ของตัวเอง ไม่สนใจเลยว่า การกระทำนี่จะเป็นผลให้ดวงตาสีเขียวดูจมกรตของคนผู้นั้น เบิกกว้างขึ้นกว่าที่มันเคยเป็น สีแดงระเรื่อเผยขึ้นที่สองแก้มขาว เธอพอใจที่ได้เห็นมัน น่ารักจัง...

แต่ไม่กี่นาที ทั้งเสียงหัวเราะและรอยยิ้มก็หายไปจากใบหน้าของเธอ เมื่อเจ้าของเตียงขยับถอยห่าง สีแดงบนสองแก้มนั้นหายไป..

“อะ...ฮ้า... ไซลิ..ยัยฮ้ายนำหัวแดงนั่นเอง.. ยัยบ้าคนที่ฉันไล่ไปแล้วนี่เมื่อวาน เป็นพวกของเธอใช่ไหม..” เสียงหัวเราะเสียงแข็งขณะร่างเล็กลุกขึ้นจากเตียงในที่สุด เผยให้เห็นชุดนอนแบบเด็กชายที่เธอใส่อยู่ รูปร่างที่ได้สัดส่วนในแบบสาวนักกีฬาปรากฏให้เห็นแก่สายตาของแยกที่ยืนตาค้างอยู่ตรงนี้

ดวงตาสีเขียวตั้งมรกตเหลือบขึ้นลงมองร่างสูงระหงตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเท้า ดิออนก้าวเดินวนรอบร่างนั้น และหยุดยืน เธอจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นมองหน้าคนตรงหน้าตัวเองอย่างอัตโนมัติหากอยากจะมองเขาให้ชัดเจนขึ้น เพิ่งนึกขึ้นได้ว่า อีกฝ่ายมีความสูงที่มากกว่าเธอมากขนาดไหนก็คราวนี้เอง เธอสูงประมาณ 165 เซนติเมตร เหมือนสาวชาวเอเชียทั่วไป

“โอ้..คุณหนูท่าทางจะสนใจฉันเป็นพิเศษนะคะ.. น่าดีใจจัง..” เจ้าของร่างสูงกว่าพูดหยอกออกมาจนได้ เมื่อสามารถกลบเกลื่อนอาการของตนได้สำเร็จ

แคลก้มหน้าลงเล็กน้อยเพราะรู้สึกว่าคุณจะทำ แต่ไม่ใช่หรอก เธอมีจุดประสงค์ คงต้องการให้ดวงตาสีแดงประหลาดได้แสดงพลังอำนาจของมันละมั้ง.. จะได้ผลหรือ..? แต่..หายีน่า.. ใครกันละนี่.. บอดีการ์ด.. หัวแดง.. โอ้..อแมนด้านั่นเอง

“ตะ..ตาสีแดง แปลกจัง แต่สวย สวยมาก..”

แคลกระพริบตาปริบๆเมื่อได้ยินเสียงพูดเพ้อๆของใครบางคน และเมื่อรู้แล้วว่าเป็นใคร รอยยิ้มสดใสก็ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากสวยของเธอ แต่ต่อมาก็ได้เจอกับความประหลาดอีกอย่าง ที่ตอนนี้ใบหน้าของเธอกำลังถูกสัมผัสของมืออุ่นๆปกคลุม เธอสะดุ้งเล็กน้อยแต่ก็ปล่อยให้อีกฝ่ายได้ทำไป ก็ใช่..มันรู้สึกดี..

“จับให้พอใจเลยนะคะ.. ถ้าชอบมัน..” แต่มันก็อดใจไม่ไหวที่จะไม่เอ่ยส่อ เพราะชัดเจนความเป็นตัวเองไม่ได้ อีกฝ่ายดูตกใจขึ้นทันทีเหมือนกัน มันทำให้เธอนึกเสียดายที่เวลานี้ ใบหน้าของเธอเป็นอิสระเสียแล้ว ..แคลเอ่ย.. ไม่น่าเลยเธอเนี่ย

“ชะ..ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะ...” ดิออนพูดกระท่อนกระแท่นออกมา เธอไม่อาจจะมองอีกคนได้แล้วตอนนี้ เลยหันหนีไปก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว

แคลแอบถอนหายใจอย่างผิดหวัง แต่เธอก็เป็นแบบนี้ไปไม่ได้นาน “ไม่เป็นไรคะ ฉันไม่ได้ตกใจอะไร และมันก็ไม่ใช่แปลกหรอกนะคะ ถ้าจะมีคนหลงมนต์สะกดจากดวงตาสีแปลกๆของฉันแบบนี้..” รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปาก แคลขยิบตาให้คนที่หันหน้ามาพอดี สบตากันได้สองวินาทีก่อนที่หล่อนจะสะบัดหน้าหนีไป น่าเสียดายจริงๆ..

“ปัญหาอา่อน.. ฉันไม่ได้หลงเสน่ห์เธอซะหน่อยนะ ออย่ามาพูดมั่วๆ” ดิออนร้องตะโกนแย้งออกมาทั้งที่ไม่หันมามองหน้าอีกคน เธอกำลังหงุดหงิดทุกคน แม้กระทั่งตัวเอง เข้าๆแบบนี้ใครกันจะอารมณ์ดีกันบ้างล่ะ..

แต่บางอย่างก็ทำให้เธอหันกลับมามองหน้าคนที่อยู่ในห้องด้วยอีกครั้ง “ว่าแต่..เธอเป็นใคร.. มาที่นี่ทำไม..”

“แคลคะ แคลลี่ ดารอฟสกี เป็นบอดีการ์ดส่วนตัวของคุณ หรือจะเรียกฉันว่าสั้นๆว่า แคล ก็ได้ค่ะ..เจ้านาย..” เสียงหวานใสตอบกลับอย่างไม่แคร์ปฏิกิริยาตอบสนองของคนฟัง ไม่สนใจว่าเด็กสาวจะไม่พอใจเธอ

“หืม..? ดารอฟสกี.. รัสเซีย..?” แยกแปลกหน้าพยักหน้าตอบคำถามที่ฟังไม่เหมือนคำถามของเธอ ดิออนบอกไม่ถูกว่า เธอรู้สึกอย่างไรกันแน่กับผู้หญิงคนนี้ แต่รู้ว่า ไม่ชอบหน้าเท่าไรเท่านั้น มันมีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ค่อยดีนักในใจเธอ ดวงตาสีมรกตกระพริบเมื่อนึกเรื่องบางอย่างได้ “แล้วทำไมพุดญี่ปุ่น..”

“ฉันเป็นลูกครึ่งคะ..” แคลตอบยิ้มน้อยๆ พอให้ได้เห็นว่าอีกคนพยักหน้ารับรู้

“บอดีการ์ด..?” ดิออนถามต่อเหมือนไม่แน่ใจ คิ้วเรียวข้างหนึ่งของเธอลิกขึ้น อีกคนก็พยักหน้าให้อีกครั้ง คราวนี้เธอเห็น ได้ชัดเลยว่าคนตรงหน้าเป็นศัตรูของเธอ..บอดีการ์ด..

ดิออนไม่ชอบบอดีการ์ด เธอไม่เคยนึกชอบพวกเขา ไม่สักนิด เพราะพวกเขาทำให้เธอขาดอิสรภาพ ถูกต้องพวกเขา มาพร้อมความสบายใจและความปลอดภัยของเธอ แต่จะทำได้ ในเมื่อในขณะเดียวกัน สิ่งที่ต้องการที่สุด มัน จะต้องหายไปเพราะพวกเขาด้วยแบบนี้.. อิสรภาพของฉัน..

“เธอแน่ใจนะ.. ว่าเธอเป็นได้..” เสียงหัวเราะสื่อความหมายเหมือนสายตาของเธอที่กำลังมองอย่างประเมินไปที่อีกคน ดิออน เดินว่องว่องสูงกว่าตัวเธออีกครั้ง กำลังทำตัวเหมือนเสียมองสำรวจเหยื่อ ทว่าเหยื่อตัวนี้ กลับไม่ใช่ “ลูกแกะ” อย่างที่เธอคิด หล่อนเป็น “งู” ไซ้แล้ว “งู” ... นางพญางูซะด้วยสิ...

ร่างสูงในชุดสูทสีดำกับเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวใน ผูกเนคไทเรียบร้อย ผมยาวสีน้ำตาลเข้มนั้นถูกรวมมัดเป็นทรงหางม้าอย่างเป็นระเบียบ ดูไปก็คล้ายกับว่า หล่อนหลุดออกมาจากภาพยนตร์ Men In Black แต่ตัวเอกเปลี่ยนไปเป็นผู้หญิง..ที่สวยมาก.. เกยกันด้วยเหอเนี่ย.. เกยสิจ๊ะ..

แน่นอนเลยว่า ผู้อ้างตัวว่าเป็นบอดีการ์ดส่วนตัวของเธอคนนี้ มีความสวยที่โดดเด่นเกินกว่าใคร เรียกได้ว่า หล่อนเป็นผู้หญิงที่สวยมาก มากที่สุดที่เธอเคยเจอมาทั้งชีวิตเลยด้วย หล่อนมีผิวพรรณขาวอมชมพู ดูไม่เหมือนว่าเป็นชาวรัสเซีย ตามที่กล่าวอ้างมา เพราะชาวตะวันตกแบบนั้น เธอรู้ว่า พวกเขามักจะมีผิวขาวซีดเสียส่วนใหญ่ ไม่ใช่ผิวพรรณดูดีอย่างไรที่ตีแบบนี้ ใบหน้าไม่มีตกระสัณษิตเลยด้วย หากว่าหล่อนไม่ได้มีจมูกที่โด่งสวยเป็นสันและใบหน้าที่รูปทรงหัวใจ กับสีของดวงตาที่แดงเข้มราวสีของก้อนเลือดแบบนี้ ก็อาจจะเข้าใจผิดได้ว่า หล่อนโกหกเรื่องชาติกำเนิด แต่ฉันจะไปสนใจเรื่องนี้ทำไมกันล่ะ..

“เป็นอะไรเหอคะ..” แคลถามหน้าซื่อ แต่แอบยิ้มในใจ พอใจกับท่าทางขี้หงุดหงิดของเจ้านายคนใหม่คนนี้

“จะเป็นอะไรซะอีกล่ะ.. ก็บอดีการ์ดไงเล่า.. ไม่งั้นจะเป็นอะไร.. แม่เลี้ยงฉันเหอคะ..”

เสียงหัวเราะดังก้องไปทั้งห้องนอนของเธอ ดิออนไม่รู้ว่าจริงๆแล้วเธอกำลังเจอกับอะไรอยู่ เธอรู้สึกเหมือนตัวเองได้กลายเป็นตัวตลกไปแล้ว “หัวเราะอะไรกันห๊ะ.. ยัยบ้า..!”

เสียงนี้ออกมาพร้อมการพุ่งตัวเข้ามาหาอีกคนทันทีหวังโจมตีเขา ดิออนไม่เข้าใจเลยว่า เธอลงไปนอนหน้าคะมำอยู่กับพื้นห้องได้อย่างไร อ้อ..ใช่.. หล่อนหลบเธอ..

เธอได้เจอแต่ใบหน้าราวเด็กไร้เดียงสากำลังส่งยิ้มมาให้ขณะที่หันไปมองเมื่อพยายามลุกขึ้นจากพื้น ดิออนขมขื่น “ยัยบ้า!” เธอไม่รู้จะทำอะไรได้ดีกว่านี้ นอกจากภาวนาให้ดวงตาของเธอสามารถสร้างความมหัศจรรย์ได้ และเผาไหม้ผู้หญิงตรงหน้าให้สิ้นซาก แต่น่าแปลกเหลือเกินว่า เพราะอะไร เธอจึงยอมให้หล่อนช่วยพยุงขึ้นแบบนี้..เจ็บอยู่ละมัง..

“อยากเล่นรักบี้ก็ไม่บอกกันก่อนนะคะนี่..” แคลพูดที่เล่นที่จริงกับคนที่ตัวเองช่วยเหลืออยู่ “และก็รู้ไว้ด้วยนะคะว่า.. ฉันไม่ชอบผู้ชาย..” ดวงตาสีแดงเป็นประกายระหว่งกระซิบคำนี้ที่ข้างหูอีกคน ดวงตาสีมรกตของฝ่ายนั้นดูหวาดหวั่นขึ้นมาในทันที แคลฉีกยิ้มกว้างขึ้น “เพราะผู้หญิงน่ารักกว่าขนาดนี้นี่นา.. กลิ่นหอมด้วย..” แกล้งทำจมูกพุดพิด และก็เป็นไปตามที่คิดไว้ ดิออนสะลัดตัวออกไปจากอ้อมแขนของเธอทันที

“อย่ามาแตะต้องตัวฉันนะ..” เสียงหัวตวาดใส่หน้าเธอ แคลได้แต่ยืนมองตาลอยๆเหมือนคนสมองเบลอกับเหตุการณ์นี้

“ไปสิ.. ไปได้แล้ว.. ออกไปจากห้องฉัน..”

เสียงนี้ทำให้เธอได้สติกลับคืนมา จึงกระพริบตาปริบๆ และรู้ตัวว่ากำลังโดนไล่ อย่างไร้มารยาทเสียด้วย

“ไป..!”

สาวหน้าใสยิ้มตาดีแดงแกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้กับท่าทางไม่มีความเป็นกุลสตรีของนายจ้างคนใหม่ของเธอ ร่างสูงในชุดสูทสีดำขยับอีกครั้ง เข้าใกล้อีกฝ่ายมากขึ้น ดวงตาไม่ละวางจากร่างของเด็กสาว

“ไปไม่ได้หรอกคะ.. ยังทำงานไม่เสร็จเลย..” เสียงกระซิบดังขึ้นมาจากคนทำหน้าที่ไร้เดียงสาแต่ดวงตาเป็นประกายแปลกๆ แคลไม่สนใจที่ตัวเธอกำลังทำให้อีกฝ่ายต้องทำตาขวาง และตั้งท่าเหมือนว่าจะกระโจนเข้าใส่เธอได้ทุกเมื่อดูจืดจางแบบนี่

“งานอะไร..” ดิออนแค้นเสียงรอดโทรศัพท์ พยายามข่มความไม่พอใจของตน แต่จะทำได้นานสักแค่ไหนก็ไม่ทราบได้ เมื่อร่างสูงขยับเข้ามาใกล้เธอแบบนี้ ข้าหล่อนยังยิ้มออกมาในแบบที่เธอไม่ชอบใจเสียด้วย

“จะทำอะไรนะ..”

“ช่วยเจ้านายเปลี่ยนเสื้อผ้าไปคะ..”

ร่างบางรีบถอยหนี ออกห่างจากรัศมีหวดปลาหมึกของอีกคน “อย่าเข้ามานะ.. ออกไป..” แต่ยิ่งเดินหนี อีกฝ่ายก็เหมือนจะยิ่งชอบใจ ร่างสูงนั้นขยับเดินตามมา ดวงตาสีแดงแปลกประหลาดนั้นเป็นประกายน่ากลัว “อย่านะ..”

“คุณท่านโทร.มา บอกว่าให้คุณหนูไปประชุม.. ฉะนั้น.. เปลี่ยนเสื้อผ้ากันเถอะคะ.. มาฉันช่วย..”

ดิออนพยายามบดบัง ป้องกันตัวเองจากหนวดปลาหมึกที่กำลังจะเข้ามาขู่ข่ม แต่คงทำอะไรไม่ได้นอกจากร้องไห้
งอแงเหมือนเด็ก ๆ เธอยอมรับแล้วว่าแคลงแข็งแรงกว่าเธอจริงๆ ผิดกับรูปร่างออรชรอันอ่อนแอของเขา มันไม่มีประโยชน์เลยที่
เธอจะใช้แรงขัดขืน เพราะรู้ว่า ยังไงก็แพ้ แต่แล้วความคิดหนึ่งก็บั้งขึ้นมาในหัวของเธอทันที ทันเหตุการณ์เพราะเธอไม่มีที่
ไหนให้หนีอีกแล้ว

“แคลจ๋า.. ขอร้องละ.. ออกไปก่อนได้มั๊ย.. คือฉัน...” ท่าทางตกใจเกิดขึ้นบนใบหน้าของคนตัวสูงกว่าเธอเมื่อเจอสิ่งนี้ที่
เธอทำ ดิออนแอบยิ้มให้กับแผนการนี้ของเธอเอง และเริ่มทำมันต่อไป “ก็ยังไม่ดีล่ะ.. เราเพิ่งจะเจอกันวันนี้เองนะ.. แล้ว
ฉันจะ..... เอ้อ.....”

แคลกระพริบตาหลายต่อหลายครั้งคล้ายไม่เชื่อว่าตัวเองไม่ได้เฝื่อนไป สายตาก็ยังติดอยู่ มันไม่ได้ฝาด แต่ที่เห็นอยู่ตอนนี้
มันคืออะไร เด็กสาวจอมหัวก้างยืนบิดชายเสื้อชุดนอนแบบเด็กผู้ชายของหล่อนไปมาในท่าทางเขินอาย อะไรกันนี่..

“เอ้อ..คะ.. งั้นก็ได้..” แคลพึมพำขึ้นมาเหมือนคนเพ้อ สติของเธอเหมือนจะหายไปอย่างหาสาเหตุไม่ได้ เธอหันหลังให้อีก
คนด้วยท่าทางเบลอลๆ แต่ก็หันกลับไปอีกครั้งเมื่อนึกอะไรบางอย่างได้ ดวงตาสีแดงกะพริบถี่ๆเพราะไม่เชื่อสายตาว่า เธอ
เห็นอะไรอยู่.. เด็กผู้หญิงกำลังแลบลิ้นปลิ้นตาใส่หน้าเธอ

“เฮ้ย..!” ดิออนรีบหันหนีทันทีที่รู้ตัวว่า แผนการของเธอกำลังจะผิดพลาดแล้ว “ทำไมยังไม่ไปอีกล่ะ..” เธอพยายามทำ
เหมือนว่าไม่ได้อะไรผิด ในใจคิดภาวนาให้อีกคนเชื่อ

แต่ถึงไม่เชื่อ.. แต่ก็ทำเหมือนเชื่ออยู่ดี...

แคลยิ้มและส่ายหน้าไปมา เธอรู้สึกเอ็นดูมากกว่าที่จะโกรธ “โอเคคะ.. งั้นฉันไปรอข้างนอก..”

ดิออนกลอกตาระหว่างรอว่าเธอจะได้ยินอะไร และเมื่อเสียงเปิดและปิดประตูหายไป เธอก็เหลียวหน้ากลับมา ไม่มีใครอยู่
ที่นี่อีกแล้ว เธอเตรียมตัวจะร้องไห้โย แต่เมื่อคิดจะกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ เสียงของใครบางคนก็เธอรู้ว่าเป็นใครก็
ดังผ่านประตูมา พาให้อารมณ์นี้หนีหายไปทันที

“ถ้าช้าเกินกว่าสิบนาที.. ฉันจะเข้าไปช่วยแต่งตัวให้ นะคะ.. ดิออนจ้..”

%%%%%%%%%

ภายในห้องนอน ดิออนกำลังแต่งตัว แต่ในใจเธอกำลังคิดไปเรื่อยเปื่อย

“บ้าอะไรวะเนี่ย ผู้หญิงคนนั้น อ้อ..แคลลี่ แคล... และนามสกุลอะไรนะ “ดารอฟสกี” เรียกยากจิบเป้ง อ้อ..สาวรัสเซีย ตาสีแดง แผลกแต่สวยมาก แต่จะว่าไปนะ ผู้หญิงคนนี้ก็มีความน่าแปลกตั้งเยอะ ไม่เคยพบเคยเห็น หล่อนน่าจะไปเป็น นางแบบมากกว่า รูปร่างแบบนี้..” สาวอายุสิบเจ็ดปีส่ายหน้าไปมา เมื่อคิดได้ว่า ตัวเองคล้ายคนเพื่อเจ๊เกินไป ดิออนไม่ สนใจกับความเปลี่ยนแปลงไปบนใบหน้าของตน ถึงในกระจกเงาจะกำลังฟ้องว่า ทั้งใบหน้าของเธอแดงก่ำ เมื่อนึกถึงคนแปลก หน้าคนนั้น เพราะตอนนี้สิ่งที่เธอควรจะสนใจ ก็คือ ทำยังไงก็ได้ให้แต่งตัวให้ได้ทันใจและทันเวลา

สาวร่างบางรีบเร่งความเร็วในการจัดการกับตัวเอง เพราะเห็นแล้วว่า นาฬิกากำลังบอกเวลาที่ เธอกำลังจะช้าแล้ว และ มั่นคงไม่ใช่เรื่องดี หากเกินสิบนาที่ตามที่ถูกชู่เอาไว้ ใคร..จะไปยอมให้ยัยนั้นมาช่วยแต่งตัวให้ จะจับฉับแก้ผ้ามากกว่ามั้ง .. ใ้..บ้าน่า..ยัยดิว เธอจะกลัวหล่อนไปทำไม.. ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้นเอง.. งั้นหรือ..?

ภายนอกห้องนอน แคลกำลังยืนตาลอยกอดอกพิงผนังอยู่ จิตใจวุ่นวายและคล้ายๆจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

“เด็กอะไรกันนะ ทำไมน่ารักแบบนี้ สวยคม หุ่นดี แต่ตัวนุ่มนวลมาก แถมดวงตาสีเขียวมรกตนั้น มันก็ช่างมีเสน่ห์ อย่งร้ายกาจ ไร้เดียงสาแต่แอบซ่อนความดิบเถื่อนเอาไว้ น่าหลงใหลจริงๆ..” คำชมนี้เหมือนเสียงดนตรีแล่นไปมาในหัว ของเธอ

แคลยิ้มออกมาราวกับคนบ้า และก็ต้องส่ายหน้าไปมากับความคิดนี้ “เฮลละ.. พอที่.. นี่ฉันมาทำงานนะ.. ไม่ได้มาหา แฟน หรือมาจีบใคร.. ถึงจะเป็นเด็กคนนี้ก็เถอะ” แต่ถึงจะพูดแบบนี้ออกมา ดวงตาก็ยังฟ้องว่า เธอกำลังใจลอยคิดถึง ใครบางคน ไม่สนใจแม้กระทั่งเสียงเปิดและปิดประตู

“เฮ้..แคล แคลลี่! ยืนฝืนกลางวันอยู่รึไง เรียกตั้งนานไม่ได้ยิน” เสียงหัวที่ดังขึ้นนั้นทำให้คนฝันหวานหลุดออกจากภวังค์

“อ้อ..ขอโทษคะ คิดอะไรเพลินไปหน่อย งั้นไปกันเถอะคะ” คนฝันกลางวันพูดตอบพร้อมรอยยิ้มหวานๆอย่างเคย

“เออ...ไปกันได้แล้ว” คุณหนูคนสวยตอบหัวนๆ เหมือนไม่สบอารมณ์เช่นกัน ดิออนสะบัดผมยาวสีเข้มด้วยมือเล็กข้าง ขาว แล้วเดินนำหน้าไป ไม่สนใจเลยว่า จะทำให้คนเดินตามหลัง ไม่กล้ากระพริบตา ดวงตาสีแดงเหม่อลอย เหมือนที่ ตัวของเขา ลอยตามเธอมา แต่มาแค่วิญญาน

แคลคิดว่า เธอคงตายไปแล้วได้ขึ้นสวรรค์ ถึงได้เจอนางฟ้าแบบนี้ ไม่น่าเชื่อเลยว่า คนที่เพิ่งออกจากห้องนอนมาและ กำลังเดินนำหน้าเธออยู่นั้น จะเป็นคนเดียวกันกับที่เธอเจอเมื่อสักครู่ ผู้หญิงคนนี้ดูเพอร์เฟคเหลือเกิน เมื่อมาในชุด เสื้อีเสื้อสีอ่อน สวมทับด้วยเสื้อสูทเข้ารูปสีเข้มกว่า ผูกเนคไท กางเกงขายาว เด็กสาวจอมแก่นหายไป กลายมาเป็นสาว สวยมาแทน

“แคล! แคลลี่! บ้ารีเปล่านะ เดินตามเร็วๆสิ ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ” ดิออนร้องตะโกนอย่างรำคาญใจเมื่อพบว่าไม่มี คนตามเธอมา ไม่ได้ยินเสียงใคร

“ค่า..ค่า.. ไปเดี๋ยวนี้แล้วคะ..คุณหนู..” ร่างสูงก้าวเท้ายาวๆตามเด็กสาวมา เพราะกลัวว่านางฟ้าตาสีมรกตจะสาปเธอให้กลายเป็นกบ หากปล่อยให้ออนนานกว่านี้ คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ

ทั้งสองเดินลงบันไดไล่หลังกันมาติดๆ โดยมีเจ้าของบ้านร่างเล็กนำหน้า บอด้การ์ดเดินตาม ระวังภัย ดิออนไม่แน่ใจเลยว่า อันตรายที่ว่ามาจากคนนอกบ้านหรือจากคนที่เดินอยู่ข้างๆเธอกันแน่ สาวแปลกหน้า.. ไม่น่าไว้ใจ..

“nee-chan... nee-chan...”

สีหน้าเคร่งขรึมถูกปลดออกไปจากใบหน้าของเธอ เมื่อเจอกับเสียงนี้และผู้เป็นเจ้าของเสียง (nee-chan มาจากคำว่า “พี่สาว” ในภาษาญี่ปุ่น)

“เฮ้..ตัวเล็ก.. คิดถึงจังเลยนะ ขอพี่หอมหน่อยสิ..” ดิออนย่อตัวลงเพื่อให้ตัวของเธอสสามารถอดเด็กหญิงผมบลอนด์ได้ ผลัดกันหอมแก้มกันไปมา โดยไม่รู้เลยว่า มีสายตาคู่หนึ่งคูากำลังมองพวกเธออยู่ด้วยความเอ็นดู

“nee-chan จะไปไหนคะ ให้อลิซ่าไปด้วยได้ไหม..?” สาวน้อยผมบลอนด์ เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้าครามเอ่ยถามพี่สาว

“พี่จะไปประชุมจ๊ะ..” ดิออนตอบขณะยังนั่งยองๆอยู่บนนั้น เธอไม่ต้องการให้น้องต้องเงยหน้ามองหน้าเธอ เมื่อเด็กหญิงมีความสูงแค่หน้าอกของเธอแบบนี้ มันลำบากเกินไป “แล้วอลิซ่ามายังไงเนี่ย.. ยังไม่ไปโรงเรียนอีกหรือ เดียวก็ไปสายหรือคะ” เสียงหัวฟังก่อนหวานขึ้นมาจากแปลกวิสัยความเป็นเธอ แต่ก็แค่กับคนพิเศษคนนี้นี่เท่านั้น คนอื่นไม่เกี่ยว..

“อลิซ่ากำลังจะไปแล้ว แต่พอดีออกจากห้องมาจากแล้วเจอพี่ไม่.. พี่ไม่บอกว่อลิซ่าว่ามาส่งเจ้านายที่นี่ อลิซ่าเลยคิดว่า จะมาดูหน้าตาเจ้านายของพี่ไม่นะคะ เห็นว่า..มีแต่คนบอกมาสวย.. สวยมากด้วยนะคะ..” เสียงใสเอ่ยเจรจาตามสิ่งที่รู้มา ความไร้เดียงสาทำให้อลิซ่าดูไม่ออกว่า พี่สาวของตนกำลังทำหน้าที่อย่างไร และก็ไม่มีเวลาจะสนใจเขาแล้วด้วย เมื่อมีคนมาสมทบที่นี่

“พระเจ้า..! อลิซ่าวิ่งเร็วจริงๆเลยนะคะ พี่ไม่วิ่งตามไม่ทันเลยเนี่ย..” เสียงใสๆมาพร้อมการปรากฏตัวของไม ก็ใช่..เธอคือไม ที่ใครๆกำลังพูดถึงอยู่นั้นแหละ

“เฮ้..”

ไมเลิกสนใจสาวน้อยผมบลอนด์ทันทีที่ได้ยินเสียงที่คุ้นชินมานาน ดวงตาสีม่วงอ่อนถอนออกมาจากสีฟ้าครามทันที “อ้าว...ดิว.. อยู่นี่เหมือนกันหรือ.. ฉันไม่ทันเห็น..”

“ก็อยู่มาตั้งแต่แรกนั่นแหละ..” ดิออนแก้มองหน้าอย่างจริงจังและยึดตัวขึ้นเต็มความสูงของตน เธอมองหน้าอีกคนอย่างระอา แต่ก็เชื่อว่าจะได้รับคำตอบแล้ว สาวไฮเปอร์หันหน้าไปอีกทางเสียแล้ว ถึงจะคุยกับเธออยู่ตรงนี้

“เฮอเน่.. เธอเจอคุณแคลร์ยังละ.. เขามา--” เสียงของไมซาดหายไปเหมือนแผ่นเสียงตกร่วง เมื่อมองเห็นใครบางคน และฝายนั้นกำลังยกมือของเขาขึ้นทักทายเธอ สาวไฮเปอร์ริบโค้งศีรษะในท่าคำนับอย่างนอบน้อม “คุณแคล..”

“ตามสบายเถอะไม.. ไม่ต้องมากพิธี..” ผู้ที่กลายเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในที่นี้เอยขึ้นอย่างสุภาพ แต่อะไรบางอย่างก็ทำให้สาวสุภาพต้องเปลี่ยนไป หน้าตาอย่างคนที่เล่นกลับมาเป็นสีหน้าของเธออีกครั้ง เมื่อหันไปสบตากันกับคนที่กำลังมองเธออย่างสงสัย แคลเล็กหัวข้างหนึ่งขึ้นเหมือนคนจอมกวน ชวนให้ฝายนั้นสะบัดหน้าหนีเธอ

“เอ่อ.. ันก็เจอกันเรียบร้อยแล้วนะสิคะ.. ดีจังเลย..” ไมพึมพำออกมา เกาศีรษะด้านหลังของตัวเองเหมือนเด็กสาวขี้อาย จากนั้นก็ฝายมือไปที่คนตัวสูงที่สุด “นี่ไงจะ.. อลิสซ่า.. เจ้านายพี่.. สวยจริงๆเหมือนที่พี่บอกเลยใช้มั้ย..” เสียงใสๆแจ๋แจ๋ไปกับผู้ที่เด็กที่สุดในที่นี้ ที่ตอบกลับมาอย่างไม่อายเลยว่า “สวยค่ะ.. สวยจริงๆด้วย..”

“นี่ใครช่วยบอกหน่อยสิว่า.. นี่มันอะไรกัน..” ดิออนถามอย่างเหลืออด เธอทนมานานแล้วกับวันนี้

“อะไรกันละ.. ยัยดิ.. ก็นี่ไง.. เจ้านายของฉัน.. ยังไม่รู้จักกันอีกเหรอ..” ไมพูดเหมือนไม่ใยดีความรู้สึกของใคร ไม่ใช่.. เธอทำไปเพราะอีกคนก็เป็นคนสนิทของเธอ เรียนมาพร้อมกัน มาแยกจากกันอีกทีก็ตอนมัธยมปลาย เพราะสายงานที่แตกต่างกัน

“....” ดิออนไม่มีอะไรจะพูดจา รู้แค่ว่าตอนนี้ทั้งใบหน้าของเธอร้อนผ่าวราวกับกำลังถูกคลื่นไฟ สายตาของเธอกลอกไปมาระหว่างมองหน้าใครๆตรงนี้ เธอเหมือนกำลังจะเป็นลม

“Ne,nee-chan เป็นอะไรไปนะ ทำไมหน้าแดง เป็นไข้หรือ เมื่อกี้ยังดีๆอยู่เลย” อลิสซ่าเอ่ยถามอย่างสงสัย “อ้อ... เข้าใจแล้ว” สาวน้อยมีสีหน้าเข้าใจเมื่อหันไปเห็นสาวสวยร่างสูงผมสีน้ำผึ้งซึ่งยืนอยู่ไม่ไกล เธอจึงหันไปหาเขาตามคำเชื้อเชิญ ทางสายตา

“สวีสวีจะสาวน้อย ฉัน..แคลลี่ ดารอฟสกี หรือจะเรียกสั้นๆว่า “แคล” ก็ได้นะจ๊ะ ยินดีที่รู้จักจ๊ะ” แคลเอ่ยทักอย่างสุภาพพร้อมส่งยิ้มน้อยๆ มือหนึ่งขยับเพื่อจับมือเด็กของสาวน้อยขึ้นมา ประทับริมฝีปากสวยลงกับมัน “ปากเนื้อปากตัวด้วยนะคะ..” เธอพอใจที่ได้เห็นแก้มแดงๆของเจ้าของมือ แคลรู้สึกได้เลยว่า เด็กน้อยตรงหน้าได้พลัดหลงเข้าไปในทะเลสาบสีแดงของเธอเสียแล้ว เมื่อเขาดูเหม่อแบบนี้

“อลิสซ่า!” ดิออนเข้ามาคว่ำตัวน้องสาวออกไป เธอไม่ไว้ใจสาวแปลกหน้าคนนี้เลย หล่อนไม่เคยอยู่เฉยๆ หรือทำตัวเหมือนคนปกติเวลาที่อยู่กับผู้หญิง มันเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ทั้งที่ก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน ...เดสเบี่ยน.. ก็หล่อนบอกแล้วนี่ว่า.. ‘ไม่ชอบผู้ชาย..’ ฉันลืมไปได้ยังงั้นนะ

“ไอ้..ดิออนจ้จ ทำไมใจร้ายจังละ กำลังได้ feel อยู่พอดีเชียวนะเนี่ย..” เสียงตัดพ้ออย่างที่ฟังแล้วก็รู้เลยว่าแก๊งค์ทำ ดั้งขึ้นมาพาให้หัวคิ้วของเธอกระตุก

“หุบปากไปเลย..ยัยบ้า! นี่น้องสาวฉัน ห้ามมาแตะต้อง” ดิออนตวาดทันใจ “แล้วก็ไม่ต้องมาเรียกฉัน ดิออนจ้งด้วย ฉันไม่ชอบ!”

“แต่ฉันชอบนี่นา..” ดวงตาสีมรกตแทบจะหลุดออกมาจากเบ้า เมื่อถูกเธอล้อเข้าแบบนี้

“อืมม...ห้ามแตะต้องน้องสาว แต่แตะต้องเธอได้สินะ ไซ้ใหม่ละ ดิ-ออน-จ้ง” แคลทำท่าพิงพอใจที่ได้เห็นปฏิกิริยาของอีกคน ถึงเขาจะดูเหมือนกำลังโกรธจนเลือดขึ้นหน้า

“หุบปากนะ!” ดิออนทำได้แค่ตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายกลับไป ไม่กล้าคิดจะเข้าไปใกล้เขามากกว่านี้ เพราะความทรงจำที่ดีและจำได้ว่า ผลมันออกมายังไง ครั้งที่เธอพยายามจะเข้าไปจัดการเขา ล้มคว่ำหน้าคะมำอย่างไม่เป็นท่าเลยจริงๆ

“แต่ว่า....”

“อย่าเข้ามานะ.. ฉันสู้นะ..ชอบอก..”

“พอแล้ว พอกันได้แล้ว.. หมดเวลาเล่นแล้วนะ”

เสียงระฆังดังขึ้นขัดกิจกรรมที่พวกเธอกำลังทำอยู่ สายตาทั้งสองคู่และสองสีหันไปหาเจ้าของเสียงระฆังนั้น ไม่ดูตกใจที่ถูกมองแต่หล่อนก็ยังพูดได้อีก “คุณแคลคะ ทำงานค่ะ..”

ดวงตาสีแดงกระพริบเหมือนไม่แน่ใจว่าได้ยินอะไรมา แต่เมื่อเห็นสีหน้าและท่าทางซูนาพิกาขึ้นของน้องสาวบุญธรรมตาสีม่วงของเธอ เธอก็เข้าใจได้ในทันที

“โอเคจ้ะ ไม่เล่นก็ได้ ไม่แก๊งแล้วก็ได้..” แคลเอ่ยบอกอย่างเสียตายเล็กน้อย และค่อยๆกระแอมออกมาเหมือนตั้งทำให้ตัวเองดูจริงจัง “พร้อมแล้ว ไปประชุมกันเถอะจ้ะ” เธอขยิบตาและแจกยิ้มหวานๆใส่สาวน้อยรอบด้าน ก่อนจะเดินนำหน้าพวกเขาไป

“ไม นี่มันอะไรกัน ล้อเล่นไซ้ใหม่ นี่นะเธอ เจ้านายเธอ” ดิออนกระซิบถามพยายามจะระงับตัว เพราะมันคงไม่ใช่เรื่องดี ถ้าคนถูกนิทาได้ยินมัน ฝ่ายนั้นดูท่าทางจะหุตีเสียด้วย

“ก็ไซ้เนสิ ทำไมละ มีปัญหาอะไรกับเจ้านายฉัน เขาไม่สวยอย่างที่ฉันเคยบอกไง ไม่ได้ไม้นะ เนอะ อลิสซ่าเนอะ” ไมตอบอย่างกระหึ่มยิ้มย่องและหันไปขอความเห็นจากอลิสซ่า ซึ่งแน่นอนว่า สาวน้อยผมบลอนด์ต้องไม่ปฏิเสธกับเรื่องนี้

“ไซ้ไซ้ nee-chan คุณแคลสวย สวย nee-chan ไม่ชอบเธอ จ้งเปลี่ยนให้เค้ามาเป็นบอดีการ์ดให้อลิสซ่าแทน และให้มีเกลไปเป็นบอดีการ์ดให้ nee-chan แบบนี้.. เอามั้ย..” สาวน้อยหน้าใสเหมือนไม่สนใจว่าพี่สาวจะรู้สึกยังไงกับข้อเสนอนี้ แต่จริงๆก็รู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“มะ...ไม่ต้องเลย อลิซซ่า เธอยังเด็กอยู่ ขึ้นต้องอยู่ใกล้กับคนแบบนั้น จะเสียเด็กได้นะ” ดิออนท่าเหมือนมีเหตุผลกับเรื่องนี้ แต่รอยยิ้มที่ได้กลับมาจากน้องสาว ก็ทำเอาใจสั่นแปลกๆ เป็นครั้งแรกที่เธอต้องก้มหน้าเพื่อหลบสายตาจากดวงตาสีฟ้าครามของเด็กคนนี้ อะไรกันนี่.. ‘เราเป็นอะไร มันจะอะไรกันนักหนานะ แคได้ยืนชื่อยัยนั้นเท่านั้น’

“ปะ.. ไปเถอะ.. ขึ้นรถ..” แต่ร่างบางก็หันไปก่อนที่จะได้เห็น ว่า คนเดินตามหลังเธอมาทั้งสองคนกำลังทำหน้าที่ตาอย่างไร อลิซซ่ากับไม ร้ายกว่าที่เธอคิดไว้มากนัก..

ทั้งสองกำลังสื่อสารกันทางสายตา ได้รับความมาอย่างไม่น่าเชื่อ

“พี่ไมว่า พี่สาวอลิซซ่า เสรีเจ้านายพี่ไมแน่นอน อลิซซ่าว่าไง”

“ใช่ๆ อลิซซ่าเห็นด้วยกับพี่ไม ขนาดอลิซซ่าเองยังแอบหวั่นไหวเลยนะเนี่ย แย่จัง..”

แต่เสียงหัวเราะของทั้งสองที่ดังมากเกินไป ก็ไปสะดุดหูของใครบางคนจนได้...

“ข้าอะไรกันเธอสองคน” ดิออนถามโพล่งขึ้นมา เมื่อเห็นเพื่อนรักกับน้องรักที่พากันหัวเราะคิกคักระหว่างทางเดินไปขึ้นรถลิμουซึ่งที่จอดอยู่ตรงหน้าคฤหาสน์ ขณะกำลังจะเดินทางไปยังบริษัทของตัวเอง

“เปล่า ไม่มีอะไร” ทั้งสองคนนั้นตอบพร้อมกันได้อย่างน่าประหลาด และยังไม่เลิกทำตัวเหมือนสาวเมากัญชาที่หัวเราะรำไม่หยุด ช่างน่าหงุดหงิดเสียจริง

“ไม! อลิซซ่า!”

เสียงหัวเราะหายหมดไป เมื่อสายฟ้าฟาดผ่าลงตรงหน้ารถคันงาม ดวงตาสีฟ้าครามกับสีม่วงได้มองหน้ากันไปมา เหงื่อแตกซิก

“อลิซซ่ามานั่งด้านหน้ากับพี่ไมนะ ให้ดิวนั่งกับคุณแคลแล้วกัน” ไมเสนอความคิดนี้และขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ตามมาด้วยอลิซซ่าที่พาร่างเล็กๆกระโดดขึ้นนั่งที่เบาะผู้โดยสารข้างที่นั่งคนขับทันที อย่างไม่ให้เวลาสองคนที่เหลือได้ทัดทานอะไร

และใช่.. สาวสองคนที่ถูกทิ้งไว้ หันไปมองหน้ากันอย่างอัตโนมัติ ซึ่งก็เป็นไปตามที่คาดไว้ ว่าคนอายุน้อยกว่าจะต้องสะบัดหน้าหนีไปในที่สุด หลังจากทีประชันสายตากันได้ไม่นาน หล่อนพาร่างบางหายไปประจวบตรงข้างหนึ่ง ซึ่งก็เหลืออีกด้านที่ยังว่างอยู่ และมันก็เป็นของเธอ แคลส่ายหน้าน้อยๆและยิ้มน้อยๆออกมาเหมือนอดใจไม่ได้ และสุดท้ายก็เข้าไปนั่งในรถตามทุกคน

ณ ด้านหน้าบริษัท ซิกส์ คอร์ปอเรชั่น

“หอมจัง หอมจัง ออบอูน นิม..นึม” ดิออนกำลังหลับตาพริ้มขณะพูดเหมือนคนเพ้อ ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเธอจึงได้ยินเสียงไมแทรกเข้ามาในความฝัน เสียงของหล่อนดังขึ้นเรื่อยๆ

“ดิ.. ดิว... ดิ-ออน.. เฮ้..!!”

“อารายไม จา...นอน” แต่ดิออนก็รู้สึกสบายและมีความสุขเกินกว่าจะสนใจคำพูดของเพื่อนรัก เธอไม่ยอมลืมตา แม้ว่าจะได้ยินอีกเสียงดังขึ้นมาแล้ว

“nee-chan, nee-chan ลูกเดี๋ยวนี nee-chan...”

“ไม่เอาน่า อลิสซ่า พี่จะนอน” สาวขี้เขายังยืนยันคำเดิม แต่ก็เริ่มรู้สึกตัวขึ้นมาบ้าง เมื่อเสียงนี้ดังแทรกเสียงใครๆ

“อา... ใ้...ดิออน ดิออนจา.. ปล่อยฉันได้แล้ว ใ้...”

“อุหวิ...ยัยดิวิ เลิกทำบ้าอย่างนั้นได้แล้ว ปล่อยคุณแคลนะ” ไม่ร้องอย่างตกใจเมื่อเห็นเพื่อนรักโน้มคอกของเจ้านายสาวไปแตะและเหมือนหลอนจะกำลังขย้ำคอเขามากกว่า เธอกระโดดเข้าไปคว้าคนก่อเหตุ พยายามดึงหลอนออกมา โดยมีอลิสซ่าคอยช่วยเหลือ

“ไม่...อะไรกันเนี่ย..?” ดิออนถามเสียงดัง ครั้งรู้สึกตัว ตัวเธอถูกกระชากอย่างแรง ตอนนี้สองตาของเธอเบิกกว้างเต็มที่แล้ว และเธอก็ได้เห็นมัน แต่ยังไม่เชื่อสายตา

“ก็เธอน่ะสิ ยัยดิวิ รู้มั๊ยว่า..เธอเกือบจะกินเลือดคุณแคลอยู่แล้วนะ ถ้าฉันไม่เข้ามาห้ามไว้ได้ทัน” ไม่ขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจขณะเล่าความหลัง

“อะ...ฉันเนี่ยทำอย่างนั้น ไม่จริงอะ..” ดิออนส่ายหน้า เธอไม่เชื่อ “ไซ้มั๊ย อลิสซ่า” แต่เหมือนว่าจะไม่มีประโยชน์อะไรในเมื่อคำตอบออกมาแบบนี้

“nee-chan บ้ามากเลย.. อลิสซ่าใจหายเลยเนี่ย นึกว่า nee-chan เป็นแวมไพร์ไปซะแล้ว..” สองแก้มของอลิสซ่าแดงระเรื่อเมื่อในหัวของเธอมีแต่ภาพพี่สาวที่กำลังทำกิจกรรมบางอย่างที่เด็กไม่ควรดู กอดรัด ซุกไซ้ชอกคอผู้หญิงอีกคน

“มะ..ไม่จริงอะ อลิสซ่า.. บอกสิว่าไม่ใช่..” ดิออนพยายาม แต่ยังไงก็ไม่มีผล เพราะน้องสาวยิ้มแปลกๆกลับมาเป็นอันว่าเธอหมดหนทาง เจ้าของร่างบางหันไปหาตัวช่วย “แคล..?” และมันก็ยังชัดเจน เมื่อเธอได้เห็นเขาเต็มสองตา ผู้หญิงที่มัดผมทรงหางม้าไซ้ล้าคอยาวระหงให้กับเธอ และเธอก็เชื่อมั่น หลักฐานสำคัญของเรื่องนี้ “อ้าก....!!!” เธอก็รู้ดีอย่างไม่เกรงใจใคร

แต่จะเกรงใจไปทำไมกัน เมื่อฝ่ายนั้นหัวเราะเสียงใสกลับมาและขยิบตาให้เธอ

“เธอกัดได้สินะ.. สนใจมาผลัดกันกัดมั๊ยคะ..ดิวิที่รัก..”

“หุบปากเดี๋ยวนีนะ..ยัยบ้า..!”

บทที่ 3 : หมาป่าผู้ว่าเหว

“คุณแคลคะ คุณแคล..” เสียงไม่ดังขึ้นด้านนอกประตูห้องนอนมาสเตอร์ภายในคฤหาสน์คารอฟสกี

“มีอะไรหรือไม่ เข้ามาก่อนสิ” เสียงเจ้าของห้องนอนเอ่ยตอบ ก่อนจะตามด้วยเสียงเปิดประตูและเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาดำเนิน

“คุณแคลคะคือ...อุหว่า...” ไมอุทานทันทีที่รู้ชัดแล้วว่า เธอเห็นอะไรที่นี้ คนที่เธอเรียกชื่อเขา ในตอนนี้มีเพียงเสื้อคลุม บางๆปกคลุมเรือนร่างที่แสงจะเพอร์เฟคอยู่เท่านั้น

ฝ่ามือทั้งสองข้างของเธอถูกยกขึ้นปิดสองตาตัวเอง ไม่สนใจเสียงหัวเราะน้อยๆที่ตั้งเข้ามา พนันได้เลยว่าถ้ามีกระจกอยู่ตรงหน้า เธอคงจะเห็นใบหน้าที่แสงจะแดงก่ำของตัวเองแล้วแน่ๆ แน่นอนสิ..ก็ร่างสูงระหงของคนนี้ ไม่มีอะไรปกปิดร่างกายนอกจากเสื้อคลุมสีม่วงอ่อนชาติดินเนื้อบางๆเท่านั้น ฝ่าคาคอหวลวมๆ จึงอนุญาตให้เนื้อมนุษย์อวบอ้วนเผยสู่สายตาผู้ที่เข้ามายืนอยู่ตรงนี้

“ไอ้..ขอโทษทีจ้ะ เมื่อคืนฉันตีมันหนักไปหน่อย ถ้าไม่เป็นการรบกวนเกินไป ไม่ช่วยให้ใครไปเอาชาร้อนให้หน่อยได้ไหมจ้ะ ..” เจ้าของห้องนอนเดินบีบขมับตัวเองเพื่อหวังบรรเทาอาการปวดศีรษะ จากอาการเมาค้าง “ระหว่างที่รอฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า มีอะไรก็พูดมาได้เลยนะ ฉันฟังอยู่” แคลพิมพ์คำต่อขณะที่พาร่างสูงของเธอเดินตรงไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบชุดทำงานของเธอออกมาแล้วค่อยเดินเข้าห้องน้ำไปเพื่อจัดการกับตัวเอง

ไม่เดินกลับห้องมาพร้อมเครื่องดื่มในมือ เธอถือมันไปวางไว้บนโต๊ะกาแฟ รอคนสั่งมาจัดการกับมันต่อ เพราะคิดว่าตอนนี้เขาคงอยู่ในห้องน้ำ เสียงสายน้ำจากฝักบัวบอกกับเธอมาแบบนั้น เธอถอนใจเบาๆระหว่างมองเรื่อยๆไปภายในห้องนอนห้องนี้ จากนั้นก็ตัดสินใจทำตามที่เขาบอกเธอเมื่อครู่..มีอะไรก็พูดมา..

“เอ่อ...คุณแคลคะ คือคนที่คุณหาสน์สวอนส์โทร.มาบอกว่า ดิว.. เอ่อ..ดิออนหายไป ค่ะ เห็นว่า..ซั่มมอเตอร์ไซค์ออกไปจากบ้านตั้งแต่เช้าตรู่ของวันนี้” ไมกล่าวด้วยท่าทางที่บอกได้เลยว่า ไม่ได้มีความรู้สึกอะไรเป็นพิเศษกับรายงานเรื่องนี้ของเธอเลยแม้แต่น้อย เพราะเธอก็รู้ที่อยู่แก็ใจแล้วว่า การหายตัวไปของเพื่อนสาวไม่ได้เป็นอะไรที่ร้ายแรงเกินไปอย่างที่ใครๆ เข้าใจ หล่อนแค่ไปในที่ที่หนึ่งซึ่งไม่ต้องการให้ใครติดตามไปเกาะเกาะเท่านั้น แม้กระทั่งบอดีการ์ด

“อืม...แล้วไม่พอจะรู้ไหม ว่าคุณหนูเธอจะไปไหนได้บ้าง” แคลถามขึ้นด้วยน้ำเสียงธรรมดา เมื่อพาตัวเองในชุดเสื้อผ้าที่เกือบจะสมบูรณ์มานั่งลงจับน้ำชาที่ไม่เตรียมมาให้ ท่าทางของเธอเรียบขรึม อยู่ในชุดการแต่งตัวที่เรียบง่ายในชุดสูทเทาเข้มเข้ากับเชิ้ตสีขาวปราศจากเนคไท กระดุมคอสองเม็ดด้านบนถูกทิ้งไว้ เผยให้เห็นผิวขาวเนียนเหนือทรงอกงดงาม ขาวเรียวยาวถูกปกปิดไว้ด้านในของกางเกงสลัดสีเดียวกันกับเสื้อสูทเธอนั่งไขว่ห้าง ผ่านหลังตรงอยู่บนเก้าอี้ของชุดรับแขก แสดงให้เห็นถึงเป็นผู้มีบุคลิกสง่างามกว่าคนทั่วไป สองมือเรียวยาวประคองถ้วยน้ำชาเพื่อจับถนัดถายการตั้งเครื่องของสมอง เพราะฤทธิ์หล้าสาเกญี่ปุ่นที่เธอดื่มเมื่อคืน ยังมีพิษอยู่ถึงเวลานี้

โดยปกติแล้วแคลจะไม่นิยมดื่มแอลกอฮอล์และไม่ได้ติดมัน แคมยังค่อนข้างจะแพ้มันเสียด้วย ดื่มได้ไม่มากนักก็ต้องหยุด เพราะเธอรู้ตัวดีว่า เธอเป็นประเภทสาวคออ่อนและจะดื่มเฉพาะเวลาอยู่ที่บ้านกับคนที่ไว้ใจได้เท่านั้น เพราะถึงจะเป็นถึงบอดีการ์ดก็คงไม่สามารถทำอะไรได้ หากแอลกอฮอล์ทำให้ประสิทธิภาพของตัวเองหมดไป ปกป้องตัวเองก็ยังไม่ได้เลยแล้วถ้าอย่างนั้น เมื่อคืนเธอดื่มทำไม จะเกี่ยวกันหรือไม่กับเรื่องของนายจ้างคนใหม่ที่เพิ่งไปรับมอบงานมาเมื่อวันวาน คนหน้าหวานนั่งยิ้มให้กับถ้วยชาในมือ ไม่สนใจว่าอีกคนในห้องจะเห็นมันหรือไม่

“เอ...ฉันคิดว่า.. ดิออนน่าจะไปที่ถนนนอกเมือง X นะคะ..” ไม่ตอบอย่างไม่มั่นใจ และก็ได้เห็นอีกคนเลิกคิ้วข้างหนึ่งให้กลับมา “เอ่อ..ก็ตรงนั้นมีหน้าผาอยู่นะคะ มันเป็นสถานที่เกิดเหตุที่คุณแม่ของเขาขับรถไปประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เพราะเท่าที่ฉันทราบก็คือวันนี้เป็นวันครบรอบวันเสียชีวิตของคุณแม่ของดิออนนะคะ” เธอสรุปความ และเห็นว่าคนตรงหน้าพยักหน้าให้ สีหน้าของเขาไม่อาจบอกได้ว่าคิดอะไรอยู่

“อา...เข้าใจแล้ว ไม่เตรียมรถให้ฉันด้วยนะ” แคลเอ่ยเพียงเท่านั้น ก็ทิ้งถ้วยชาไว้กับโต๊ะและเดินออกจากห้องไป

xxxx

“แม่คะ.....” เสียงหัวของเด็กสาวแผ่วเบาราวกับเสียงกระซิบ เหมือนเธอคิดจะฝากคำพูดประโยคนี้ไปกับสายลมที่พัดผ่านมาและผ่านไป เพื่อเสียงนี้จะสามารถที่จะไปถึงบุคคลที่เธอคิดถึงสุดหัวใจ ณ ที่แห่งนั้น

ดวงตาสีเขียวงดงามตั้งมรกตค่อยๆ หลี่ลงและปิดสนิทในที่สุด ผมยาวสลวยสีเข้มปลิวสยายไปในทิศทางที่สายลมพัดผ่านไป ร่างเล็กในชุดนักซั่มมอเตอร์ไซค์รัดสัดส่วนแบบสาวหุ่นดีอย่างนักกีฬาอยู่นิ่งท่าสงบนิ่งบริเวณถนนหน้าผาแห่งนี้ เธอกำลังตั้งใจทสมาธิ หวังให้ช่อดอกไม้ที่ปล่อยลงไปยังผืนทะเลนั้น ส่งข้อความจากเธอไปถึงผู้ที่ไม่ได้อยู่ในโลกนี้ แม้ไม่รู้เลยว่า มันจะไปถึงหรือไม่ แต่เธอก็เต็มใจที่จะทำ เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่เธอจะทำได้เพียงคนเดียว เป็นการระลึกถึงเขาในวันที่เขาจากลา

ดอกเตอร์เซรา สวอนส์ ประสบอุบัติเหตุขับรถตกหน้าผาขณะที่เธออายุได้เพียง 7 ปี หลังจากที่น้องสาวของเธอเกิดได้ไม่นานนัก เป็นการเสียชีวิตอย่างกะทันหันที่เธอคิดว่ามันเป็นเหตุไม่ปกติ แม้ตำรวจผู้ทำคดีจะยืนยันอย่างหนักแน่นมาหลายครั้งแล้วว่า มันเป็นแค่อุบัติเหตุก็ตาม แต่ดิออนไม่เชื่อเรื่องนี้ เธอยังเชื่ออยู่จนกระทั่งวันนี้ว่า นั่นเป็นการฆาตกรรมตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาเธอจึงพยายามทุกวิถีทางเพื่อสืบหาสาเหตุที่แท้จริงของการเสียชีวิตของแม่ของเธออย่างลับๆ อย่างที่ไม่เคยให้คุณพ่อของเธอหรือใครๆ ได้รู้ เพราะหากพวกเขา รู้ มันคงไม่ใช่เรื่องที่ดีแน่

“ไอ้...บรรยากาศดีจริงๆ เลยนะเนี่ย” เสียงหวานๆ ล้ำเนียงไม่เหมือนใคร แต่คันทูยังงีบไม่ถูก ดั่งขึ้นมาทำลายความเงียบสงบอันนี้ ดวงตาสีมรกตต้องเปิดตาขึ้นอย่างหยุดนิ่งใจและหันมองหาเจ้าของเสียง “เธอ...” เธอเอ่ยนั่งด้วยท่าทางหน่ายและถอนหายใจออกมาแรงๆ และแก้มหันมองไปทางอื่น เหมือนไม่ได้สะทกสะท้านกับแรงดึงดูดของรอยยิ้มหวานกับดวงตาสีแปลกประหลาดนั้นเลยแม้แต่น้อย เธอจะไม่มีทางปล่อยให้ใครรู้ได้ว่า เธอคิดอะไร แม้ในใจจะรู้สึกเสียสยที่ไม่ได้มองจ้องร่างระหงในชุดสูทสีเข้มนั้น ตอนนั้นมันมีแค่ทะเลที่อยู่เบื้องหน้า “มาทำไมไม่ทราบ..” เธอถามขึ้นเมื่อรู้สึกว่าร่างสูงกว่าขยับเข้ามาอยู่ใกล้ในรัศมี

แคลิ์ม แม้คิดว่าไม่น่าจะมีใครเห็นมัน “มาตามหาหัวใจมั้ง...” เสียงหวานนั้นตอบที่เล่นที่จริง แต่ก็สามารถพาความน่ารักของใครมาบางคนมาสู่สายตาได้ เมื่อแก้มขาวของฝ่ายนั้นแดงก่ำทันตาเห็น

“Idiot ! เลิกเล่นตลกได้แล้วแคลิ์ม ฉันไม่มีอารมณ์” เสียงหัวตอบแผ่วเบา ไม่มีเค้าความดุตันเหมือนที่เคยเป็น จนคนที่ได้ยินมีสีหน้าประหลาดใจ

ดวงตาสีมรกตยังคงมองไปยังทิศทางเดิมต่อไปไม่สนใจคนใกล้ตัวเลยแม้สักนิด ดวงตาสีแดงจึงตัดสินใจมองตามในทางเดียวกันนั้นไปอย่างเงียบๆ หวังจะเจอในสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังสนใจอยู่ ทุกๆ อย่างดูเงียบสงบ ไม่คำพูดใดๆ ออกจากริมฝีปากสวยของทั้งคู่ไปช่วงเวลาหนึ่งซึ่งเป็นเวลาก่อนที่เจ้าของร่างเล็กกว่าจะเอ่ยนั่งทำลายความเงียบนั้นด้วยตัวเอง “ฉันจะกลับแล้วละ...”

“ไปด้วยคนนะ” แคล็ร้องบอกขณะเดินตามหลังคนตัวเล็กกว่า แวดตาของดวงตาสีแดงดูอดออดอ้อนเกินความพอดี เพราะรู้สึกดีที่มันทำให้ได้เห็นใบหน้ารำคาญใจของอีกคน ..ทำอะไรคะจิตชะแล้วมั้ง.. ฉันนี่...

ดิออนเลิกคิดเร็วเข้มของเธออย่างสงสัย “แล้วเมื่อไหร่มาไง ทำไมไม่กลับแบบนั้นล่ะ” เธอไม่สนใจจะรอฟังคำตอบของคำถาม ร่างบางเดินตรงไปยังที่รถมอเตอร์ไซด์นักซิ่งรุ่นใหญ่ของเธอ..ดูค่าดี แต่เธอรู้ดีว่ามีคนเดินตามหลังเธอมาอย่างแน่นนอน หูของเธอบอกว่าได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาตามมาติดๆ เธอยิ้มน้อยๆ อย่างที่ไม่รู้ตัวว่ายิ้มทำไม

“ไม่มาส่ง แต่ฉันให้กลับไปแล้วละ” แคล็ตอบพร้อมรอยยิ้มขณะเดินมาเคียงกับร่างเล็ก ดวงตาสีแดงแอบชำเลืองมองคนข้างๆ อย่างชื่นชม ‘หุ่นดีมากเลยนะเนี่ย ไม่คิดเลยว่า แค่อชุด biker suit แบบนี้ จะทำให้เด็กกะโปโลกลายเป็นสาวเซ็กซี่ได้ อ่า...คิดอะไรอีกแล้วเนี่ย..ยัยแคล็..’

“นั่นก็... ขับให้ฉันนั่งหน่อยสิ ฉันเหนื่อยแล้ว...” ดิออนแก้มองดูตบองเซ็ง เผยรอยยิ้มและสายตาเจ้าเล่ห์ทำทนายคนที่เดินมาด้วยกัน

แคลหุดคิดไม่ถึงนาที่ ก่อนที่จะตอบกลับ “.....โอเค ขออนุญาตกับหมวกกันน็อคด้วยละกัน” รอยยิ้มละไมแจ่มจายไปอีกครั้งแล้วกับวันนี้

‘เฮ้ย...อะไรวะเนี่ย นี่กว่าจะไม่กล้าซะอีก แน่จริงๆผู้หญิงคนนี้ น่าสนใจสินะ โอ้..ไม่..ไม่นะ ยัยดิออน อย่าไปหลงกลเค้า..’ “เฮ้...รับไป” สาวนักชิ่งเตะความคิดเพื่อเจ้อของเธอออกไป และส่งกุญแจกับหมวกกันน็อคสำรองที่ดึงออกมาจากท้ายเบาะมาให้กับเขา จากนั้นสีระของเธอก็มีหมวกสวมอยู่หนึ่งใบเหมือนกัน มือเล็กยื่นออกมาเป็นสัญญาณให้ร่างสูงขึ้นนั่งประจำที่คนขับ กับนาที่นี้เองเจ้าของร่างเล็กเริ่มรู้สึกตัวแล้วว่า เธอคิดผิดที่คิดอุบายนี้ขึ้นมา เพราะมันกลายเป็นว่า เธอกำลังเอื้อประโยชน์ให้กับเขาอย่างไม่ได้ตั้งใจ มีอย่างไหน กับคนที่เธอต้องการจะอยู่ให้ห่างไกลมากที่สุด ในตอนนี้เธอกลับดึงเขาเข้ามาอยู่ใกล้ๆมากกว่าเดิม เมื่อต้องกอดเธอเขาจนแน่นแบบนี้ด้วยความที่กลัวจะพลัดหล่นลงจากรถ

“เกาะแน่นๆนะ ถ้าหล่นขึ้นมา เสียจะหาว่าไม่เตือน” และโดยไม่ทันได้รอให้ตัวเองได้พูดจนจบประโยค เจ้าของคำเตือนก็เร่งเครื่องมอเตอร์ไซด์รุ่นใหญ่คล้ายกลายเป็นสิงห์นักชิ่งตัวจริง แคลยิ้มกว้างอยู่ในหมวกกันน็อคเมื่อรู้สึกว่าคุณด้านหลังกอดรัดตัวเธอเสียจนแน่น แม้เขาจะยังไม่บ่นอะไรขึ้นมาในเวลานี้ แต่คงอีกไม่นาน เมื่อเธอเร่งความเร็วให้มากขึ้น

“ฮึก...ยัยบ้า..ยัยบ้า..!!!” ดิออนไม่สนใจเลยว่า จะมีใครได้ยินเสียงตะโกนร้องของเธอหรือไม่ เธอแค่ต้องการจะร้องออกมา หวังว่ามันจะลดอาการหวาดเสียวได้ ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่ได้ลืมความอายจนหมดสิ้นไป ดีใจที่ใส่หมวกกันน็อคเอาไว้ เพราะคนที่อาจจะมองดูเธออยู่ที่กระจกมองหลังจะได้ไม่เห็นหน้า ตอนนี้น้ำทั้งหน้าของเธอได้เปลี่ยนสีไปแล้ว พนันได้เลยว่า มันจะต้องแดงจัดเหมือนมะเขือเทศสุกแล้วแน่ๆ จากความร้อนที่มากถึงเพียงนี้ของมัน เพราะนอกจากจะกำลังกลัวว่า ความเร็วของรถอาจจะทำให้เธอพลัดตกลงไป เธอก็ยังใส่ใจอยู่กับสิ่งสำคัญที่ร่างกายส่วนหน้าของเธออีกด้วย หน้าอกขนาดกำลังสวยของเธอที่เฝ้าดูแลปกป้องมันมาแสนนาน ในเวลานี้เหมือนกำลังถูกขยี้ไปตามแผ่นหลังของผู้ที่อยู่เบื้องหน้า ที่แม้ว่าจะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน แต่หล่นไม่ได้เหมือนกันกับคนอื่นอย่างแน่นอน เมื่อบอกออกมาเต็มปากว่า “ไม่ชอบผู้ชาย” แบบนี้ ...ติดกับซะแล้วสิฉัน.. ไม่น่าเลย..

“กลัวเธอจะ..ดิออนจัง.? ไม่น่าเชื่อเลยเนอะ..” แคลหัวเราะออกมาหลังพูดจาหยอกล้ออีกคนไป เธอไม่ได้คิดเลยว่าเสียงเธอจะดังไปจนแทรกเสียงเครื่องยนต์ไปถึงหูคนด้านหลังได้ แต่ถ้าได้ เธอก็ไม่ได้กลัว ออกจะชอบเสียอีก.. ‘อา...รู้สึกดีจัง นี่ไม่ถึงเลยดิออนนะ จะมีหน้าอกเหมือนกันนะนี่ ซ้อนรูปหรือเนี่ย นืม...นืม ฮว่า...บ้าไปใหญ่แล้วเรา..’

“โรคจิต! หุบปากไปเลยนะ!” เสียงตะโกนดังแทรกเสียงเครื่องยนต์มา คนนั่งหน้าถึงกับสะดุ้ง แต่ยังหัวเราะทีทีในลำคอ

“อ่า...พูดเบาๆก็ได้จ๊ะ..ดิออนจังจ๋า.. แสบหูไปหมดแล้วนะ” แคลแก้มองตัดพ้อ เสียงหัวเราะในลำคอก็ยังคงอยู่

“จะหยุดพูดมั๊ย...นี่นี่” กับนาที่นี้ ร่างเล็กกว่าถึงขนาดยอมเสี่ยงชีวิตใช้มือข้างหนึ่งของเธอยึดหน้าท้องแบนราบของคนด้านหน้าอย่างแรง ขณะที่มืออีกข้างยังเกาะแน่น

“โอ้ย...ดิวงจิง โอเค โอเค ไม่พูดไม่แก้งแล้วจ้า...” คนขับยอมแพ้แต่โดยดี แต่ไม่วายที่จะแอบยิ้มหวานอยู่ภายใต้หมวกกันน็อคอย่างที่เคยทำมา พนันได้ว่าถ้าคนขับได้เห็นใบหน้าชาวแดนซีเลนและดูเหมือนจะไร้เดียงสาของคนขับในตอนนี้นะก็ คงจะต้องมองแล้วกลอกตาไปมาอย่างรำคาญใจแน่ๆ และคงไม่พูดออกมาแบบนี้

“ดี...ขับไป” ดิออนรู้สึกปลอดภัยอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนตั้งแต่แม่ของเธอเสียชีวิตไป ไม่น่าเหมือนกันว่า แคดอาจจะ เป็นใครสักคนที่เธอจะสามารถไวใจได้ก็ได้ แต่คิดก็ต้องส่ายหน้าไปมา ชัดแย้งกันในสมองของตัวเอง

แต่อย่างไรก็ตาม ตอนนี้นั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์ที่มีคนขับให้ ก็สนุกไปอีกแบบนะ..

บทที่ 4 : ไอคิโด

“โอเค..ถึงสักที...” แคลพาตัวเองกับซัปรถมอเตอร์ไซด์ดูคาตี และคุณหนูเจ้านายแสนสวยเจ้าของรถมายังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเหมือนเธอจะรู้ว่าคุณคนเดียวว่ามันคือที่ใด

เธอจอตรดและละมาจากมัน โดยมีอีกคนที่นั่งมาด้วยทำตาม แคลถอดหมวกกันน็อคออก สะบัดศีรษะไปมาเพื่อปล่อยให้ผมยาวสลวยสีน้ำผึ้งของเธอให้เป็นอิสระ ขณะนั้นไม่ได้สนใจเลยว่า จะมีหนึ่งสายตามองเธออยู่ ดิออนลืมหอดหมวกกันน็อคของตัวเองออกเพราะมัวแต่ตกตะลึงกับภาพนางฟ้าที่กำลังสลวยเส้นผมสีน้ำผึ้งไปกับสายลม ดวงตาสีแดงสวยทั้งคู่ค่อยๆ เปิดขึ้น ใบหน้าขาวนวลตอนนี้ฉาบด้วยแสงของดวงตะวันยามเช้าเป็นประกาย ต้นดอกซากุระที่ผลิดอกสวยงามทั้งต้น และยังคงเล็กดอกน้อยสีชมพูอ่อนที่หล่นลงบนพื้นหญ้าสีเขียวจัดนั้นเป็นเสมือนภาพเบื้องหลัง ยังเสริมให้หญิงสาวผู้หญิงงดงามเสียยิ่งกว่าเทพีที่มาจากดิยังฝันโลก ...วินัส.. แอปไฟโรได้ที..

“.....” ดิออนไม่รู้จะพูดอะไรดี ในตอนนี้ได้แต่ยื่นมองคนเบื้องหน้าด้วยสายตาเหม่อลอย เธอค่อยๆถอดหมวกกันน็อคของตนออกช้าๆ ราวกับว่าเป็นขอมบี้ สัมแม้กระทั่งที่จะสะบัดผมยาวสีเข้มสลวยนุ่มดูจแพรไหมของตน ที่จะต้องทำอยู่เป็นประจำ เธอค่อยกำลังต้องมนต์สะกดของแม่มดอยู่ตรงนี้

“ดิออน.. ดิออน.. ดิ-ออน-จัง...” เสียงหวานลำเนียงประหลาดดังขึ้นแทรกบรรยากาศความเงียบสงบ พาให้คนยื่นเหม่อ กระพริบตาจนได้

“เอ่อ...เอ่อ...อะไร...” ดิออนยังไม่เข้าใจว่า คนตรงหน้าเรียกเธอทำไม แต่การที่เขาขยับเข้ามาใกล้จนใบหน้าจะติดกับเธอแบบนี้ มันไม่ใช่เรื่องดีแน่ “บ้าอะไรแคล ไปไกลๆนะ!”

เสียงหัวเราะใส่ๆดังตามหลังเสียงไวยวายเป็นของ เธอดิออนถอยหลังห่างออกมาด้วยความตกใจ มือเล็กทั้งสองข้างกำลังพยายามยันป่าของคนที่ตรงหน้าไว้เพื่อไม่ให้ตามเข้ามาใกล้เธอมากกว่านี้ เธอก้มหน้าและเบือนหน้าไปทางอื่น หวังไม่ให้คนยื่นใกล้ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงไปของใบหน้าของตัวเอง ‘ไอ้..ไอ้...ฉันรู้สึกแย่ รู้สึกดี ไอ้..แม่ เฮ้ย..อะไรเนี่ย เราเป็นอะไรไป แคล เธอทำอะไรฉัน..’

แม้จะรู้เหมือนกันว่า เธอกำลังคนอายุน้อยกว่ามากจนเกินไป แต่มันก็อดไม่ได้ยู่ดี แคลกำลังกระโดดหนีไปอยู่ด้านหลังของสาวร่างเล็ก

“เธอกลัวอะไรอยู่หรือ..ดิออน พี่รีเปล่า..” แสร้งทำตัวเป็นคนตาขาว เพื่อจะได้อาศัยเหตุการณ์นี้ให้เป็นประโยชน์โดยที่อีกคนไม่รู้เรื่องด้วย

บอดี้การ์ดหน้าสวยย่อตัวลงเล็กน้อยให้ความสูง 178 เซน.ของตัวเองลดลงมาจนสามารถที่จะแทรกสองแขนยาวของตนเข้าไปข้างลำตัวของอีกคนได้สะดวกกว่านี้ แคลสวมกอดร่างนั้นจากด้านหลัง วางคางไว้บนบ่าเล็กนั้น พึมพำเสียงกระซิบ “ฉันทักใจเลย”

ดิออนไม่ได้สังเกตเห็นเลยว่า เธอกำลังถูกลมลามอยู่ตอนนี้ มารู้อีกทีก็เวลาที่เธอเหลียวหน้ามามองหน้าคนด้านหลัง แก้มขาวของเธอข้างนั้นไปสัมผัสปลายจมูกโค้งเป็นสันของเขายังไม่ได้ตั้งใจ ร่างบางสะดุ้งโหยงเมื่อเข้าใจแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้นตรงนี้

ดิออนยันตัวคนตัวใหญ่กว่าออกไปให้ห่างจากตัวเธอด้วยสองมือ “ยัยบ้า.. ทำบ้าอะไรเนี่ย” เสียงหัวเราะตะโกนออกมา และจ้องหน้าอีกคนอย่างเอาเป็นเอาตาย “ไปไกลๆเลยนะ” เธอย้ำทำให้ได้ยินเสียงหัวเราะน้อยๆในลำคอของอีกคน

ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องคนตาสีแดงตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย ดิออนไม่รู้ตัวว่า ทั้งใบหน้าของเธอกำลังแดงก่ำ และนั่นก็เป็นสาเหตุหลักให้อีกฝ่ายทำหน้าทะเล้นให้เธอแบบนี้ “แคลลี.. เธอแยมมาก..” บ่นไปและขยี้แก้มของตัวเองไปพลางเหมือนอยากจะทำให้สัมผัสที่เพิ่งได้มาหายไป ...ก็มันน่าจะตายไปนี่นา.. ยัยบ้านี้..

“Mou...ดิออน.. เธอใจร้ายจัง.. ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำอะไรแบบนี้ซะหน่อยนะ.. แค่อัล..” เสียงตัดพ้อดังตามมา เมื่อร่างสูงกว่าทำก้มหน้าคอดอกเหมือนคนกำลังเสียใจ

ดิออนเองก็รู้สึกตกใจ แต่คราวนี้เธอไม่ยอมหลงกลมารยาของคนตรงหน้าอีกแล้ว “กลัวหรือ.. ทำอย่างกับว่า..ฉันจะเชื่อเธอเนอะ..” ดวงตาสีเขียวเหมือนมรกตมองอีกคนอย่างไม่วิใจ จนได้เห็นเขายิ้มเจื่อนๆกลับมา คงรู้ตัวแล้วว่า ทำกับเธอเกินไป ก็แค่คนรู้จักกันได้ไม่ถึงสองวัน..ทำยังกับยัยนั้นจะแค้นเรื่องนี้เนอะ..

“เธอรู้มั๊ยว่า.. เธอน่ากลัวกว่าผีซะอีก..แคลลี” รอยยิ้มอย่างมีชัยเกิดขึ้นที่ริมฝีปากของเธอเมื่อเจอกับสีหน้าตกตะลึงของบอดี้การ์ดสาว ดิออนยกมือขึ้นโบกไปมาขณะหันหลังให้สาวร่างสูง “ฉันจะกลับละ..”

ดวงตาสีแดงกระพริบบริบๆเหมือนไม่ได้ยินที่อีกคนพูด แต่พอรู้ตัวอีกที แคลก็เห็นแค่ด้านหลังของร่างบางในชุดนักซิ่งนั้นแล้ว “เดี๋ยว..ดิออน เดี๋ยวก่อน..อย่าเพิ่งไป..”

“ฉันจะกลับบ้าน..”

ใบหน้าหวานถอดสีขึ้นมาทันที “ไม่ได้นะ..ดิออน.. เรายังมีเรื่องอื่นที่ต้องทำอีก” แคล้ววิ่งตามมาดักหน้าคนตัวเล็กกว่าได้ทัน เธอพยายามทำหน้าตาให้ดูน่าสงสารที่สุดขณะมองหน้าเด็กสาว “เมื่อว่าเขาจะใจอ่อน เสียงถอนหายใจอย่างรำคาญดังออกมาจากคนตรงหน้าก่อนจะได้ยินคำตอบที่เธอชอบใจ

“ก็ได้ ก็ได้ มีอะไรว่ามา..” เสียงหัวฟุดออกมาอย่างเสียไม่ได้ ดิออนไม่ชอบใจเลยที่มันไปทำให้อีกฝ่ายหน้าระรื่นขึ้นได้แบบนี้ “เดี๋ยวก่อน.. เธอพาฉันมาที่นี่ทำไม..?”

ความดีใจในสีหน้าและแววตาของคนตรงหน้าหายไปในทันที มันถูกแทนที่ด้วยความเคร่งขรึม เมื่อเขายึดตัวตรงขึ้นเต็มความสูงด้วยท่วงท่างามสง่าและผายมือข้างหนึ่งไปยังพื้นที่ด้านหลัง

“ด้านหลังของฉัน เป็นโรงฝึกศิลปะการต่อสู้ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ศูนย์ฝึกความพร้อมของบอดี้การ์ด..”

ดิออนพยักหน้ารับคำบอกเล่านั้นอย่างงงๆ แต่สายตาของเธอมองตรงไปยังอาคารที่มีลักษณะเป็นโรงยิมขนาดใหญ่ ด้านหลังของตัวผู้เล่า ขณะที่เขาเอ่ยเล่าต่อไป

“พนักงานของบริษัททุกคนจะต้องเข้ามาฝึกซ้อมที่นี่เป็นประจำ อย่างน้อยก็สัปดาห์ละสามถึงสี่ครั้ง รักษาความพร้อมด้านสมรรถภาพทางร่างกาย..”

เสียงฮัมดังขึ้นแทนคำรับรู้เรื่องเล่าและเข้าใจมัน แต่ดิออนก็ต้องหันกลับไปมองเจ้าของเรื่องเมื่อคิดบางเรื่องได้ “แล้วยังไง.. เธอเล่าให้ฉันฟังทำไมละ..” และสายตาจากดวงตาสีแพลกนนั้นก็ตอบแทนเขากลับมา ร่างบางรีบก้าวถอยหลัง ตั้งท่าจะขัดขึ้น “อย่าบอกนะว่า.. เธอจะให้ฉันไปฝึกอะไรในนั้นด้วย..” ใบหน้าสวยของเด็กสาวส่ายไปมาทันทีหลังจากที่อีกคนพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม ดิออนก้าวถอยหลังอีกก้าว “ไม่มีทาง.. ไม่มีทางแน่ๆ”

“แต่เธอจะชอบนะ..ถ้าได้ทำ..” แคล้วพยายามโน้มน้าวใจ แต่อีกฝ่ายก็เอาแต่ส่ายหน้ากลับมามี

“ไม่.. ฉันไม่ฝึก.. ไม่ใช่หน้าที่.. นั่นมันหน้าที่ของเธอ เสียใจด้วย..” ร่างบางหันหลังกลับทันที แต่ก็แปลกใจที่เธอถูกดึงกลับมาอีกครั้งด้วยมือที่เข้ามาจับที่ข้อแขน ดวงตาสีมรกตจ้องสีแดงอย่างมาดร้าย “ปล่อยนะ..” เธอขู่ฟ่อ

“ก็ฉันอยากให้เธอได้รู้ไว้บ้างนี่นา..”

ดิออนไม่เข้าใจว่า เธอเป็นอะไรไปถึงได้ยอมให้อีกคนได้แตะต้องตัวเธออยู่แบบนี้ และยอมฟังเรื่องที่เธอพูด และหยุดที่จะหนี หรือจะเพราะสีหน้ากับหน้าตาที่แสดงออกมาถึงความไร้เดียงสาแบบนี้กันแน่

“แล้วทำไมฉันถึงจะต้องรู้.. ก็มีเธออยู่ทั้งคนอยู่แล้วนี่..” ดิออนตอบด้วยน้ำเสียงธรรมดา และก็ต้องแปลกใจกับรอยยิ้มที่พึงใจของคนตรงหน้า มันเหมือนกับเธอพูดอะไรผิด

ดวงตาสีมรกตเบิกกว้างอย่างตกใจเมื่อรู้ความหมายของคำพูดของตัวเอง ใบหน้าของเธอทั้งหน้าร้อนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันก็แค่คิดว่า เธอเป็นบอดี้การ์ด.. มันก็ต้องเป็นหน้าที่ของเธออยู่แล้ว..” และนั่นก็ทำให้ได้เจอสีหน้า ผิดหวังออกมาจากคนฟังประมาณหนึ่งนาที ก่อนที่จะกลับมายิ้มแป้นอีกกรอบ ..ฉันไม่ชอบยิ้มแบบนี้เลย..ให้ตายสิ..

“กลัวละสิ..”

ดวงตาสีมรกตกระพริบตาเพราะไม่เชื่อว่าเธอได้ยินอะไร แต่ไม่ใช่ เธอได้ยินมาถูกต้องแล้ว เขากำลังยิ้มอย่างดูถูกเธออยู่ ตรงนี้ “กลัวอะไร.. ฉันกลัวอะไร..บอกมานะ..” มือเล็กขยับขึ้นมาตึงคอเสื้อเชิ้ตของคนตรงหน้าทันที แต่รอยยิ้มนั้นยังไม่หายไป ดิอนดิ่งเขาลงมาหา ไม่อยากเชื่อเลยว่าแคลจะสูงกว่าเธอมากขนาดนี้ อาจจะมีประมาณสิบเซ็น.

แต่เธอคิดผิดที่เอาตัวเขาไปหาเขา และเพิ่งมารู้ว่าตัวเองผิดไป เมื่อใบหน้าสวายนั่นก็ลงมาหาเธอมากกว่าความจำเป็น หัวใจเธอเต้นแรงอย่างน่าประหลาด ผิดธรรมชาติเพราะมันไม่เหมือนเวลาที่เธออยู่กับใครๆ เธอไม่เคยรู้สึกวุ่นวายใจมากขนาดนี้มาก่อน เธอจึงตัดสินใจถอนตัวออกมาก่อนที่จะรู้สึกแยกว่าที่เป็น

มือเล็กข้างเดิมออกแรงผลักอีกคนออกไป จากนั้นก็ปล่อยคอเสื้อของเขาและถอยออกมา สายตายังคงมองจ้องเหมือนจะชูกับผู้ที่ยังยืนที่เหมือนเสา ไม่สะทกสะท้านกับแรงผลักดันนั้น “ไม่เห็นจะกลัวเลยนี่..” ดิอนยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ เพราะอยากให้อีกฝ่ายเข้าใจว่า เธอไม่ได้รู้สึกอะไรกับสิ่งที่เขาทำเลยสักนิด แต่เธอคิดผิด..อีกแล้ว

“ฉันไม่เชื่อหรอกค่ะ..”

หัวใจของเธอกระตุกเพราะสายตาของเขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนว่า ตัวเองกลายเป็นเธอได้กลายเป็นตัวตลกไปแล้ว

“แล้วจะเอาไง..” ดิอนยื่นกอดอกมองคนตรงหน้าอย่างทำทนาย แต่เธอไม่ได้ตั้งใจจะหมายความแบบนั้นจริงๆ สิ่งที่เขาพูดตอบออกมา จึงทำให้สองตาของเธอเบิกกว้างอย่างไม่ตั้งใจด้วยเหมือนกัน

“ไปโรงยิมกับฉันสิ..”

%%%%%%%%%

“ไฮ..ยัยลูกหมา.. เป็นไงสบายดีอยู่อีกหรือ..?” เสียงแหลมเจ้าเล่ห์ดังขึ้นภายในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของโรงฝึกไอคิโด ZY คอร์ปอเรชั่น

ดิอนจำได้ว่าเป็นเสียงคนรู้จัก จึงหันไปมองด้วยท่าทางไม่พอใจ เป็นไปตามที่คิดไว้สาวหัวแดงยื่นมองมาทางอยู่ตรงนั้น เธอถอนหายใจเบาๆออกมาระหว่างหันหน้าหนีไป ในใจภาวนาให้ฝ่ายนั้นไม่เดินตามเธอมา เพราะกับวันนี้มันเกินกว่าที่เธอจะรับอะไรได้อีกแล้ว แต่เหมือนพระเจ้าจะไม่รับฟังคำขอของเธอ คนที่เธอไม่อยากเจอจึงได้เดินเข้ามาขวางอยู่ตรงหน้า

“อแมนด้า.. อย่ามายุ่ง” ดิออนเดินเลี้ยวร่างนั้นไปอย่างไม่สนใจใยดี แผลใจเหมือนกันที่เขาไม่ได้พยายามจะขวางเธออีก
ครั้ง หรือพระเจ้าจะยอมฟังเธอแล้ว แต่เสียงที่ดังไล่หลังมา มันหมายความว่าอย่างไร

“ไซคตินะ..ดิออน.. ระวังตัวด้วย..”

ใบหน้าสวยคมเหลียวหลังกลับไปมองหน้าเจ้าของคำพูดประหลาด เพราะไม่อาจลบความสงสัยนี้ออกไปได้ “ทำไม ระวัง
อะไร”

อแมนด้ายกไหล่ คล้ายๆจะตั้งใจจนประสาทแต่แวตาบอกว่าไม่ได้คิดแบบนั้นเท่าไร “ก็ระวังเจ้านายฉันยังงี้ละ.. ระวัง
ดาร์รอฟสกีเอาไว้ให้ดี..”

ดิออนยิ่งขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจมากขึ้น “พูดอะไร.. ไม่รู้เรื่อง..”

เสียงถอนหายใจยาวๆดังออกมาจากคนตรงหน้าหนึ่งครั้ง ก่อนที่เขาจะหันหลังให้เพื่อเดินออกไป ความขงใจยังอยู่เต็ม
ใบหน้าของดิออน แต่เธอก็ถอดใจที่จะเอ่ยถามอะไรเขาไป เพราะเข้าใจว่าอแมนด้าคงไม่ได้อยากจะพูด ทว่าคำที่หลุด
ออกมาจากปากของเขาก็ทำให้เธอต้องทำหน้าตาตะลึงไปมากกว่าหนึ่งนาที

“ดาร์รอฟสกี.. ไม่ได้ดีอย่างที่เห็นหรอกนะ.. จำไว้..”

+++++

“ไฮ..ดิออนจิง ทำไมเปลี่ยนชุดนานจังจ๊ะ..” แคลทามขึ้นมา เมื่อทางตามองเห็นคนที่เธอรออยู่เดินเข้ามาในโรงยิม เธอ
ยิ้มให้ฝ่ายนั้นและหันกลับมาสนใจคนตรงหน้าที่เมื่อครู่เป็นผู้ฝึกซ้อมให้เธออยู่ ร่างสูงโค้งศีรษะลงในท่าคำนับเหมือนกับที่
อีกคนทำ จากนั้นเด็กสาวผู้ซ้อมชั่วคราวของเธอก็หันจากไป เหลือไว้แค่เพียงเธอกับผู้ซ้อมตัวจริง

ดิออนมองตามหลังสาวผู้นั้นไป เพราะประหลาดใจกับท่าทางของหล่อน นาทีหนึ่งที่เธอเห็นผู้หญิงคนนั้น หล่อนทำท่าทาง
เหมือนเสียตายเป็นสักออย่าง มีหน้าข้ำยังจากไปหลังมองหน้าเธอด้วยหางตาอย่างไม่พอใจเสียอีก ผิดกับเวลาที่หล่อน
มองเจ้านายสาวสวยของหล่อนเป็นไหนๆ ดวงตาสีน้ำตาลนั้นดูหวานฉ่ำเหมือนกำลังปลาบปลี้มอะไรอยู่มาอย่างนั้นแหละ
“ยัยบ้านั้น เป็นอะไรนะ..” ดิออนพิมพ์ขึ้นมาโดยไม่คิดว่าจะมีใครได้ยินมัน แต่เมื่อเธอหันมามองหน้าคนที่ยังยืนอยู่ตรงนี้
อีกคน ก็รู้ว่าเขาได้ยิน รอยยิ้มบนริมฝีปากสวยนั้นบอกมา แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดอะไรต่อ

“ดาร์รอฟสกี.. ไม่ได้ดีอย่างที่เห็นอยู่หรอกนะ..จำไว้” คำพูดนี้ผุดขึ้นมาในหัวของเธอ พาให้คิดเรื่องต้องขมวดเข้าหากัน ไม่
ว่าอย่างไรก็ไม่เข้าใจมันอยู่ดี

“ดิออน.. เสิญทางนี้จ๊ะ..”

รถไฟแห่งความคิดของเธอถูกขวางกลางรางอีกครั้งเพราะเสียงเรียกเชิญ ดิออนเดินไปหาผู้ที่ยืนรออยู่เพราะไม่รู้ว่าจะขัดขึ้น
ไปทำไม ถึงในใจจะยังสงสัยในเรื่องนั้นก็ช่างมันก่อน“จะสอนอะไรละ ว่ามาสิ..” คำพูดห้วนๆเหมือนมะนาวไม่มีน้ำ ทำให้
อีกคนหน้าถอดสีไปทันทีแต่ก็ใช้ว่าเธอจะสนใจ ร่างบางยังคงกอดอกเคาะเท้าเปล่ากับพื้นเบาๆของโรงฝึกต่อไปในสไตล์เด็ก
วัยรุ่นจอมกวน

แคลยอมรับว่าเธอตกใจเมื่อเห็นท่าทางของเด็กสาวตรงหน้า เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยเจอใครที่โหดเป็นเช่นนี้
โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง แต่กับดิออน มันคงจะเป็นเรื่องปกติสำหรับสิ่งที่เธอเจอเป็นครั้งแรกและอีกหน่อยมันคงจะไม่นำ
แปลกอีกแล้ว คิดได้เช่นนั้น รอยยิ้มจึงปรากฏขึ้นมาพร้อมแวต่ายิ้มได้ “ไม่คิดเลยนะว่า..ดิออนจิงจะใจร้อนแบบนี้”

ดิออนกลอกตาและทำหน้าที่ตาระอาใจ เธอมักจะรำคาญใจกับน้ำเสียงหวานๆและอาการขี้เล่นของคนคนนี้อยู่เสมอ ไม่รู้ว่า
เพราะอะไร “อย่ามัวแต่พูดเลยนะ.. จะทำอะไรก็ทำ” แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของฝ่ายนั้นแม้แต่น้อย
ร่างสูงนั้นค่อยๆเดินเข้ามาหาเธอ ดวงตาสีมรกตเบิกตากว้างอย่างตกใจ เมื่อความใกล้ของร่างกายเขากับเธอเหลืออยู่
เพียงไม่ถึงคืบ และเขาก็ก้มหน้าลงมาหา ใบหน้ากับสายตาดูทะล้นซะไม่มี เธอก้าวถอยหลังด้วยท่าทางหวาดๆ แต่ก็
สามารถไปไหนได้ไกล เพราะสองแขนถูกจับไว้ด้วยสองมือของอีกคน

“จะทำอะไรนะ..”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่จะสอนให้คุณหนูรู้จักวรกรรมร่างกายตัวเองเท่านั้น” แคลเผยยิ้มออกมาอย่างที่ไม่ว่ามันดูน่ากลัว
เพียงไหน ดวงตาสีเขียวของคนตรงหน้าจึงได้ดูไม่ไว้ใจเธอ ทั้งที่ตอนนี้เธอก็พยายามที่จะพูดจาด้วยสำนวนอย่างคนทำงาน
แล้วแท้ๆ

“เอ่อ..เธอ.. จังก็ปล่อยสิ..” ดิออนพยายามใจเย็นไว้ก่อน เพราะรู้ว่าเธอไม่มีทางสู้เขาได้ในสภาพแบบนี้ หากโชคไม่ดี
เธออาจจะไม่แค่เจ็บตัวด้วยซ้ำ เธอยอมรับเลยว่า ผู้หญิงตรงหน้าไม่ใช่คนที่เธอจะล้อเล่นด้วยได้ เขาดูอันตราย แม้
ใบหน้าจะเป็นยิ้ม ..เหมือนนักรบหน้าหวาน.. โอ้..จังเลย..

แคลหรีตามองเด็กสาวเล็กน้อยทำเหมือนกำลังประเมินอะไรบางอย่าง จากนั้นจึงค่อยทำตามทีหล่นขอ ปล่อยสองแขนที่
จับไว้จนแน่นนั้นทิ้งไปและถอยหลังออกมาหนึ่งก้าว พยักหน้าให้เป็นสัญญาณเริ่มการกระทำ แต่อีกคนยังนิ่งเฉยอยู่ เธอ
จึงต้องเอียงคอมองอย่างสงสัย “มีอะไรหรือคะ”

ดิออนเหมือนยังไม่หายตกใจได้สนิท แต่ไม่นานก็กะพริบตาและส่ายหน้าไปมาให้เป็นคำตอบกลับไป การวรกรรมร่างกายมัน
เป็นพื้นฐานที่เรียนมาในวิชาพลศึกษา จึงไม่แปลกหากเธอจะทำได้ แต่ทำต่อไปจากนี้สิ “แล้วยังไงต่อ..”

แคลยิ้มอย่างพอใจและขยับมาใกล้คนตัวเล็ก “อะ...ที่นี้ ก็จะต้องตั้งการ์ดแบบนี้ แล้วก็กางขาเล็กน้อยแบบนี้...” เธอ
อธิบายและจับร่างกายของคนตรงหน้าให้ตั้งท่าทางตามแบบที่ต้องการ ทำราวกับเด็กสาวเป็นแค่ตุ๊กตาของเธอตัวหนึ่ง แต่
พอถึงจุดที่เธอจะต้องเข้าไปจับที่ต้นขาของเขา แทนการใช้เท้าเขี่ย เสียงอุทานก็ดังขึ้นพร้อมการขยับหลบออกไป แคล

เงยหน้าขึ้นมองหน้าเจ้าของร่างเล็ก เลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น แผลกใจเล็กน้อยที่เห็นสองแก้มขาวที่เปลี่ยนสีของนายจ้าง แต่แล้วก็ยิ้มออกมาอย่างเข้าใจ เธอยึดตัวขึ้นและปล่อยให้หลอนได้ทำมันเอง

“โอเค...ใช้ได้มัย..” ดิออนถาม อีกคนส่ายหน้า เธอเปลี่ยนท่าใหม่อีกครั้ง กางขาและกำหมัดทั้งสองข้างอย่างหนักแน่น ตั้งทำให้ข้มแข็ง “ได้หรือยังเนี่ย เมื่อยแล้วนะ” เธอย้ำคำถามอย่างเหนียวหน่ย และครั้งนี้ครูฝึกก็ไม่ได้ส่ายหน้า เธอจึงเตรียมจะลดการ์ดลง แต่ดวงตาสีแดงที่จ้องเขม็งนั้น ยังบอกว่า ไม่อนุญาต ร่างสูงกว่าเดินวนรอบตัวคนร่างเล็กที่กำลังยืนเกร็งอยู่เหมือนเสื้อมอดูเหยื่ออันโอชะ ดิออนไม่อยากยอมรับเลยว่า เธอรู้สึกลัวและกำลังภาวนาอยู่ในใจให้เขาออกไปให้ไกลเธอ แล้วก็เหมือนพระเจ้าฟังคำขอนี้ เสียงนี้จึงดังขึ้น

“โอเค.. ลดการ์ดลง”

ผ่นลมหายใจที่กลั่นไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ออกมา กล้ามเนื้อแขนและขาของเธอเริ่มผ่อนคลาย แต่ก็ยังเป็นแบบนั้นไปไม่ได้ นาน เมื่อเสียงหวานแต่มาน่าฟังในความคิดของเธอ พุดขึ้นอีก

“ฮะ...ที่นี่ เธอก็เข้ามาดูใจมันเลยนะ อะ เข้ามา” ร่างสูงกว่าประกาศออกมาอย่างจริงจัง แคลย่ตัวลงเล็กน้อยสอง ขาวาวกางออกไปด้านข้าง สองแขนตั้งการ์ดขึ้นเพื่อจะอยู่ในท่าตั้งรับ เธอพยักหน้าและใช้สายตาออกคำสั่งแต่มันกลับทำให้ได้รอยยิ้มออกมาจากอีกฝ่าย เพราะอะไร

“ฉันไม่อยากทำเธอเจ็บ” ดิออนพูดที่เล่นที่จริง และได้สายตาทำทายเป็นรางวัล มันทำให้เธอนึกคุณ “แต่ก็ได้นะ..ถ้าเธอต้องการ” คนหน้าหวานยิ้มยั่วเธอกลับมาอีก ดิออนยิ่งหงุดหงิดมากขึ้น เธอขยับตัวออกไปพร้อมมือที่กำหมัดไว้แน่น เตรียมเล็งเป้าหมายไปที่ใบหน้าสวยๆของคนตรงหน้าเธอ แต่มันก็พลาดไปอย่างไม่น่าเป็นไปได้ ทั้งที่เป้าหมายไม่ได้ขยับตัวออกจากรัศมีที่เธอพุ่งตัวเข้าไป เขาแค่ใช้มือข้างหนึ่ง ยกขึ้นรับหมัดและขยับฝ่ามือเลื่อนลงมาที่ข้อมือของเธอ บิดแขนเธอไปด้านหลัง มันทำให้เธอร้องครางอย่างเจ็บปวด แต่ก็ไม่เกินสองนาที่ เธอก็พบว่าตัวเองลงไปนอนคว่ำหน้าอยู่กับเบาะของโรงยิม ตอนนี้อยู่ทั้งเจ็ททั้งอาย ..เสียที่เขาจนได้.. ให้ตายสิ...

“ขอโทษด้วยนะจ๊ะ..ดิออนจ้ง แต่โอเคโดนะ เค้าไม่ได้ใช้แต่กำลังนะจ๊ะ.. จะบอกให้..”

เสียงนี้ทำให้เธอกลับคืนมาสู่โลกปัจจุบัน ดิออนพลิกตัวหันกลับมาอยู่ในท่านั่งกับพื้น มองตาขวางไปที่คนที่กำลังยืนอยู่ “รู้แล้วละนะ” เธอเอ่ยออกมาอย่างรำคาญใจ และพยายามจะลุกขึ้น แต่มือหนึ่งก็ถูกส่งออกมาช่วยเหลือ และก็เป็นตอนนี้อย่างที่เธอคิดอะไรขึ้นมาได้

“ขอบใจนะ” เธอรับมือที่ส่งมา แต่แทนที่จะใช้มันดึงร่างตัวเองให้ลุกขึ้น เธอกลับดึงเขาลงมาหาและกระโดดหนีไปอย่างว่องไวเหมือนลิงวอก เสียงร้องตกใจจากเขาเข้าหูแต่เธอดูไม่สนใจมัน พลันดิออนกระโดดขึ้นคร่อมตัวคนที่กำลังพลิกตัวเพื่อจะลุกขึ้น และเขาก็จำเป็นต้องอยู่ในท่านอนหงายไปแบบนั้นเพราะถูกเธอตริ้ง ดวงตาสีแดงดูตกตะลึงจนไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากที่เผยอค้าง “โง่ละ..เก่งนักใช้มัย..”

ไม่เข้าใจเลยว่าเพราะอะไร เธอเองจึงหยุดชะงักการเคลื่อนไหวไปเหมือนกัน แค่เพียงถูกมองด้วยดวงตาที่เธอไม่เคยยอมรับว่ามันทรงเสน่ห์แบบนี้ของคนด้านล่าง ร่างบางสะดุ้งทันทีที่รู้สึกว๊ว ไบหน้าของเธอถูกสัมผัส มืออุ่นๆของเขาทำไมเหมือนไฟที่กำลังเผาไหม้แก้มของเธอ สมองของเธอเบลออกไปหมดเหมือนตกอยู่ในภวังค์ ดิออนไม่รู้ตัวว่าไบหน้าตัวเองกำลังขยับลงมาหาเจ้าของมือ สายตาดูติดตรึงอยู่แต่กับทะเลสาบสีแดง

แต่ว่า....

“กรี๊ด....ดิว คุณแคลล!”

เสียงกรี๊ดร้องอย่างตลกใจนั้น ทำให้ดวงตาของเธอกะพริบและคืนสติกลับมา “เฮ้ย!” และเพราะรู้แล้วว่าตัวเองทำอะไรอยู่ ดิออนจึงรีบกระโดดออกจากตำแหน่งนำกลั้วนั้นทันที ตอนนี้อยู่ไปนั่งหอบแฮ่ก หน้าแดงก่ำ และมองคนที่กำลังลุกขึ้นนั่งอย่างหัวงันใจ กระทั่งได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากที่ใกล้ๆ จึงเงยหน้าขึ้นมองหาที่มาของมัน เธอทำตาขวางใส่หน้าเพื่อน แต่เหมือนเขาไม่สะทกสะท้านตามเคย ไม่มองผ่านเลยหน้าเธอไปทางอื่น

“คุณแคลล..”

“มีอะไรหรือไม” แคลลไม่ได้แสดงอะไรออกมาจากไบหน้าของเธอเลยแม้แต่น้อยเมื่อมาอยู่ในทำนองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และยังปล่อยให้ดิออนลุกขึ้นเองอีกด้วย เธอเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นเมื่อเห็นว่าไม่ยังคงไม่ตอบอะไรกลับมา

“เออ.. คือ..ดิฉันจะมาบอกว่า...ได้เวลาอาหารกลางวันแล้วค่ะ” ไม่ตอบตะกุกตะกักเพราะภาพที่เพิ่งเห็นมาเมื่อสักพักยังวนเวียนอยู่ในสมอง มันทำให้เธอไม่กล้ามองหน้าเจ้านายของตัวเองตรงๆ

“โอ้..งั้นเธอ.. ได้เวลาแล้วหรือนี่..” แคลลพิมพ์และหันไปมองอีกคน เธอยิ้มให้เด็กสาว “งั้นวันนี้.. พอแค่นี้ก่อนนะคะ..” เธอบอกหล่อน ก่อนหันไปหาลูกน้องคนสนิท “ไม.. ช่วยพาคุณหนูไปเปลี่ยนเสื้อผ้า และพาไปทานอาหาร เสร็จแล้วก็พาไปส่งที่บ้านด้วยนะ วันนี้ฉันมีประชุม..” เมื่อผู้รับคำสั่งพยักหน้าให้อย่างขันทึง เธอจึงแจกรางวัลให้ด้วยรอยยิ้ม “ฉันต้องขอตัวก่อนนะ”

ร่างสูงเดินผ่านคนที่ตัวเองสั่งไป จนไปถึงอีกคน แคลลหันไปแจกยิ้มหวานให้หล่อนด้วย“แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะจ๊ะ ดิออนจ้..” เธอขยิบตาให้แล้วเดินออกจากโรงฝึกไป อย่างไม่สนใจว่าคนมองจะต้องตกใจสักแค่ไหนกับมัน

ดิออนยืนที่เหมือนก่อนหน้า จิตใจคล้ายไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สายตายังคงอยู่ในทิศทางของประตูทางออกที่มีใครคนหนึ่งเพิ่งเดินออกไป เธอไม่ได้ยินเลยว่าเสียงใครกำลังร้องเรียกชื่อ จนกระทั่งเห็นมือของเขามาโอบไปมาอยู่ตรงหน้า

“เฮ้.. เฮ้..ดิว.. ยัยดิออน.. เลิกเหม่อได้แล้วนะ เขาไปแล้ว..” ไม่ถอนหายใจคล้ายคนเหนื่อย แต่เธอเห็นรอยยิ้มมากกว่าเวลามองเห็นหน้าเพื่อนรัก หล่อนยังดูเหมือนคนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอยู่เหมือนเดิม และความคิดหนึ่งก็มาสะกิดใจให้เธอพูด “เออ..เมื่อไหร่ เธอทำอะไร..”

ดิออนไม่เข้าใจในคำถามของอีกคน เธอส่ายหน้าไปมาและเตรียมจะเดินออกไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า หากไม่มีคนมายืนขวางเสียก่อน ดวงตาสีมรกตมองสีม่วงอ่อนอย่างสงสัย “อะไรไม่”

“เล่ามาเดี๋ยวนั้น..” ไม่ร้องไวยวายและดึงที่แขนเพื่อนรัก หมายถึงจะให้เขาพูดให้เธอฟังให้ได้

“อัย..อัยบ้า.. เธอเป็นบ้าอะไรเนี่ย.. ปล่อยฉัน..”

“ไม่.. นอกจากว่าเธอจะเล่ามาก่อน..” สาวตาสีม่วงอ่อนยืนยัน มันทำให้ได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายตั้งขึ้นมา อีกฝ่ายเบือนหน้าให้เธออีกครั้งและเขาก็พิมพ์ขึ้นมาเบาๆ

“ได้ข่าวเมื่อไหร่ ก็ฉันกำลังซ้อมไอคิโดอยู่นะ..”

“แค่นั้น..” ไม่ย้าอีก

ดิออนขมวดคิ้ว “ใช่..แค่นั้น..” เธอเดินหลบไปอีกทาง คราวนี้สามารถหลุดออกจากกรงขวางเอาไว้ได้สำเร็จ แต่มันก็ได้สำเร็จจริงอย่างที่เธอคิด เมื่อมีเสียงดังตามหลังมา พาให้สองตาเธอเบิกโต

“ไม่ย้ารู้เนาะ.. ไอคิโดมีท่านั่งคร่อมและก้มลงจูบด้วยนะเนี่ย.. น่าเรียนจริงๆ..”

บทที่ 4 : My bodyguard.

“เฮ้ย..ยัยโย่ง ! ทำไมมาแต่เช้าละ” ดิออนทักทายเมื่อเปิดประตูห้องนอนมาและเห็นว่ามิใครบางคนยืนอยู่ ร่างสูงเจ้าของ เรือนผมยาวสีน้ำตาลยี่งยื่นกอดอกพิงฝาผนังข้างประตูห้องนอนของเธอ สายตาของเขาดูเหม่อลอย แต่ยังคงยิ้มให้เหมือนที่เคยเป็นมาเมื่อหันมาเห็นเธอ และเมื่อเธอได้เห็นตัวเขาเต็มสองตา ก็ต้องเบิกตากว้างและอ้าปากค้างอยู่แบบนั้น มันมองไปทางอื่นไม่ได้จริงๆ เพราะชุดของวันนี้ที่เขาใส่อยู่ เสื้อเชิ้ตสีชมพูอ่อนๆพอดีตัวไม่ได้ผูกเนคไท ปล่อยกระดุมสองเม็ดบน เขาไว้คล้ายต้องการจะโชว์ผิวขาวเนียนเหนือทรวงอกสวยๆนั้น กางเกงสแล็คสีน้ำเงินเข้มเข้ากับรูปร่างสูงโปร่งขาววาวเห็นแล้วใจสั้นอย่างบอกไม่ถูก

ดิออนไม่แน่ใจเลยว่าเพราะอะไร ทำไมเธอถึงได้มีความรู้สึกแบบนี้กับผู้หญิงคนนี้ ทั้งที่เขาก็เป็นผู้หญิงเหมือนๆเธอ มีหน้าขำยังสวยกว่าตัวเธอมากกว่าอีกด้วย ..ฉันไม่ได้เป็นพวกเลสเบี้ยนนะ ไม่ได้เป็น.. นะโว้ย..

แคลชยับออกจากผนังมายืนตรงหน้าเจ้าของบ้าน ใบหน้าสวยหวานก้มลงเล็กน้อยเพราะต้องการจะมองคนตัวเล็กกว่าให้ชัดขึ้น ยื่นมือเรียวยาวข้างหนึ่งทำท่าขยับขึ้นเพื่อจะจับมือเล็กของคนเบื้องหน้า แต่ทว่าร่างนั้นก็กลับเบือนหนีไปอีกทาง เธอจึงได้แต่แอบถอนหายใจ “ฉันจะมารับคุณหนูไปมหาวิทยาลัย” แต่ยังไงก็ยังมีแม้จะเห็นอีกคนทำตาขวาง

“ใครว่าฉันจะไปด้วยละ” ดิออนย่นและมองดวงตาสีแดงนั้นอย่างทำทนาย “ฉันจะขับรถไปเองละ” มือเล็กตั้งท่าจะผลักอีกคนให้ถอยไป แต่เธอก็ลืมไปว่า เธอจะต้องเสียใจที่ทำแบบนี้ มารู้ตัวอีกที ตัวเธอก็ถอยขึ้นจากพื้นเสียแล้ว

“ปล่อยนะ.. ปล่อย.. ปล่อยฉัน..ยัยบ้า..” เสียงไวววยดังก้องไปทั้งบ้าน แต่มันกลับไม่ไปทรมานคนที่กำลังแบกเธออยู่ ไม่เลยสักนิด

“ดิออนจ้.. มิใครบอกรึเปล่าคะว่า.. ทำแบบนี้..มันไม่น่ารัก..”

ร่างเล็กที่กำลังยืนอยู่บนบ่าของอีกคนหยุดนิ่งชะงักเมื่อได้ยินเสียงสั่งสอนแบบนี้ ก่อนที่จะทำมันต่อไป “ฉันก็ไม่เคยบอกนี่ว่าฉันน่ารัก.. ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ”

ดิออนพยายามดิ้นให้แรงขึ้นรวมถึงทั้งทุบหลังและยังพยายามเตะขาไปมา หวังว่ามันจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเจ็บและปล่อยเธอลง แต่มันก็เหมือนเปล่าประโยชน์จริงๆ บอด้การ์ดหน้าสวยเต็มไปด้วยความแข็งแกร่งทางร่างกาย รูปร่างออรชรอ่อนแอ้นนั้นเหมือนมันมีไว้เพื่อหลอกศัตรูซัดๆ และหนึ่งในนั้นก็คือเธอ

“คุณหนูเป็นเด็กไม่ดี และเด็กไม่ดีก็ต้องถูกทำโทษ...เข้าใจไหมคะ” เสียงหวานที่เคยน่าฟังเพราะสำเนียงแปลกประหลาด ตอนนี้นั้นเหมือนมาบาดหูเธอ ดิออนรู้สึกว่ามีสมองของเธอเบลออกไปหมดและเรื้อวแรงก็ลดถอยลง จากที่ตื่นนอนเพื่อจะหลุดออกจากการถูกจับไว้ กลับกลายเป็นปล่อยให้เขาคู่มพาดบ่าและพาเดินลงมาตามบันได

“เฮ้ย..ปล่อยนะ..”

“อย่าตื่นนะคะ ไม่งั้นตก ไม่รู้ด้วย..” ริมฝีปากสวยเผยยิ้มเจ้าเล่ห์ขณะพูดประโยคนี้ แคลรู้สึกหนักที่ต้องแบกใครคนหนึ่งไว้บนบ่าแต่ในเวลาเดียวกัน เธอก็มีความสุขไปด้วยเพราะจริงๆ แล้วดิออนตัวเบากว่าที่คาดไว้ มีหน้าขำยังตัวเล็กกว่าเธอค่อนข้างมากไม่ใช่แค่เพียงความสูงที่แตกต่างกันประมาณสิบเซนติเมตรแบบนี้

“เธอก็ปล่อยฉันลงสิ..” ดิออนพยายามอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เสียงของเธอเบาลงกว่าเมื่อครู่ เธอกำลังมองดูชั้นบันไดที่เธอคลายกำลังลอยลงไปตามมัน และยังไม่รู้ด้วยว่า จากการพยายามจะเดินออกจากตัวเขา เธอกำลังกอดรอบคอเขาจนแน่น และยิ่งเอาอะไรบางอย่างไปสัมผัสแก้มเขาคือด้วย

ไอ้..ฉันจะเป็นลม.. แทบจะทนไม่ไหวแล้วนะ หอมอะไรแบบนี้..ดิออน.. แกรมอะไรที่คิดว่ามันไม่มี.. มันก็มีเหมือนกันนะ..

แคลพยายามตั้งสติและกระแอมเบาๆ ให้อารมณ์ของเธอเข้าที่ “ไม่ได้หรอกค่ะ มันเป็นการลงโทษอย่างหนึ่งสำหรับคนดี้อย่างคุณหนู” ใบหน้าสวยดูพึงพอใจที่ได้ยินเสียงครางอย่างหมดหวังดังตามหลังมา “และขอเตือนไว้ด้วยนะค่ะว่า.. บันไดมันชัน ถ้าขึ้นดินแรงล่ะก็.. ฉันคงจะพลาด และทำคุณหนูหล่นได้..”

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังตามหลังมา แคลจึงฉีกยิ้มกว้างมากขึ้นไปอีก เวลานี้สองแขนเรียวยาวที่เกี่ยวรอบคอเธอยิ่งเพิ่มแรงการกอดรัดมากขึ้น มันจึงเป็นอะไรที่สมใจเธอมาก แต่ร่างกายของเธอยังคงเคลื่อนไหวไปตามคำสั่งของสมองอย่างเคร่งครัด มันระมัดระวังในการลงบันไดมาก เพราะความจริงก็ไม่ต้องการจะตกเหมือนกัน มันไม่สนุกสักนิด

“ว้าย...คุณหนู..!!”

แต่เสียงกรีดร้องอย่างตกใจของใครบางคน ก็ทำให้รอยยิ้มของเธอหุบลงไปบ้าง แต่ก็แค่ชั่วเวลาไม่กี่วินาที แคลขยิบตาให้เจ้าของเสียงนั้น สาวใช้ผู้นั้นก็พยักหน้ารับอย่างเข้าใจและหลบออกไปจากรัศมีที่จะขวางทางเธอ

ดิออนถูกวางลงให้ยืนด้วยสองขาของเธอเมื่อมาถึงตัวรถที่จอดไว้เทียบท่าหน้าประตูบ้าน แคลเอื้อมมือมาเปิดประตูให้ทำท่าเชิญให้เข้าไป ดิออนทำอยากจะทำตัวเธอให้กระเด็นออกไป แต่ก็ต้องขั้งตัวเองก่อน เพราะแข่งขังขังรู้สึกอ่อนแรงอยู่ เธอจึงทำได้แค่ตามน้ำไป แต่ไม่ว่าจะสะดุดหน้าหนีและรีบปิดประตูตามหลังเสียงดัง ไม่ว่าจะสนใจรอยยิ้มหวานทรมานใจแบบนั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอหนีพ้นการได้ยินเสียงหัวเราะน้อยๆ ในลำคอของใครบางคนนั้นได้เลย ตอนนั้นเธอเดาได้เลยว่า คนหน้าตาทะเล้นคนนั้นกำลังทำหน้าตาอย่างไร ถึงจะไม่เห็นก็ตาม

แคลเดินก้าวเท้ายาวๆ ขึ้นมานั่งประจำที่คนขับ แล้วขยิบมือขึ้นจับกระจกมองหลังที่กำลังสะท้อนภาพคนที่นั่งอยู่ตรงเบาะผู้โดยสารด้านหลัง เธอยิ้มให้กับเจ้าของสายตาที่บังเอิญมองขึ้นมาสบตากันตรงนั้น และกระซิบเบาๆ เหมือนจะให้เขาต้องพยายามอ่านปากของเธอจึงจะเข้าใจ “ขอโทษนะ..ดิออนจ้.. ขอโทษจริงๆ”

เพียงวินาทีเดียวที่ฝ่ายนั้นนิ่งเงียบไป เธอก็ถอนหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อยออกมา ก่อนจะกลับมาตั้งหน้าตั้งตาทำหน้าที่พลขับที่ดีต่อไป

xxxx

“เฮ้ย..ยัยโย่ง.. ทำอะไรอยู่ปะ” ดิออนตะโกนถามขึ้นกลางคันเมื่อหันมาเห็นเหตุการณ์ว่า บอดีการ์ดสาวของเธอกำลังเจอกับฝูงคนขนาดย่อมที่เข้ามาล้อมรอบตัวของเขาราวกับเป็นดาราดัง ทั้งสาวทั้งหนุ่มต่างเข้ามามุงอยู่ตรงนี้ มีเสียงกรี๊ดกร๊าดดังออกมาเป็นระยะ จนน่าหวั่นไหว แต่จริงๆ แล้วมันก็ไม่น่าแปลกอะไรนักกับเรื่องที่เกิดขึ้นแบบนี้ เมื่อแคลสวอยมากขนาดนี้ หุ่นดีขนาดนั้น ยิ่งมาในชุดเสื้อผ้าสูทเท่ๆตามแบบฉบับของสาวบอดีการ์ดก็ยิ่งจะมีคนอยากเข้าหา และโชคดีเหลือเกินที่ว่า เขาเป็นคนตัวสูงจึงค่อนข้างจะโดดเด่นและมองเห็นได้ไม่ยากนัก ไม่เช่นนั้นเธอคงไม่มีทางมองผ่านผู้คนมากมายไปเห็นตัวของเขาได้แน่ๆ ..แน่จริงๆ แม่คนดัง..

“แคลลี่!”

แคลสวอยรีบตา เธอเพิ่งรู้ว่าตัวเองถูกเรียกหาและรู้แล้วว่า นั่นคือเสียงของใครแม้จะไม่ได้หันไปมอง เธอยิ้มให้กับคนที่มองสบตากัน และจากนั้นก็หันกลับมาบอกกล่าวบรรดาแฟนคลับที่เพิ่งมีที่นี้ของเธอ เพราะไม่อยากจะให้พวกเขาต้องเจอกับสายตาพิฆาตของใครบางคนที่คุณมีความอดทนต่ำ “ขอตัวก่อนนะคะ.. แล้วพบกันใหม่..ถ้ามีโอกาส..”

ร่างสูงก้าวเข้ามาหาร่างเล็กกว่าที่กำลังยืนกอดอย่างอารมณ์ไม่ดี แต่เธอก็ยิ้มเหมือนเคย “สวัสดิ์ค่ะ..คุณหนู..”

“ทำอะไรอยู่.. ซักซ้าซะมัด..” ดิออนย้อนถามขณะออกเดิน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจึงรู้สึกหงุดหงิดได้ง่ายๆเพราะเรื่องเท่านั้น มันเกินนิสัยปกติของเธอ แต่มันก็เกิดขึ้นเมื่ออยู่ใกล้ใครคนหนึ่งที่เดินตามเธอมาเท่านั้น ...ทำไมกันล่ะ...

แคลแม้จะไม่รู้ว่า คนถามต้องการจะถามหาความจริงหรือไม่ แต่เธอก็ตอบตามความเป็นจริง “คุยอยู่ค่ะ และก็แจกลายเซ็นเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่ก็คุย..”

ดิออนหันขวับไปหาเจ้าของคำตอบทันที เธอกระพริบตาเหมือนจะพยายามเข้าใจว่าเขาพูดอะไร “แจกลายเซ็น..?”

แคลพยักหน้าให้ สายตาไร้เดียงสาและทำเหมือนว่ามันเป็นเรื่องปกติ ดิออนหัวเราะ “ยัยบ้า..เธอไม่ใช่ดาราสักหน่อย..ใครจะมาขอ..”

และยังไม่ทันที่อีกคนจะได้ตอบอะไรกลับมา นักศึกษาคนหนึ่งซึ่งเธอคุ้นตาก็วิ่งเข้ามาหาเข้าพร้อมกระดาษในมือ ดิออนยื่นตัวแข็งเหมือนก้อนหินเมื่อได้ยินสิ่งที่หลอนพูด

“ขอลายเซ็นหน่อยได้มั๊ยคะ..แคลลี่ กรุณาด้วย..”

“ได้จ๊ะ ได้จ๊ะ.. ฉันจะจัดการให้..”

แคลหันกลับมาสนใจคนใกล้ตัวในที่สุด เมื่อรู้สึกว่าเขาเงียบเกินไป ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ที่นั่นอีกแล้ว ผู้หญิงคนนั้นหายไปด้วยกระดาษที่มีลายเซ็นของเธอ “เออ..ดิออนจัง..”

“เธอเป็นใคร..” คำถามที่ตั้งขึ้นมาพร้อมการมองหน้าเธอด้วยสายตาไม่ไว้ใจแบบนี้ ทำให้เธอรู้สึกไม่ดี แต่แคลก็ต้องยิ้มออกมา เมื่อฟังคำตอบมาของเด็กสาว “เธอเป็นดาราี่ง.. ทำไมฉันไม่รู้..” ดิออนดูจะเชื่อในสิ่งที่เห็นจริงๆ เสียด้วย แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร แล้วทำไมเธอจะต้องหัวเราะอย่างพอใจออกมาแบบนี้

“แคลลี่.. ยัยบ้า..” เสียงหัวเราะโพล่งออกมาเหมือนว่าไม่รู้จะทำอย่างไรดี และเธอก็คิดว่าเธอกำลังหน้าแตก ดิออนเดินหนีอีกฝ่ายไปทั้งที่ไม่เข้าใจตัวเอง เสียงฝีเท้าก้าวตามหลังมาติดๆ

“เดี๋ยวลีคะ.. คุณหนู---”

“หยุดนะ..”

แคลชะงักนั่งงั้น เธอตาโตกับคำสั่งที่ตวาดออกมาพร้อมกับที่เจ้าของมันเข้ามาคว่ำคอเสื้อของเธอ และครั้งนี้มันไม่เหมือนที่เคยเป็นมาเมื่อดวงตาสีมรกตดูน่ากลัว สองมือของเธอจึงยกขึ้นในท่ายอมแพ้ แต่มันก็มีเรื่องให้ประหลาดใจได้ไม่หยุดหย่อนกับนายจ้างตัวน้อยคนนี่ของเธอ

“เล็กเรียกฉันว่า “คุณหนู” ทำได้มั๊ย..”

แม้จะประหลาดใจ แคลก็พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ไม่คิดจะได้แย้งอะไรกลับไป มือเรียวเล็กคลายออกจากคอเสื้อของเธอ ร่างบางหันไปทางอื่นแล้ว และเธอก็คิดว่าจะเปิดปากถามแต่ก็ไม่ทัน

“ไปเถอะ..”

แคลเดินตามมาจนทันได้เปิดประตูด้านหลังให้สาวร่างเล็ก แต่เด็กสาวคนนั้นกลับเดินไปเปิดประตูด้านข้างคนขับและขึ้นไปนั่งอย่างสบายใจ ไม่สนใจเสียงแย้งจากเธอเลยสักนิดแคลคิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไร จึงทำได้แค่ขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับเท่านั้น แต่เธอยังไม่ยอมสตาร์ทเครื่อง ต้องหันมามองหน้าคนนั่งข้างๆ ก่อน “ดิออน.....”

“ไปขับ..” เสียงหัวเราะพึมพำเบาๆ แต่เธอได้ยินจึงเลิกคว้างหนึ่งขึ้นเพื่อถามย้ำเพื่อความแน่ใจ ดิออนยืนยันคำเดิม

“แน่ใจ..?”

“ใช่.. ไปสิ..”

แคลหยุดคิดประมาณสองนาที่และก็ต้องยอมทำตามความประสงค์ของเจ้านาย เพราะเธอไม่ใช่ใครที่จะสามารถห้ามหล่อนได้หากต้องการจะทำอะไร ฉันไม่ใช่คุณแม่เขานี่นา

แต่ขณะที่กำลังจะขยับมือเลื่อนคันเกียร์ เสียงหนึ่งก็เรียกชื่อเธอ “แคล..” ดวงตาสีแดงได้เจอสีมรกตที่มองจ้องมา ดิออนก้มมือเรียกเธอให้ขยับไปใกล้ๆ เธอทำตามทั้งที่สังหรณ์ใจอะไรบางอย่าง และแล้วก็ต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ เมื่อแก้ม

ชาวไร่ข้างหนึ่งนั้น ได้ถูกสัมผัสจากปลายจุกเล็กที่น่ารักของนายจ้างตัวน้อยของเธอ ...นี่ฉันจะเบลอจนขับรดไม่ได้..รี
เปล่านะ...

xxxx

รถคันงามถูกจอดเทียบท่าตรงหน้าทางเข้าประตูของสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีแสงไฟหลากสีช่วยบอกรหัสของมันได้อย่างดีว่า
เป็นสถานที่อะไร แคลถอนหายใจเบาๆออกมาขณะดับเครื่องยนต์ เธอหันไปมองคนข้างๆ “แน่ใจนะว่าจะเข้าไป” เธอ
ถาม อีกคนพยักหน้าให้ รอยยิ้มสดใสปรากฏขึ้นมาบนริมฝีปากบางสวยนั้น มันทำให้เธอต้องกระพริบตาหาทางควบคุม
สติใหม่ แต่ยังไม่ทันไร นายจ้างสาวก็เปิดประตูรถและเดินออกไปโดยไม่คิดรอเธอ แคลเปิดประตูของเธอและก้าวออกไป
เธอจำใจส่งกุญแจรถให้กับคนรับรถเพื่อนำมันไปจอดไว้ในที่ที่ปลอดภัยกับมัน

แคลไปไม่ทันที่จะตามหลังร่างบางนั้นไปใกล้ๆได้ เพราะมันวุ่นวายกับการจัดการคนที่เข้ามาเสนอส่งเหล่าให้ดื่ม เธอต้อง
พยายามเก็บอารมณ์ความรำคาญใจและปฏิเสธกลับไปอย่างสุภาพ แม้อยากจะผลักคนพวกนั้นออกไปให้ห่างจะแยะ แต่
นั่นมันไม่ใช่ทางออกที่ดีของผู้ที่มีสมอง เมื่อรอดพ้นมาได้ ก็ถอนหายใจออกมาได้อย่างโล่งใจ แต่มันก็ไม่นานเมื่อดวงตา
สีแดงจางมองไปเห็นใครคนหนึ่งซึ่งคุ่นตานั่งอยู่หน้าเคาท์เตอร์บาร์ เธอยิ้มอย่างเอ็นดู เพราะเห็นสิ่งที่อยู่ในมือของเด็กสาว
มันไม่ใช่เหล้าอย่างที่เธอเข้าใจ..น้ำส้ม..

แต่เมื่อแคลคิดจะเข้าไปหาดิออน ชายหนุ่มผู้หนึ่งก็เข้าไปถึงตัวหล่อนก่อน ร่างสูงจึงหยุดยืนมองอยู่เพียงระยะใกล้ๆพอให้
ได้เห็นและได้ยินสิ่งที่พวกเขาจะสนทนากัน

“ไฮ...สาวน้อย มาคนเดียวหรือจ๊ะ” ชายผู้นั้นเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงยียวนอย่างที่ตัวเองคิดว่าเท่เสียเต็มประดา

“....”ดิออนนิ่งเฉยอยู่เหมือนเดิม ไม่แม้แต่จะหันไปมองหน้าชายคนนั้นด้วยซ้ำ เธอตั้งหน้าตั้งตาดื่มเครื่องดื่มของตัวเอง
ต่อไปเสียบๆ

“เฮ้..ยัยนี้! พุดตี่ๆด้วยก็ไม่พุด อยากลองดีหรือไงหะ!” ชายคนเดิมตะคอกเสียงใส่เด็กสาวและคว้าข้อมือเธอ

“ไปลงนรกซะไป!” ดิออนกระซอกแซกของตัวเองกลับพร้อมกับลุกขึ้นจากเก้าอี้ เพียงไม่ถึงนาทีหมัดหนักๆของเธอก็พุ่ง
ไปตรงเป้าหมายที่ใบหน้าของชายคนนั้น เขาเกือบจะหงายหลังหล่นลงไปนอนกับพื้นอย่างหมดท่า หากไม่มีเพื่อนที่ยืน
อยู่ด้านหลังคอยรับไว้ได้ทัน

“เฮ้..! อย่างนี้ก็สวยสิ...” เพื่อนของชายหนุ่มนั้น ไม่ทำตัวเป็นสุภาพบุรุษเลยสักนิด เขาพุ่งเข้ามาหาเล็งหมัดมาที่ใบหน้า
สวยคมของดิออน แต่ก่อนที่จะทำอะไรได้สำเร็จอย่างใจ ก็รู้สึกว่ามีเงาร่างสูงเข้ามายืนขวาง คว่าพ่อนแขนของเขาเอาไว้ได้
ทัน นาที่นั่นเองที่เขาได้ถึงความกลัวที่สุดในชีวิต เมื่อสบตากับดวงตาสีแดงเพลิง ถึงเจ้าของมันจะกำลังยิ้มให้อย่าง
อ่อนหวานก็ตามที่

“มีใครเคยบอกมั๊ยจ๊ะว่า..รังแกผู้หญิงนะ ไม่ดีนะหนุ่มน้อย..” เสียงหวานสะท้านหัวใจ จนคนฟังเกือบจะหลงไหลไปกับมัน หากว่าไม่เห็นแววตาที่เปลี่ยนไปในดวงตาสีเลือดคู่นี้ แคลบิตแซนชายหนุ่มตรงหน้าไปด้านหลังตัวของเขา เธอออกแรงกดไปเสียเต็มแรง แต่ยังไม่แรงพอที่จะทำให้มันหัก

“อ้าก..... ปละ...ปล่อย ปล่อยฉัน เจ็บ โอ้ย ยัยปีศาจ..!” เสียงร้องโหยหวนหลุดออกจากปากของชายหนุ่มที่เขาคงลืมที่จะควบคุมคำพูดของตัวเอง และคงไม่ทันเห็นว่า ดวงตาสีแดงกำลังแวววาวอย่างน่ากลัวมากเพียงไหนเมื่อคำว่า “ปีศาจ” ถูกประกาศออกมา

“ไอ้..ไอ้.. พ่อหนุ่มน้อยตัวโต.. นายว่าใครเป็นปีศาจนะ.. ไหนลองพูดอีกทีสิจ๊ะ..” น้ำเสียงยังคงความหวานชัดกับแววตาเหมือนฆาตกร

แคลเพิ่มแรงในการกดแซนผู้ที่ทำตัวเป็นศัตรูเธอ ทำให้เกิดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังก้องไปทั้งฝั่ง เสียงกรี๊ดร้องอย่างตกใจของใครๆผู้เข้ามาเห็นเหตุการณ์ เหมือนยิ่งทำให้เธออยากที่จะแสดงฝีมือให้มากกว่านี้ ตอนนี้อัจฉใจเธอหวนระลึกไปถึงครั้งหนึ่งที่เธออยู่ในสนามซ้อมของนักเรียนเตรียมทหาร

“แคล.. แคลลี่.. พอแล้ว---” ดิออนร้องเสียงหลง เธอยังคงตกใจกับสิ่งที่เห็นนี้ แม้จะรู้ว่า บอดีการ์ดของเธอมือฝีมือมากขนาดไหน แต่การเห็นเขาในเวลาที่กำลังจะฆ่าใครสักคน มันเป็นเรื่องที่ยังใหม่อยู่มาก และเธอยังไม่อยากจะเห็นมัน ร่างบางตั้งใจจะเข้าไปห้ามปราม หากแต่ไม่ทันการณ์ มีใครบางคนมาตัดหน้าเธอไปก่อน

“ไอ้..เกิดเรื่องอะไรขึ้น” เสียงของชายผู้หนึ่งดังแทรกเสียงแข็งแซ่เข้ามา เขาเดินฝ่าฝูงชนเข้ามาอย่างสง่างาม แต่ดวงตาสีน้ำตาลทองกลับต้องเบิกกว้างอย่างตกใจกับสิ่งที่ได้เห็น “แคลลี่..?”

ดวงตาสีแดงกะพริบเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ เสียงคุ่นทุ่นทำให้เธอหันไปมองและก็ต้องตกใจ “ไอ้..ลอเรน.. นายเองหรอ” แคลเอ่ยทักทายชายผู้มาใหม่ และยิ้มให้เหมือนเธอไม่ได้กำลังทำอะไรอยู่เลย เธอไม่สนใจเลยว่า เธอกำลังจะฆ่าใครอยู่ตรงนี้

แต่เมื่อดวงตาสีน้ำตาลทองของหนุ่มผู้มาใหม่บอกอะไรบางอย่างมา ก็ต้องหันกลับมาหาคุณกรณีกี่ครั้ง บอดีการ์ดสาวก้มหน้าลงเล็กน้อย เพื่อปล่อยเสียงกระซิบไปที่ข้างหูของชายหนุ่ม “อย่าให้ฉันเห็นหน้านายอีก.. เข้าใจมั๊ย..พ่อหนุ่ม” มือเรียวแต่แข็งแรงปล่อยแซนของหนุ่มน้อยตัวโต ที่ไม่กล้าแม้จะทำท่าพิศพิศใส่เธอกลับมา แคลตบแผ่นหลังของชายที่ตัวสูงกว่าเธอไม่กี่เซน..นั่นได้ทันก่อนที่เขาจะหายไปท่ามกลางฝูงชนกับเพื่อนเหี้ยๆของเขาเอง

แคลหันกลับมาหาสองคนที่ยังทำหน้าที่ตาคตะลึงอยู่ และคนหนึ่งก็รู้ทันที่ว่าเขาคควรจะทำอะไร

“เอาล่ะครับทุกคน.. ไม่มีอะไรเกิดขึ้นที่นี่อีกแล้วล่ะครับ มันเป็นแค่การแสดงโชว์นิดหน่อยของเพื่อนผมเอง เชิญกลับไปสนุกกันต่อไปได้แล้วครับ และเหล่ากล่องนี้ผมยกให้พวกคุณฟรีๆ ถือเป็นของขวัญที่ทำให้ตกใจ.. ขอขอบคุณครับ..”

ลอเรนจบสุนทรพจน์เล็กๆของเขาด้วยรอยยิ้มละไมบนใบหน้า พาคความหล่อเหลาของเขาเป็นประกายเจิดจ้าไปกับแสงไฟที่นี้ ภาพแบบนี้ดูคุ้นตาของใครบางคนเหลือเกิน

ดิออนแอบคิดว่า ลอเรนอาจจะเป็นใครสักคนที่มากกว่าคนรู้จักของแคล ดูจากบุคลิกท่าทางของเขา แต่การที่เขาเข้ามาทางแขนยาวทั้งสองข้างออกและโผล่เข้ามารวบตัวแคลเข้าไปกอดไว้ และยังคงตัวหญิงสาวขึ้นลอยเหนือพื้นได้อย่างสบายนั้น มันออกจะเป็นการกระทำที่เกินไปหรือเปล่า หรือว่าเขาทั้งสองคนไม่ใช่แค่นิทกัณฑ์ธรรมดา

“ฉันไม่ชอบผู้ชาย” ประโยคนี้ดังก้องอยู่ในหัวของดิออนระหว่างที่เธอมองสองคนตรงหน้าโอบกอดกัน และฟังพวกเขาสนทนา

“ลอเรน.. นายรู้มั๊ยว่า.. ฉันเวียนหัว.. ปล่อยฉันลงก่อน..” แคลหัวเราะขณะถูกหย่อนลงยืนกับพื้นอย่างทะนุถนอม และยังถูกกอดเอาไว้ไม่เลิกจากชายหนุ่ม

“โอ้...แคลจ้า.. ฉันคิดถึงเธอที่สุด.. ก็ปีแล้วเนี่ยที่ได้เจอหน้าเธอ” ชายหนุ่มไม่ได้แค่พูดเปล่า เขาหอมแก้มหญิงสาวไปหนึ่งฟอดใหญ่ๆ ดิออนรู้สึกว่ หน้าของเธอเหมือนถูกใครเอาไฟมาจี้ ยิ่งนาที่ที่แคลเข้าไปหอมแก้มหนุ่มร่างสูงผู้นั้นด้วยหัวใจเธอเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก ...ไหนว่าเธอ ไม่ชอบผู้ชาย... หมายความว่ายังไง...

...ไปเช็กส์ชวล...

ทุเรศ..

“แคลลี่..!” ดิออนไม่สามารถอดทนได้ไหวอีกต่อไป เธอจ้องอย่างถมึงถึงใส่คนคู่นั้น โดยเฉพาะเจ้าของชื่อที่หันมาหาเธอ แต่แคลก็ยิ่งเหมือนจะทำให้เธอรู้สึกหงุดหงิดหัวใจมากขึ้น เมื่อเขาดึงมือชายหนุ่มคนนั้นให้เดินมาหาเธอด้วย

“ดิออน.. นี่คือ----”

“กลับบ้านเดี๋ยวนี้..!” ดิออนไม่สนใจจะฟัง เธอเดินเข้ามาแทรกกลางระหว่างคนสองคนนั้นและคว้าดึงมือแคลให้เดินตามมา ไม่แคร์กับสายตาไม่เข้าใจของชายหญิงสองคน เธอไม่รู้ว่าตัวเองทำแบบนี้ไปทำไม เธอแค่ไม่ต้องการจะอยู่ที่นั่นอีกแล้ว มันเป็นวันที่แยจริงๆ เธอต้องการกลับบ้าน พักผ่อน นอนหลับ... ถ้าทำได้...

แคลพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ถอนหายใจเบาๆระหว่างเดินตามแรงดึงของมือเล็กกว่าและเหลียวหน้าไปหาชายหนุ่มที่ส่งยิ้มอย่างเข้าใจกลับมาให้ เธอขอโทษเขาไปทางสายตาและรอยยิ้มเฉือนๆบนใบหน้าทีบอกไปว่า “แล้วจะมาเจอกันใหม่อีกครั้งแน่ๆ สัญญา” และความสนใจของเธอก็กลับคืนมาหาเจ้าของมือ ...เธอเป็นอะไรนะ ฉันไม่เข้าใจ... ไม่เคย...

บรรยากาศในรถคันงามเงียบจนน่าอึดอัด คนขับเฝ้าแต่ถอนหายใจทิ้งขว้าง และหลายต่อหลายครั้งที่ต้องละมือจากพวงมาลัยมาบีบขยับตัวเอง ไม่เกรงแต่ันระบ่ในหัวฉัน มันส์น่าดูทีเดียว...

“แฟนเธอเหวอ.. ผู้ชายคนนั้น”

เสียงพิมพ์มันเบามาก แต่กับความเงียบของรถก็ทำให้ปราศจากอุปสรรคในการได้ยิน แคลกระพริบตาและหันมาหาเจ้าของเสียง

“แฟน..?” ใบหน้าหวานดูประหลาดใจ แต่แคลก็ประหลาดใจยิ่งกว่าเมื่ออีกคนพยักหน้าให้ สีหน้าของเขาดูไม่สบายใจเลยสักนิด

“นายคนที่ชื่อ.. ลอเรน..” ดิออนเน้นที่ชื่อของชายหนุ่ม และก็ต้องรู้สึกเหมือนตัวเองเง่าเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะดังๆ หลุดออกมาจากปากของบอดีการ์ดสาว เขาไม่มีท่าทีที่จะหยุดหัวเราะง่ายๆ ซ้ำยังทำเหมือนหลุดท่าทางของสุภาพสตรีที่มีมาเสมอด้วย มือเล็กเรียวยาวจึงถูกยกขึ้นพาดลงไปที่ต้นแขนที่อยู่ใกล้มือ เสียงเนื้อถูกกระทบอย่างแรงดังสนั่นแต่ไม่เท่าเสียงจากเธอ “เงียบนะ.. หัวเราะบ้าอะไร”

แคลพยายามควบคุมตัวเองใหม่ ทั้งต้องพยายามสนใจกับถนนที่มุ่งไปข้างหน้าด้วย มันถือได้ว่าเป็นงานหนักทีเดียวที่ต้องทำสองอย่างนี้พร้อมกัน แต่มันยังไม่เท่ากับที่เธอต้องหันมาสนใจคนที่นั่งอยู่ด้วยตรงนี้ ที่กำลังทำหน้างอ

“ขอโทษ.. ขอโทษจริงๆจ๊ะ.. ฉันไม่ได้ตั้งใจ..”

“จิ้งก็เงียบไปสิ..”

รอยยิ้มผุดขึ้นมาแทนที่เสียงหัวเราะ แคลส่ายหน้าไปมาพลองนำมือข้างขวาออกมาจากพวงมาลัยมาลูบไล้ไปกับแขนอีกข้างที่ถูกตี “ดิออนใจร้อนเสมอเลยนะ.. ไม่ดีรู้รีบล่า..”

ใบหน้าขาวคมหันขวับกลับมาหาคนขับทันที ดิออนขมวดคิ้วเรียวยาวสีเข้มของเธออย่างรำคาญใจ “ทำไม.. ฉันก็เป็นแบบนี้แหละ ชินชะที่สิ..”

เสียงหัวเราะคิกคักขึ้นมาอีกครั้ง มือเรียวยาวข้างซ้ายและเตรียมจะพาดอย่างเต็มที่ไปที่เดิม แต่อีกคนก็ขยับหลบได้ทันเวลาเหมือนรู้ทันเธอ ทำให้เธอเกือบจะพาดไปกับอากาศหากไม่ยั้งมือตัวเองไว้ได้ก่อน

ดวงตาสีมรกตมองตาขวางใส่อีกฝ่ายและส่งเสียงคำรามในลำคอ ดิออนสะบัดหน้าหนีและหันไปนั่งนิ่งกอดอก โมโหตัวเองแต่ไม่นานก็หันตาเธอก็ได้เห็นอะไรบางอย่างให้ต้องกระพริบตามอง เธอขมวดคิ้วเมื่อเห็นนิ้วก้อยเรียวยาวลอยอยู่กลางอากาศตรงหน้า มีเสียงหวานๆตามหลังมา

“ขอโทษ.. ตีกันนะ..” รอยยิ้มไร้เดียงสาจากใบหน้าหวานนั้น เกือบจะทำให้เธอต้องยิ้มกลับไป หากเธอไม่มีทิวี่ในตัวเอง ดิออนสะบัดหน้าหนีอีกครั้ง “ไม่.. อย่ามายุ่งนะ ขับรถไปนั่น”

เงี้ยวฟังว่าจะมีอะไรตอบกลับมา รอดูว่าอีกคนจะได้เถียงอะไรเธอก็ แต่เธอก็ได้ยินแต่เสียงฮัมเพลงเบาๆ จนอยากจะหันไปตวาดเขาให้หยุดทำเสียงนำรำคาญ หากว่ามันไม่ได้เป็นเสียงที่ไพเราะแบบนี้ ไม่ใช่แค่เพียงเมโลดี้ที่น่าฟัง แต่ประโยคต่อมากลับน่าฟังกว่า เมื่อเขาส่งเสียงพูดขึ้นแทนเสียงดนตรี

“ถ้าดิออนไม่ใจร้อนตอนนั้น.. เธอจะได้อะไร.. ลอเรนเป็นน้องชายของตัวเอง.. ไม่ใช่แฟน..”

xxxx

แคลร์รู้สึกสบายใจเมื่อได้กลับมาถึงบ้านของเธอเสียที วันนี้เป็นวันที่เหนื่อยมากเป็นพิเศษของเธอตั้งแต่ทำงานด้านนี้มา ไม่ใช่แค่ที่มันเพราะเธอจะต้องลงไปทำหน้าที่เหมือนพนักงานทั่วไป ไปเป็นบอดี้การ์ดให้นายจ้างเสียเองหรอก แต่เพราะมันมีเรื่องอื่นที่มากกว่านั้น เรื่องอื่นที่มันเกี่ยวกับนายจ้างคนใหม่และหัวใจของเธอ มันทำให้เธอเหนื่อยทั้งกายและหัวใจ ...ฉันจะต้องควบคุมตัวเองใหม่ให้ได้ ฉันจะไม่ไปยุ่งกับลูกค้า.. ไม่ใช่ตอนนี้.. แคลร์ส่ายหน้าให้กับความคิดของเธอและเดินตรงเข้าห้องนอน แต่ก่อนที่จะได้ทำอะไรต่อไป สายตาก็ได้เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้มันเบิกกว้างอย่างตกใจ

“เซเลน...?” ชื่อของหญิงสาวในชุดนอนบางเบาถูกกล่าวออกมาเบาๆราวกับเสียงกระซิบของวิญญาณ

แคลร์รู้สึกว่าร่างกายของเธอแข็งกลายเป็นหิน เมื่อถูกดวงตาที่เขี้ยวอนนั้นมองร่างกายเธอ ความรู้สึกคล้ายเธอกำลังถูกสายตานั่นปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกทีละชิ้น

“มานี่สิ..ที่รัก..” เสียงเรียกนั้นดังมนต์สะกด ร่างของเธอก้าวเดินอย่างอัตโนมัติและยินยอมจะถูกจูงมือไปนั่งลงตรงขอบเตียง..ของตัวเอง

“นั่งลงก่อนนะ..ผ่อนคลาย.. หายใจ..” เซเลนกระซิบที่ข้างหูผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้า เธอลูบแก้มเนียนของเขาเบาๆ “ฉันจะช่วยคุณ.. ไว้ใจฉันนะ..” แคลร์ยกหน้าอย่างว่าง่าย ทำให้ได้รางวัลเป็นจูมพิตเบาๆที่หน้าผาก เธอหลับตาลงในที่สุด ร่างบางในชุดนอนขยับไปอยู่ด้านหลัง สองมือเล็กแต่แข็งแรงนั้นบีบนิ้วกดขมับให้ทั้งสองข้างนานหลายนาที ก่อนที่มันจะค่อยไต่ลงมาที่ต้นคอ ปลายนิ้ววนวดเค้นไปตามเส้นเอ็นตรงจุดนั้น ถัดมากที่ป่าทั้งสองข้าง แคลร์รู้สึกผ่อนคลาย

“สบายตัวขึ้นมั๊ย..” เสียงคุ่นทุกระซิบถาม แคลร์พยายามที่จะไม่พูดอะไร เธอพยักหน้ารับเท่านั้น เพราะรู้ว่าเส้นเสียงของเธอคงจะสั้น เพราะมันมีอารมณ์อื่นเข้ามาแทนที่อารมณ์ที่ตึงเครียด โดยเฉพาะเมื่อทรวงอกของอีกฝ่ายเข้ามาเบียดแนบที่ต้นแขนของเธอ และมันก็คงไม่ต้องมีคำพูดอะไรระหว่างพวกเขาสองคน เมื่อความรู้สึกตรงกัน จากสัมผัสที่จรดลงที่ริมฝีปาก ความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้สิ่งนี้เกิดขึ้นทันที เธอยินยอมแต่โดยดีให้มันเกิดขึ้น

“ตอนนี้ฉันสปรกนะ..” เสียงหวานชี้เล่นกระซิบแผ่วเบากระหว่างการแลกจูมพิตเร่าร้อน เธอปฏิเสธที่จะเปิดดวงตาขึ้นมองผู้ที่กำลังร่วมทำกิจกรรมนี้ด้วยกันด้วยเหตุผลบางอย่างที่ตัวเธอเองก็ยังไม่เข้าใจ และก็ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้ตั้งใจสงสัยอะไรกับเรื่องนี้ เมื่อสองมือที่บีบนิ้วกดร่างกายเพื่อผ่อนคลายให้เมื่อครู่ ได้ถูกเปลี่ยนมาปลดกระดุมเสื้อของเธอออกทีละเม็ด และยังไม่ทันที่อากาศเย็นๆของแอร์คอนดิชันเนอร์จะได้มีโอกาสสัมผัสกับเนื้อที่ตรงส่วนนั้นของเธอ สัมผัสอันเร่าร้อนและทะนุถนอมก็มาถึงก่อน

แคลได้ยินเสียงร้องครางของตัวเองหลุดออกมาจากปาก เพราะไม่ทันที่จะเตรียมใจในความรวดเร็วแบบนี้ แต่เธอก็ยิ้มออกมาอย่างพึงใจ จากเสียงกระซิบที่ได้ยิน

“และฉันก็จะทำหน้าที่ทำความสะอาดให้คุณเอง.. ไม่ต้องห่วงนะคะ..”

xxxx

เวลาเดียวกันที่คฤหาสน์สวอนส์

ดิออนเดินไปเดินมาอยู่ภายในห้องนอนของตัวเอง ถอนใจอยู่หลายต่อหลายครั้ง เธอกระโดดขึ้นไปนั่งบนเตียงและถอนใจอีกครั้ง ก่อนที่จะเขยื้อนร่างเล็กของตนไปที่ริมหน้าต่าง ดวงตาสีมรกตเหม่อมองไปยังภายนอก มองไปบนท้องฟ้าที่มีตอนนี้มีเพียงแต่ดวงจันทร์ทอแสงนวลตาอยู่ มือเล็กข้างหนึ่งยกขึ้นและใช้ปลายนิ้วชี้ของเธอค่อยๆลูบได้ไปตามผิวเนียนเรียบเนียนของกระจกหน้าต่าง อย่างไม่รู้เลยว่า เธอได้ขีดเขียนอะไรบางอย่างลงไปกับไอน้ำที่มาเกาะที่กระจกนั้น จนกระทั่งเธอจะพริบตาได้ ดิออนทั้งตกใจและประหลาดใจในตัวเอง เมื่อสิ่งที่ริมฝีปากของเธอขยับอ่านมันออกมาได้จากอักษรไอน้ำ มันคือคำๆนี้

K-A-L-L-Y

“แคล..?”

ฉันจะต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ....

บทที่ 6 : บอกได้ไหม.. เราเป็นอะไรกัน..?

“เซเลน.. ขอโทษนะ..” แคลพิมพ์ำเบาๆขณะขยับแขนเรียวกที่เกาะเกี่ยวเอวของเธอออกอย่างเบาเมื่อ ระเบิดระว่างไม่ให้ไปปลุกเจ้าของมัน เธอลุกขึ้นนั่งและก้มหน้ามองผู้หญิงที่ยังนอนหลับอย่างสงบอยู่ข้างๆตัว ถอนหายใจเบาๆออกมาอย่างเห็นเดเห็น้อย หดับตาและขยับมือขึ้นมาบีบขมับ ไม่สนใจความหนาวเหน็บที่เข้ามาเยือนร่างกายที่ปราศจากเสื้อผ้าสักชิ้นติดตัว เหตุการณ์เมื่อคืนวานมันเกิดขึ้นรวดเร็วมากเกินกว่าเธอจะหยุดยั้งมันได้ และใช่ มันเพราะส่วนหนึ่งเธอต้องการมัน ต้องการความอบอุ่นของใครสักคนมาห่มหุ้มร่างกาย ผ่อนคลายความเหนื่อยทางหัวใจให้เธอ ต้องการเช็กส์..

แม้จะเป็นทางออกที่ไม่ดีนักกับการร่วมหลับนอนกับใครบางคนที่ไม่ใช่คนรักเพื่อการนั้น แต่เธอก็ไม่อาจจะปฏิเสธได้เลยว่าเซเลนเป็นอะไรที่เธอต้องการ อย่างน้อยก็เมื่อคืน เพราะหล่อนเองก็ไม่ใช่ใครที่ไหนไกล นอกจากว่าจะเป็นคู่หูร่วมเตียงกันมานาน แต่สำหรับวันนี้ เธอรู้สึกไม่สบายใจเลยกับมัน เพราะอะไรกันนะ

“ตื่นเช้าจังนะคะ..”

เสียงกระซิบที่ข้างหูกับสัมผัสอุ่นจากมือที่หัวไหล่ พาให้เธอต้องหันไปมองหน้าเจ้าของมัน แคลยิ้มอ่อนโยนเหมือนเคย “อรุณสวัสดิ์จ๊ะ เซ--” เสียงของเธอขาดหายไปเมื่อริมฝีปากถูกประกบไว้ด้วยอีกริมฝีปาก ความรู้สึกเดิมๆเริ่มกลับมา แต่เธอก็ต้องรีบปฏิเสธมันให้ได้เสียก่อน ก่อนที่มันจะสาย แคลพยายามปลดตัวเองออกจากจุดที่เร่าร้อนนี้และยกนิ้วชี้ขึ้นทาบกับริมฝีปากที่พยายามจะเข้ามาหาอีกครั้ง

“เมื่อคืน..ฉันไม่ได้บอกเธอเหรอว่า.. ฉันเหนื่อยนะ..” ถ้อยคำที่พูดจาไม่เหมือนประกายตาจากดวงตาสีแดงที่กำลังเปล่งประกายย้วยวนอย่างไม่รู้ตัวแบบนี้ แคลได้ยินเสียงถอนหายใจดังออกมาจากริมฝีปากที่เธอละลายนิ้วออกมาแล้ว และต่อมานั้นก็เผยยิ้มออกมาให้เธออย่างเจ้าเล่ห์

“ก็บอกคะ.. แต่อะไรที่คุณทำนั้น มันบอกให้รู้นี่คะว่า..คุณโกหก..”

แคลตกใจแต่ก็หัวเราะออกมาในที่สุด เธอส่ายหน้าและรีบลุกขึ้นจากเตียง แม้จะมึนไปบ้างที่ลุกพรวดพราดออกมาแบบนี้ แต่ก็ยังคิดว่า ชักช้าและถูกจับกดลงกับที่นอน มันคงไม่ใช่เรื่องดีแน่ เพราะเธอคงไปสายเกี่ยวกับการทำงานในวันนี้

“ฉันมีงานต้องทำ.. ขอโทษด้วยนะ..” พิมพ์ำออกมาขณะดึงผ้าขนหนูขึ้นมาห่อร่างกาย หวังปกปิดมันไม่ให้อีกมองจ้องมันถึงจะค่อนข้างชื่นชอบที่ถูกมองอย่างปรารถนาแบบนี้ก็ตาม แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาสำหรับเรื่องนั้น ทว่าเสียงถอนหายใจที่ตั้งอยู่ด้านหลังก็ทำให้เธอต้องเหลียวหน้ากลับไปมอง แคลเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นเป็นคำถาม สาวผู้นั้นยกไหล่ให้และหันไปดึงผ้าอีกผืนมาห่มตัวบ้าง เธอตัดสินใจจะถามขึ้นอีก หากไม่ได้ยินเสียงอีกฝ่ายเสียก่อน

“รับงานเป็นบอดีการ์ดให้เด็กสาวปัญญาอ่อนแบบนั้น มันจะดีหรือคะ..ท่านประธาน”

ดวงตาสีแดงเบิกกว้างอย่างตกใจกับประโยคนี้ หัวใจเธอเต้นรัว และโดยไม่รู้ตัว เธอก็พุ่งเข้าไปบีบปลายคางคนที่หันมาพอดี แคลหรือตาจ้องลึกอย่างขมขู่ลงไปที่ยอดคางที่กำลังหวาดกลัว เสียงหวานถูกกดลงต่ำกับคำพูดนี้

“เลขาที่รัก.. ฉันจะบอกเธอเป็นครั้งสุดท้าย กรุณาอย่าได้เรียกลูกค้าของฉันว่า..ปัญญาอ่อนอีกครึ่ง.. ไม่เช่นนั้น.. จะเกิดอะไรขึ้น.. เธอคงรู้ดี..” มือสวยลงแรงบีบปลายคางของหญิงสาวอีกครั้ง ก่อนจะปล่อยมันอย่างไม่มีดี แคลสะบัดตัวจากไปทิ้งอีกคนให้ยื่นทำตาโต เธอไม่รู้เลยว่า เสียงที่ตั้งตามหลังเธอมา มันดังออกมาว่าอย่างไร

“สักวันหนึ่งคุณก็จะเสียใจ กับสิ่งที่คุณเลือกมัน..ท่านประธาน..”

+++++

ตุ๊บ !

“เฮ้ย! เดินนะ หัดแหกตาตุ๊บมั้งนะ” ดิออนตะคอกเสียง หลังไหล่ข้างหนึ่งของเธอโดนกระแทกอย่างแรง ดวงตาสีมรกตมองจ้องอย่างเขาเป็นตายกับดวงตาสีเทาของหญิงสาวที่ขึ้นเธอ หากแต่ฝ่ายนั้นกลับยิ้มเยาะหยันกลับมาเหมือนสายตาทิมองจ้องกัน เธอตัดสินใจในนาทีเดียวว่า ...ฉันเกลียดตั๊ยนี้...

“แต่ฉันรู้สิที่ว่า คนที่เดินเข้ามาชนนะ เป็นเธอนะ” น้ำเสียงก็เหมือนสายตาเมื่อได้ตอบกลับมาในทำนองอดอกและมองอีกคนศีรษะจรดปลายเท้า เซเลนเพิ่งเห็นลูกค้าคนสำคัญของท่านประธานเป็นครั้งแรก และเธอก็รู้สึกแยกที่ได้เห็น เพราะใช่.. หล่อนเป็นคนสวยดีทีเดียว สวยจนน่ากลัว.. มิน่าล่ะ..คุณถึงได้...

“เฮ้..! พุดอย่างนี้ไม่ถูกนี้ เธอชนฉันก่อน พุดขอโทษชะตี่ๆนะ” ดิออนเถียงกลับเสียงแข็ง และกำลังจะก้าวเข้าไปหาเรื่องอีกฝ่าย หากไม่ได้มีอีกคนเข้ามาขวางทางเสียก่อน “ไม่..?”

“อย่างนะ.. อย่ามีเรื่องกันตรงนี้” ไม่พยายามบอกเพื่อนให้สงบสติอารมณ์ เธอพยักเพยิดหน้าไปที่บานประตู หวังให้เพื่อนรักรู้ความหมาย เสียงถอนหายใจอย่างรำคาญดังออกมาจากเขาทันที แต่ยั้งดีที่เขาหยุดแค่ตรงนี้ ไม่เหมือนอีกคน

“อ้อ...ใช่จริงๆเสียด้วยสิ ดิออน สวอนส์ คุณหนูเลือดร้อน ลูกค้ารายใหม่ของท่านประธาน ดีใจจริงๆที่ได้เจอตัวจริงจนได้ แต่ก็ได้ข่าวว่าสร้างปัญหา หาเรื่องปวดหัวให้ท่านได้มากที่สุดทีเดียวเชียวนี่นา.. ใช่มั้ย..ไม่..”

ดิออนสะบัดตัวเพื่อพยายามที่จะหลุดออกจากการจับไว้ด้วยมือกาวจากไม เธอทนไม่ไหวอีกต่อไปกับผู้หญิงคนนี้ หล่อนทำให้เธอรู้สึกงี่เง่าและน่าหัวเราะเยาะ และหล่อนก็กำลังทำมัน เสียงหัวเราะเหมือนมารร้ายดังไปทั้งทางเดิน

“ดิวอย่า...”

“โอ้..ใช่..ไม่ ปล่อยฉัน ฉันจะสั่งสอนตั๊ยนี้ เรื่องอะไรมาหัวเราะเยาะใส่หน้าคนอื่นเค้าแบบนี้ ไม่...ปล่อย” ดิออนร้องแย้งพยายามแกะมือไม่ออกจากตัวเอง แต่ก็ไม้อาจจะทำได้ง่ายๆ เมื่อไม่ใช้แรงทั้งหมดของเขาเพื่อจับตัวเธอเอาไว้

“ไอ้.. พุดจามากแล้วจ้ะ.. สั่งสอน? กลับไปสอนตัวเองให้ได้ก่อนเถอะนะคะ..คุณหนู”

ดิออนยืนกอดพันกรอดมองดูผู้หญิงคนที่สะบัดก้นจากไปตรงหน้า เธอพยายามอย่างมากไม่ให้ผลึกเพื่อนรักออกไปและไปวิ่งไล่ตามตะกะกัน ยัยผู้หญิงคนนั้น เพราะจำได้ว่า เธอมีเรื่องอื่นสำคัญกว่าต้องทำ ดิออนสะกดลมหายใจ บังคับให้มันเข้าและออกอย่างช้าๆ ผ่อนคลายอารมณ์

“ไม่ ปลอยได้แล้ว” เสียงหัวฟิมฟ้าออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน และถอนหายใจซ้ำขณะพยักหน้าย้ำคำพูดของเธอกับเจ้าของมือ ไมค์ดูลังเลเล็กน้อยก่อนค่อยๆ ปล่อยมือออกไปทั้งที่ดูไม่สบายใจนัก แต่เธอเลือกไม่สนใจอาการนี้ เพราะเข้าใจเป็นใครก็ต้องกลัวเวลาที่เห็นเธอเลือดขึ้นหน้าแบบนั้น มันทำให้คนดูถูกระทำต้องจำไปจนตาย “ยัยนั่น เป็นใคร.. ทำไม่ถึงได้ออกมาจากห้องนอนของเจ้านายเธอ..”

ดวงตาสีม่วงอ่อนเบิกค้ำกับคำถามนี้ แต่ไม่นานก็กะพริบคืบสติ ไม่ยิ้มเจื่อนๆ “นั่นนะ เซเลน เป็นเลขาของคุณแคล” ไม่เลือกตอบเฉพาะคำตอบที่พอจะพูดได้ แต่เท่านี้ก็ทำให้คนฟังมีสีหน้าตกใจเพียงพอแล้ว

“อ้าว...ฉันนี่ว่าเธอเป็นเลขาเค้าซะอีก ไม่ใช่หรือหรือไม” ดิออนถามอย่างสงสัย และไม่ก็ส่ายหน้าไปมา ถอนหายใจแรงๆ

“ฉันนะ เป็นแค่ผู้ช่วยคนพิเศษของคุณแคลเค้าเท่านั้น ไม่มีตำแหน่งเฉพาะเจาะจงอะไรในบริษัทหรอก แต่ยัยนั่นที่เธอว่าอะนะ เค้าเป็นเลขาของเขา แล้วก็เป็นคนอ-- เอ่อ... ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก เลิกมั่วที่เถอะ เราเข้าไปหาคุณแคลกันเถอะนะ” ไม่พยายามไขข้อข้องใจของเพื่อนให้กระจ่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ยังฟังงงๆ อยู่ดี แม้จะพูดเองก็ตาม ไม่น่าแปลกเลยว่าทำไม ดิออนจึงดูไม่เข้าใจและเงยไปแบบนี้

ไม่พยายามที่จะไม่สนใจ และก้าวเข้าไปเคาะประตูห้อง แปลกใจเล็กน้อยที่เสียงคนทะเลาะ ไม่ได้ทำให้เจ้าของห้องนี้ได้ยิน แต่มันไม่จริง เมื่อเขาก้าวออกมาจากประตูที่ยังไม่ถูกเคาะ

“เสียงอะอะอะไรแต่เข้ากันนี่” แคลบ่นฟิมฟ้าอยู่ในห้องที่เปิดประตูแล้ว ดวงตาสีแดงเบิกกว้างเมื่อเห็นใครบางคนยืนอยู่

“อรุณสวัสดิ์..ไม่ มีอะไรหรือ..” สมอของเธอยังคงเบลออยู่ แม้จะผ่านการอาบน้ำมาแล้วก็ตาม กิจกรรมบนเตียงเมื่อคืนหนักเกินไปจริงๆ ไม่ดีเลยนะ...

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” ไม่ทักตอบและก้มศีรษะลงน้อยๆ ด้วยความเคารพคนตรงหน้า แม้จะรู้ว่าเขาไม่ได้มองเธออีกต่อไปแล้ว ดวงตาสีแดงมองเลยเธอไปที่ข้างตัว

“อรุณสวัสดิ์จ้ะ..ดิออน..”

และถ้าไม่ได้รู้จักกันมาก่อน เธอจะต้องบอกแล้วว่า เธอเห็นสายตาหลงใหลในดวงตาสีแดงที่กำลังมองเพื่อนรักของเธอนั้นไปแล้ว หากสิ่งนี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่แคลมมักจะแสดงเป็นประจำเมื่อเขาเจอกับสิ่งสวยงาม โดยเฉพาะผู้หญิง ไม่จริงได้แต่ขี้มออยู่ ลำพังและสายหน้าไปมา รอดูว่าจะได้เห็นอะไรต่อไป คราวนี้สิ่งที่น่าสนใจตรงนี้ก็กลับเป็นเพื่อนรักตาสีเขียวของเธอเอง เมื่อสองแก้มขาวของดิออนเปลี่ยนสีเป็นแดงก่ำ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และเขาก็ดูประหม่าอย่างไรก็บอกไม่ถูก

“คือฉันจะมาชวนเธอไป... เอ่อไป....”

“ไปฝึกไอคิโดต่อ..”

ดิออนเอ่ยขอบคุณไม่ในใจเมื่อหันไปมองสบตาและฝายนั้นยิ่งมีกลับมาให้อย่างรู้ทัน ก่อนที่เขาจะหันไปจากเธอ

“เอ่อ..คุณแคลคะ.. ฉันขอไปทำงานก่อนนะคะ แล้วเจอกันค่ะ”

ไม่จากไปแล้ว ทั้งเธอไว้ให้อยู่ลำพังกับอีกคน ดิออนนึกโกรธตัวเองที่ทำตัวแบบนี้ เธอรู้สึกไม่ดีที่ตอนนี้กำลังคิดอะไรบางอย่างกับผู้หญิงด้วยกัน แต่อะไรบางอย่างนั้น มันคืออะไรกันล่ะ...

ดวงตาสีมรกตกะพริบตา เมื่อปลายตาของเธอเห็นร่างสูงกว่าผายมือไปข้างหน้า เขาให้สัญญาณว่าให้เธอเดินนำ ช่างเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ..

ดิออนแทบจะอยากเตะกันตัวเองกับความคิดแบบนี้ที่ผุดขึ้นมาในหัว รู้ตัวชะบั้งสิ..คิดอะไรไป.. ยัยนี่เป็นผู้หญิงนะ ยัยบ้า ..

เดินตามกันมาจนถึงหน้าประตูบ้าน ดิออนก็หันไปหาคนตัวสูงที่เธอต้องเงยหน้าขึ้นมองและเขาก็ต้องก้มลงมองเธอ “เอ่อ.. ฉันมามอเตอร์ไซด์.. และอยากให้---”

“ฉันขับ..”

ดิออนพยักหน้ารับอย่างอายๆ จิตใจเธอวุ่นวายอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็รู้สึกดีที่เขาไม่ได้พยายามจะแก้งอะไรเธอ ทว่าความนิ่งแบบนี่ของบอดีการ์ดหน้าสวยก็ทำให้เธอรู้สึกประหลาดใจ

ดวงตาสีมรกตกะพริบอีกครั้งที่เห็นมือสวยๆยื่นมาหา ฝ่ามือแบฆอะไรบางอย่างจากเธอ และเขาก็ทำให้เธออายอย่างไม่ได้ตั้งใจ เพราะแค่เพียงเสียงหวานๆพูดประโยคนี้นี้

“ขอถูกแจด้วยจ๊ะ”

เขาจับกุญแจไปพร้อมทั้งยิ้มอย่างอ่อนโยนให้เธอ เคลื่อนไหวอย่างว่องไวไปใส่หมวกกันน็อคสำรองที่เธอส่งให้ แต่พอเธอจะใส่ของเธอบ้าง มือสวายนั่นก็มาคว้ามันไปก่อน ดิออนเตรียมจะร้องโวยวาย แต่เธอก็ทำไม่ได้เมื่อหมวกกันน็อคคลุมลงกับศีรษะเธอด้วยสองมือของเขา ใบหน้าของเธอร้อนผ่าวขึ้นมาพร้อมการเต้นของหัวใจที่เปลี่ยนไป นึกดีใจที่ใส่หมวกกันน็อคอยู่แบบนี้ อีกคนจะไม่ได้ไม่เห็นการเปลี่ยนที่ใบหน้า และเขาจะไม่มีทางรู้ว่า เธอยิ้มกว้างมากแค่ไหน เมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูดออกมา

“ดีใจจังเลยนะ.. ที่ได้เจอหน้าเธอแต่เช้าแบบนี้.. รู้สึกดีจัง..”

xxxx

“โอเคจะ ดีมาก ดิออน.. โอเค พักได้แล้ว” เสียงปรบมือดังขึ้นมาพร้อมเสียงของเธอที่ให้สัญญาณกับคนในสนามฝึก แคลยิ้มให้คนที่ทำได้ดีกับสิ่งที่เธอสอนไป ดิออนหัวโวกและจดจำสิ่งต่างๆได้โดยไม่ต้องย่ำซ้ำสอง เขาทำตามสิ่งที่เธอบอกได้เกือบทั้งหมด ดูแล้วทำทางจะอนาคตไกล หากเปลี่ยนจากคุณหนูมาเป็นพนักงานในบริษัทของเธอ

แคลเดินเข้าไปหาคนที่กำลังนั่งหมดแรงอยู่กับพื้นโรงยิม ดิออนชอบหนักๆ คงเพราะเขาปราศจากการเล่นกีฬามานาน ไม่เหมือนเธอ ดวงตาสีมรกตกำลังมองเหม่อและเธอไม่รู้ว่เขาออกไปที่ใด

ร่างสูงย่องตัวนั่งชันเข่าลงข้างๆร่างเล็กและยื่นแก้วน้ำให้ “ดื่มน้ำก่อนสิ” ดิออนมองหน้าเธออย่างสงสัยดูลังเลใจก่อนจะยื่นมือมารับแก้วน้ำไปดื่มน้ำ เธอยิ้มให้กับกิริยาแบบนั้น

“ขอบใจ” เสียงหัวฟิมพาระหว่างส่งแก้วน้ำคืนให้อีกคนที่รับมันอย่างรู้งาน ดิออนทำท่าจะยกแขนตัวเองขึ้นเพื่อจะใช้แขนเสื้อปาดเหงื่อที่ใบหน้า แต่ทว่าเธอก็ทำไม่ได้เมื่อถูกมือหนึ่งจับมันไว้ มองดวงตาสีแดงอย่างสงสัยทันที

“เธอไม่ควรทำแบบนี้.. มันดูไม่ดี เป็นผู้หญิงนะ มานี่..ให้ฉันจัดการดีกว่า” ฝ่ายขนหนูสีขาวยุ้ยๆสัมผัสใบหน้าของเธออย่างแผ่วเบา เขาเหมือนไม่ทันสังเกตว่าดวงตาสีมรกตของเธอมองดูอยู่ทุกความเคลื่อนไหว ดิออนเริ่มยอมรับกับตัวเองแล้วว่า เธอต้องการสิ่งเหล่านี้..ความเอาใจใส่... แต่เธอก็สะลัดความคิดนี้ออกไปทันที

“พอ..พอแล้วละ” เธอพูดเสียงเบาและเบือนหน้าไปอีกทาง มองดวงตาสีแดงของคนตรงหน้าอย่างมีความหมาย “นั่งลงใกล้ๆฉันหน่อย” เธอพูดพลางดึงร่างสูงให้นั่งลงกับพื้นระดับเดียวกับเธอ

แม้ไม่เข้าใจอะไรมากนัก แคลก็ทำตามคำสั่งแกมขอร้องขออีกคนอย่างว่าง่าย และเมื่อกันได้สัมผัสพื้นเบาๆ เธอก็เหยียดขาเรียวยาวทั้งสองข้างออกวางไปข้างหน้า สองแขนยาวเหยียดไปด้านหลัง สองมือค้ำยันน้ำหนักตัวเองไว้ แคลเอียงศีรษะเล็กน้อยเพื่อมองใบหน้าของคนใกล้ตัว

“มีอะไรรีบเล่า.. เธอดู..อึมม..แปลกๆไปนะ..” เสียงหวานวิจารณ์ แต่อีกคนกลับยกไหล่กลับมา ทำท่าเหมือนไม่รู้ไม่ชี้

แคลงอนหายใจเบาๆและอยากทำให้บรรยากาศน่าอึดอัดแบบนี้เปลี่ยนไปเสียที่ มันไม่ดีเลยที่จะอยู่แบบนี้สองคนกับคนที่ ไม่ยอมมพบุดจาอะไร

“อยากรู้จ้ะนะว่า..ตอนนี้ดิออนกำลังคิดอะไรอยู่ คิดถึงใครกันนะ.. นิ่งคิดถึงใครอยู่น้า...” แคลส่งเสียงคำถามราวกับกำลัง ร้องเพลงออกมาแกลังใคร เธอหัวเราะพอใจที่ได้เห็นอีกฝ่ายหันหน้ามาหา แม้ว่าดวงตาสีเขียวนั้นจะกำลังทำตาตุใส่เธออยู่ ก็ตามที่ มันก็ยังดีกว่าไม่ได้เห็นอะไรเลย

“Moron ! เจียบไปเลยนะ” ดิออนออกคำสั่ง แล้วเธอก็นึกเสียใจที่แสดงกิริยาแบบนี้ แต่อีกคนคงไม่ได้คิดอะไรกับมัน เมื่อ เขายิ้มเหมือนเดิม เธอถอนหายใจเบาๆ จากนั้นก็ดึงหัวเข่าทั้งสองข้างเข้ามาแนบกับตัว กอดมันไว้และหลับตา และเพียง ไม่นานดิออนก็รู้สึกว่ศีรษะของเธอถูกสัมผัสเบาๆ และมันช่วยผ่อนคลายอารมณ์ได้ดี ตอนนี้เธอจึงขยับเข้าหาเจ้าของมือ ข้างนั้นอย่างไม่มีรู้ตัว และด้วยความช่วยเหลือของเขา ศีรษะของเธอจึงเข้าไปซบอยู่ที่บ่าของคนตัวใหญ่กว่าเสียแล้ว

“แคล..?”

“หืม...อะไรจ้ะ..?” เจ้าของชื่อขานรับเสียงเรียกนี้อย่างว่าง่าย เธอเองก็รู้สึกผ่อนคลายไปกับสถานการณ์นี้เช่นกัน เพราะ ความใกล้ชิดแบบนี้มันทำให้เธอได้เห็นอะไรที่เธอไม่เคยมองเห็น โดยเฉพาะเมื่อเป็นดิออน เธอถอนหายใจอย่างโล่งใจเมื่อ ได้เห็นใบหน้าสงบสุขของคนที่กำลังหลับตาศีรษะพิงบ่าของเธอ หลอนดูเด็กมากและไร้เดียงสาเหลือเกิน สวยและบริสุทธิ์ที่ ความรู้สึกผิดจึงเกิดขึ้นมาในใจ กับความคิดชั่วร้ายที่แผ่แม่เบี้ยอยู่บนศีรษะของเธอ

...ฉันจะทำร้ายของสวยงามและบริสุทธิ์แบบนี้ ถ้าฉันสัมผัสมัน.. แต่...ฉัน...

“ขออยู่อย่างนี้สักพักนึงนะ”

แคลกระพริบตา กับเสียงที่พาเธอกลับมาจากภวังค์ ความรู้สึกผิดหายไป สีหน้าเคร่งขมึ้นหลบหาย เหลือเพียงรอยยิ้ม ตอนนั้นเธอกลับรู้สึกว่ใบหน้าของตัวเองกำลังร้อนผ่าวและแม้จะไม่ได้ส่องกระจกยืนยัน ก็รู้ได้ว่า หน้าของเธอแดง แต่ใคร จะเห็น..

ดวงตาสีแดงปิดลงบ้างระหว่างขยับแขนข้างหนึ่งขึ้นมาโอบร่างเล็กให้เข้ามาใกล้มากขึ้น แคลตั้งใจที่ไม่ได้ถูกผลักไสออกไป เหมือนครั้งก่อน เธออนุญาตให้ตัวเองปล่อยใจไปกับความสงบสุขภายในบรรยากาศนี้..สักครั้ง.

+++++

ดิออนเปิดเปลือกตาขึ้นมาและพบว่าศีรษะของเธอหนุนอยู่บนอะไรบางอย่าง บางอย่างที่ย่อนนุ่มและอบอุ่น เสียงการเดิน ของหัวใจของใครบางคนดังขึ้นเป็นจังหวะสม่ำเสมอในหูของเธอข้างที่แนบอยู่กับสิ่งนั้น หรือร่างกายของใครบางคน บาง คนที่วางท่อนแขนไว้ที่เอวของเธอ ดิออนตัดสินใจคลายความสงสัยของตัวเองด้วยการขยับศีรษะออกมาอย่างช้าๆ เธอ แทบจะร้องครางออกมาด้วยความตกใจที่เห็นใบหน้าของใครคนนี่

..แคคล..

แคคลกำลังนอนหลับตา เขาดูไร้เดียงสาว่าตอนตื่นมาก ใบหน้าสวยรูปหัวใจมีแก้มใสๆน่าสัมผัสอยู่ และโดยไม่รู้ตัว มือของเธอก็ขยับไปสัมผัสมัน หัวใจเธอเต้นแรงกับความนุ่มมือของแก้มขาวอมชมพูของผู้ที่นอนนิ่งๆให้เธอจับ ปลายนิ้วไล่ได้สัมผัสไปกับบรอยผมสีน้ำตาลอ่อนบนหน้าผากของเขา รวากับต้องการจะมองใบหน้านี้ให้ชัดขึ้น และเธอก็เห็นถึงความจริง คิ้วเรียวสีน้ำตาลโค้งเหมือนคันศร จมูกโด่งเป็นสันสวยงามตามแบบชาวตะวันตก แก้มเนียนใสขาวอมชมพูไร้ริ้วรอยตำหนิ ขนตายาวเป็นแพสดีเดียวกับสีผมและคิ้วและคงรับกันดีกับดวงตาสีแดงเหมือนก้อนเลือดนั้น ริมฝีปากอ้อมเอิบสีชมพูอ่อนๆตามธรรมชาติ ดูช่างนุ่มละมุนและเชื้อเชิญ ยั่วชวนให้หลงใหลเมื่อมันเผยออกเล็กน้อยแบบนี้

ดิออนไม่รู้ตัวว่า เธอมองจ้องไปที่ริมฝีปากสวยนั้นอยู่เป็นเวลานานแค่ไหนแล้ว มือของเธอยังคงวางอยู่บนแก้มข้างนั้นของแคคล เหมือนกลัวว่าจะเสียดายหากจะรีบดึงมันกลับมา แม้จะรู้สึกเหมือนกำลังจะเป็นบ้าเพราะมันก็ตาม หัวใจเธอเต้นแรงผิดปกติ บางทีเธออาจจะหัวใจวายตายได้ในอีกไม่ช้า ถ้ายังอยู่แบบนี้ต่อไป ร่างกายเธอร้อนรุ่ม มันเหมือนต้องการการปลดปล่อย

ดิออนค่อยๆก้มหน้าลงมาหาใบหน้าของอีกฝ่าย จนสามารถเข้าใกล้มันได้และเหลือแค่เพียงอีกไม่กี่เซนติเมตรใบหน้าที่ทั้งสองก็จะสัมผัสกัน ตรงริมฝีปาก

แต่เธอก็หยุดชะงักนิ่ง ทั้งให้ลมหายใจอุ่นของคนทีหลับอยู่กระทบกับใบหน้าของเธออยู่แบบนี้ คล้ายกำลังรู้สึกขัดแย้งอะไรในใจ และเพียงไม่นานสายตาที่ว่างเปล่าของเธอก็มีสิ่งอื่นมาแทนที่ ดวงตาสีแดงเปิดขึ้นมองหน้าเธอจากจุดนั้น พลันเสียงกระซิบจากเขาดังขึ้นมาให้ได้ยิน “ดิออน..ใจร้าย...” เธอส่ายหน้ากลับไปและยิ้มน้อยๆ ก่อนจะปล่อยให้ตัวเองได้หลุดในสิ่งที่คิดอยู่ในใจ “ใครบอกเธอ..”

สองริมฝีปากสัมผัสกันแล้วเบาในนาที่แรก แต่นาทีต่อมา ดิออนก็พบว่ามันเป็นเธอที่ลงมานอนอยู่เบื้องล่างตัวเขา จมพิตของแคคลร้อนแรงขึ้นทุกที จนเธอรู้สึกเสียใจที่ปล่อยตัวเองไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ เธอกำลังเป็นฝ่ายถูกกระทำ จากผู้หญิงด้วยกัน

มันผิด..ความคิดนี้เกิดขึ้นในใจ แต่มันก็หายไปในเวลาเพียงไม่นาน เมื่อความต้องการเข้าครอบครองร่างกายของเธอ

ดิออนได้ยินเสียงตัวเองร้องคราง เสียงของเธอเองที่ตัวเองไม่เคยได้ยินมาก่อนสักครั้งในชีวิต คงเพราะตอนนี้ริมฝีปากของเขากำลังมอมสัมผัสประหลาดแต่แสนมหัศจรรย์ให้ที่ลำคอของเธอ พร้อมกันกับที่มืออุ่นๆทั้งสองข้างเริ่มซุกซน มันกำลังจะปลดผ้าคาดเอวของเธอออก ดิออนคงวางตั้งขึ้นเมื่อรู้สึกถึงการเสียดสีที่หว่างขา และเธอเข้าใจว่ามันคืออะไร แม้จะไม่เคยมีอะไรกับใครมาก่อน แต่แน่นอนว่าเธอเรียนมาเหมือนกันกับการมีเพศสัมพันธ์ ต่างกันที่ เธอรู้ดีแต่เรื่องของเวลาที่ผู้หญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิงกับผู้หญิง แต่ตอนนี้เธอรู้อยู่แล้วว่า พวกเขาทำมันได้อย่างไร เมื่อต้นขาของแคคลแสดงมันให้เธอรู้อ เขาใช้มันถูไถไปตามพื้นที่ของสวบนของเธอ ที่แม้จะอยู่ภายใต้ร่มผ้าก็ยังรู้สึกได้ว่ามันร้อน... และเปียกชุ่ม มันต้องได้รับการจัดการ...

แต่ที่นี้ไม่ได้.. เสียงในหัวบอกเธอ จำได้มั้ยว่า.. ครั้งก่อนมันเกิดอะไรขึ้นที่นี้.. ที่นี้มันเป็นโรงยิมนะ... เธอจะต้องจบเท่แน่ ถ้ามีใครมาเห็นเข้า.. โดยเฉพาะถ้าหากมันไม่ใช่ไม่เหมือนครั้งที่แล้ว..

“แคล... ออย่า...” ดิออนรู้สึกว่ เธอใจหายทันทีที่ได้เห็นสีหน้าแบบนี้ของอีกคน เขากำลังมองหน้าด้วยสายตาน่าสงสาร มั่นทรมานหัวใจ และเธอไม่ชอบ

สองมือยกขึ้นประคองใบหน้าสวยที่ซีดเซียวนั้นและนำมันมาใกล้ๆ มอบจูมพิตเบาๆให้เขาที่ริมฝีปาก ดิออนยิ้มยืนยัน คำพูดตัวเอง

“ไม่ใช่ที่นี้..แคล..”

บทที่ 7 : เจ้าหญิงแห่งเปลวเพลิง

“ไม่ใช่ที่นี่...แคล”

ดิออนรอเวลาที่คนที่กำลังมองหน้าเธอจะรู้สึกตัว ในขณะที่เดียวกันเธอก็กำลังรอให้ตัวเองรู้สึกตัวด้วยว่า ทำอะไรลงไป หัวใจเธอสับสน มันเหมือนว่าเธอกลายเป็นผู้หญิงไม่ดี เธอกำลังจะพลีกายให้เขา และได้ตัดสินใจแล้วว่า จะทำ เธอจะยอมยอมให้เขาได้มันไป เพราะอะไร.. ความรักหรือ..? ไม่น่าใจ.. แต่ถ้าต้องการอะไรนะ.. เธอต้องการแคล.. และถ้าได้เดี๋ยวนี้...ก็ยิ่งดีใหญ่..

เขาอบอุ่น เกรี้ยวร้อน ส่วนเธอเย็นชาและเหน็บหนาว และเธอก็ต้องการความร้อน และเขามี เขาสามารถที่จะช่วยทำให้เธออบอุ่นได้ และคงจะสามารถผ่อนคลายหัวใจและร่างกาย

เจ้าหญิงแห่งไฟ ฉันต้องการเธอ.. ได้โปรด.. คงต้องโทษความผิดให้กับร่างกาย..

แต่มันคงไม่เป็นไรมั้ง ผู้หญิงเหมือนกัน.. ฉันคงจะไม่เสียหาย.. และสิ่งนี้เองที่เธอคิดผิด

“เฮ้...”

แคลกระพริบตาและรู้สึกตัวแล้วว่าทำอะไรลงไป เธอรีบผละออกจากร่างของคนทีนอนหงายอยู่บนพื้น และไปนั่งตาลอยอยู่ข้างๆ เปล่าเลย.. เธอไม่ได้เสียใจที่ทำมันลงไป แคร์รู้สึกผิด...

“ขอโทษนะ.. ฉันเสียใจ..” เธอพึมพำและมันก็ทำให้ใบหน้าของเธอต้องหันกลับมาเพราะมือที่เข้ามาจับมันไป ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องมองตาเธอ แวตจากดวงตาคู่นั้นดูน่ากลัวอย่างที่ไม่เคยเป็น และเธอก็สะดุ้งกับประโยคนั้น

“แต่ฉันไม่.. ฉันไม่เสียใจ..” ดิออนพูดโพล่งออกมาและเปลี่ยนจากการจับบีบใบหน้าของอีกคนมาเป็นดึงมือของเขาให้ลุกขึ้น เธอยังไม่ยอมให้เขาคลาดสายตาเพราะต้องการจะทำให้ตัวเองรู้สึกมั่นใจขณะพูดประโยคนั้น “ฉันให้โอกาสเธอนะ.. เลือกละ.. ระหว่างสานต่ออะไรที่เราทำกันเมื่อกี้.. กับลืมๆมันไปซะ เธอจะเลือกอะไร..”

“แต่---”

“ไม่ต้องมา.. “แต่” กับฉัน..” ดิออนตวาด และตกใจเสียงของตัวเองจึงชะงักไปสองวินาที แต่สิ่งที่ทำลงไปแล้ว เธอก็หยุดมันไม่ได้ เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่และเอ่ยต่อ

“และฉันขอบอกเลยนะว่า.. ถ้าเธอเลือกลืมมัน.. ฉันขอบอดี้การ์ดคนใหม่..” ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องดวงตาสีแดงที่แสดงอาการตกใจอย่างสุดขีดนั้น เธอรู้สึกสะใจ แต่เหมือนมันยังไม่พอ “และก็..ฉันขอผู้ชายด้วยนะ..”

และนั่นคงจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เธอจะพูด หากเธอรู้อีกก่อนว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ดิออนนึกไม่ถึงว่า หญิงสาวที่มีหน้าตาหวาน ปานน้ำผึ้งขนาดนี้ เวลาโกรธแต่ละครั้งมันน่ากลัวมากเพียงใด แต่มันก็สายเกินไปกว่าที่เธอจะรู้ถึงข้อนี้ มาดูตัวอีกที เธอก็ ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวในโรงยิม

ดิออนยืนนิ่งเงียบ แต่น้ำตาไหลออกมาอาบแก้มขาวของตัวเอง ดวงตาสีเขียวเหม่อลอยและมองเห็นแต่ภาพของดวงตาสีแดงที่มองเธออย่างเกลียดชัง ก่อนที่เขาจะหันหลังจากไปโดยไม่เหลียวมองเธออีกเลย
...ฉันทำบาอะไรลงไปเนี่ย...

+++++

“บอดีการ์ดคนใหม่หะอะ..” ไม่ร้องถามออกมาอย่างตกใจ หลังจากที่ได้ฟังคำสั่งจากคนที่นั่งอยู่เบื้องหน้า แต่ทว่าก็รู้สึก สะดุ้งโหยงขึ้นมาทันทีที่ดวงตาสีแดงเหลือบขึ้นสบตา เธอรู้แล้วว่า เธอไม่ควรจะถามอะไรเขาอีกแล้ว แคลกำลังอารมณ์ไม่ดี..มาก...

แคลวางปากกาที่ใช้เซ็นเอกสารอยู่เมื่อครู่ลงกับโต๊ะ เอนหลังลงกับพนักเก้าอี้และกอดอกคล้ายๆ สองขายาวไขว่ทับกันโน ท่างนี้ไขว่ห้าง เธอปรายตามองหน้าพนักงานคนสนิทที่เธอชอบเลี้ยงมาดุน้องสาวแท้ๆ ริมฝีปากอ้อมเอิบปิดมึ่มบดเคี้ยวกัน เมื่อเห็นไมนั่งก้มหน้าอยู่ตรงนี้ จากนั้นก็ตัดสินใจพูด

“ลูกค้าต้องการบอดีการ์ดคนใหม่ ระบุตัวด้วยว่าต้องเป็นผู้ชาย.. เธอช่วยจัดส่งไปให้เขาด้วยก็แล้วกันนะ และถ้าเป็นไปได้ ก็วันนี้เลย..” เสียงของเธอดูเรียบเฉยจนผิดปกติ ไม่แปลกเลยที่อีกคนจะเงยหน้าขึ้นมามองหน้าเธออย่างประหลาดใจแบบนี้ ดวงตาสีม่วงเหมือนต้องการคำตอบแม้จะไม่ได้เอ่ยถาม แคลถอนหายใจออกมาแรงๆ และหันหน้าไปทางอื่น เหมือนไม่ต้องการจะให้ใครเห็นใบหน้าที่แสดงความผิดหวังของตัวเอง “เพื่อนเธอ.. เขาเพิ่งปลดฉันออกวันนี้.. ไม่ใช่สิ..เมื่อกี้.. ถ้าเธออยากจะรู้...”

“ไมกะพริบตาไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ยินอะไรไป “อะไรนะคะ..ปลดคุณ..?” คำตอบไม่ได้ถูกส่งกลับมาเป็นคำพูดจา แต่คือการที่เขาพยักหน้ารับ ไมยอมรับว่าเธอไม่เข้าใจเลยว่า มันเกิดอะไรขึ้น เพราะจำได้ว่า เมื่อเข้าก็เป็นดิออนเองที่เดินเข้าไปหา เจ้านายของเธอถึงที่บ้าน และตอนนั้นมันเกิดอะไรขึ้น แล้วความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัว ทำให้ต้องถาม

“มีเรื่องกันหะอะคะ”

แคลนิ่งไปประมาณสองนาที ก่อนที่จะส่งเสียงฮัมกลับมา ไม่ยังไม่กล้าจะเอ่ยถามอะไรต่ออีก เพราะแม้ตอนนี้เจ้านายของเธอจะไม่ได้ดูน่ากลัวเท่าเมื่อครู่ก็แล้ว แต่เห็นได้ชัดเลยว่า แคลไม่อยากจะถูกและเธอรู้อีกนิสัยของเขา มันเด่นชัดเมื่อเขาถอนหายใจยาวๆและลุกขึ้นยืน หันมาส่งยิ้มแห้งๆให้เธอ

“เอ่อ.. เธอก็ทำตามที่เขาสั่งมาก็แล้วกันนะ และถ้าเป็นไปได้ ก็ส่งไปหลายๆคนหน่อย เขาจะได้มีตัวเลือก.. ฝากด้วยละ..” ร่างสูงกำลังจะก้าวเดินออกไปจากห้องทำงานของเขาแล้ว แล้วเธอจะทำเพียงมองเขาหายไปแบบนั้นอย่างนั้นหรือ

“เดี๋ยวคะ..คุณแคล..” ไม่ร้องเรียกและลุกขึ้นจากเก้าอี้ รีบเดินเข้าไปหาคนตัวสูงที่หยุดยืนฟัง คิ้วเรียวยาวน้ำตาเลิกลงเป็นคำถามกลับมา “จะไปไหนคะ.. บอกได้มั๊ย..” ความหวังโยคงสามารถสื่อไปทางสายตาและน้ำเสียงของเธอ เขาจึงยิ้มให้ในแบบที่ดีขึ้นกว่าเมื่อครู่ มืออุ่นๆสัมผัสศีรษะของเธอแผ่วเบาเหมือนพี่สาวพี่ทำกับน้อง และเธอรู้สึกได้ถึงอบอุ่นที่หัวใจ

แคลเป็นคนดี.. ถึงจะดูเจ้าชู้ ดูเป็นคนกะล่อนก็ตาม แต่เขาก็ไม่เคยทำร้ายใครและไว้ใจได้ และเธอจะไปว่าอะไรเขาได้ หากสองแขนยาวจะรวบตัวเธอเข้าไปกอดเอาไว้ ไม่กอดตอบเขาไปอย่างไม่มีลังเล

แน่นอนเลยว่าเธอไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรไปแต่หากการถูกกอดจะทำให้รู้สึกดีขึ้นได้ เธอก็พร้อมที่จะให้อย่างยินดี แต่มันก็มีเพียงเสียงหวานที่กระซิบตรงข้างหู “ฉันจะไป..แค่ที่ใกล้ๆนี้แหละจะ.. ไม่ต้องห่วงหรอกนะ.. แล้วเจอกันที่บ้าน..” เสียงหวานจบลงตรงจุดที่หน้าผากและว้งสูงนั้นก็เดินจากไป ไม่ได้แต่มองตามหลังเขาไปอย่างหวังโยเหมือนที่เคยเป็นมา หวังโยอยู่ห่างๆแต่ไม่กล้าไปวุ่นวาย

หลายปีแล้วสินะ ที่แคลรับเธอเข้ามาอยู่ร่วมบ้านในฐานะของน้องอุปถัมภ์ เธอพอใจในฐานะนี้ แม้ความจริงจะต้องการให้มันเป็นอย่างอื่นก็ตาม ..เพราะเขารักเธอได้แค่น้อง..

“แต่เธอ.. ดิว.. เธอไม่ใช่.. เธอทำอะไรที่รักของฉัน..”

+++++

ทำไมฉันถึงได้โง่แบบนี้... ดิออนพร่ำบ่นอยู่ในใจเมื่อเงยหน้าขึ้นมาและเห็นชายหนุ่มมากมายในชุดสูทสีดำยืนเรียงอยู่ตรงหน้า พวกเขาแต่ละคนดูเคร่งขรึม เข้มแข็งและแข็งแรงตามแบบฉบับบอดีการ์ด เหมือนกับที่เธอเคยคิดเอาไว้ไม่มีผิด

เธอเคยคิดว่าบอดีการ์ดจะต้องมาในรูปแบบนี้ และคิดตลอดมาก่อนที่จะได้มาพบกับผู้หญิงที่เป็นบอดีการ์ด อแมนด้ายัยฮายี่น่าหัวแดงนั่น เพื่อนสมัยมัธยมที่มาเป็นบอดีการ์ดให้ เธอคิดว่าโลกมันเลวร้ายมาก เมื่อเธอมีบอดีการ์ดที่เคยเป็นเพื่อน เพราะมันเหมือนเธอถูกสอดแนมไปในทุกที่ทุกทางไม่ว่าจะไปทางไหน อิศรภาพของเธอหายไปเพราะยัยผู้หญิงคนนั้น จนกระทั่งเธอทำตัวแย่แย่มากๆ เป็นเหตุให้ยัยหัวแดงยอมสละตำแหน่งนี้ไปเองด้วยความสมัครใจ และก็ไม่คิดว่าคุณพ่อจะหาคนมาทำงานประเภทนี้ให้เธอได้อีก และเธอก็คิดผิด และยังผิดที่เธอไล่ตะเพิดเขาออกไปเมื่อเข้านี้เอง บอดีการ์ดคนใหม่นั้น ทั้งๆที่ความจริงแล้ว เธอต้องการเขามากกว่าใคร และไม่ได้ต้องการแค่ให้เป็นบอดีการ์ดด้วย

...ทำไมฉันถึงได้โง่แบบนี้ละ... ทำไมฉันเพิ่งจะรู้...

“ดิว..”

ดวงตาสีมรกตกะพริบและหลุดออกมาจากภวังค์ ดิออนหันมองหน้าเจ้าของเสียงเรียกและพบว่า ไม่กำลังยืนกอดอยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมไม่แพ้บรรดาผู้ชายเบื้องหน้า มันทำให้เธอสงสัยว่า มันเพราะอะไร.. แต่เธอก็เหนื่อยเกินไปที่จะหาคำตอบของมันเวลานี้

ร่างบางลุกขึ้นยืนในที่สุด และเริ่มเดินวนไปตามแถวของชายหนุ่มที่ยืนตัวตรงอยู่ตรงนี้ ดิออนมองพวกเขาอย่างพิจารณาทีละคน บางคนก็น้ำตาไหลและถูกชะตาเธอ แต่ก็แ่เหลือเกินที่ว่า เขาดูไม่เหมาะเท่าไรที่จะตามเธอไปไหนมาไหนได้ทุกเวลาแบบนั้น มันดูอันตรายเกินไปทั้งตัวเธอและตัวเขาด้วย ซึ่งเธอคงไม่ต้องบอกเหตุผลว่าเพราะอะไร แต่บางคนก็ดูเหมือนว่าจะไปเป็นใจมากกว่าคนที่จะมาปกป้องเธอให้ปลอดภัยได้ ยิ่งมองก็ยิ่งต้องพยายามยั้งตัวเองไว้ ไม่ให้ทำท่าทางชนลุก

ดิออนหันไปมองหน้าเพื่อนของเธอที่ตอนนี้มีหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลงานอยู่ตรงนี้และบอกบางอย่างกับเขาไปทางสายตา ไม่นานกับการสื่อสารกันไม่กี่พยักหน้าให้เป็นการรับรู้และเขาก็หันไปออกคำสั่งอะไรบางอย่างกับพวกผู้ชาย พวกเขาหายไปจากห้องนี้ทีละคนและหมดแถวในที่สุด ดิออนถอนหายใจอย่างโล่งใจออกมาและพาตัวเองมานั่งลงกับเก้าอี้ตัวเดิมและสถานการณ์ที่เธอคิดว่ามันน่าจะดีขึ้น กลับกลายเป็นแย่ลงกว่าเดิมก็เมื่อเวลานี้ไม่ลากเก้าอี้มานั่งตั้งหลักมองหน้าเธออยู่ตรงนี้และส่งคำถามประโยคนี้ออกมา

“เล่ามานะ.. เธอมีปัญหาอะไรกับเจ้านายที่รักของฉัน..ยัยดิว..”

บทที่ 8 : คู่หมั้นของฉัน

ดิออนถอนหายใจนับได้เป็นครั้งล้านกว่า เป็นครั้งแรกที่เธอคิดว่า เวลาเข้ามาถึงช้าเกินไป เธอต้องการวันใหม่ตอนนี แต่ ก็คงเป็นไปได้ แล้วจะทำเช่นไรต่อไป ในเมื่อตอนอย่างไรที่ไม่มีทางจะหัลบลง สมองยังคงคิดถึงเรื่องนั้น วนเวียนไปมา เธอไม่คิดเลยว่า เธอจะแคว่ใครสักคนมากมายได้ถึงเพียงนี้ ทั้งๆที่เพิ่งจะรู้จักกันได้ไม่กี่วัน แต่กับเขา มันมากกว่าคนที่ รู้จักกันธรรมดา มากกว่าคนที่เธอจ้างมาทำงานเมื่อได้มาผูกสัมพันธ์ทางร่างกายกับเธออย่างที่ไม่เคยมีใครเคยทำมันได้มาก่อน จะบอกให้ถูกต้องก็คือว่า....

“แคลเป็นคนแรกของเธอกับประสบการณ์แบบนี้” ไม่ได้สิ..เธอยังไม่มีอะไรกันมากกว่า..จวบ.. ไม่ใช่สิ.. ลูบคลำกันอีกนิด หน่อย..

ดิออนเอามือที่ก่ายหน้าผากลงมาและทุบมันลงกับที่นอนก่อนลุกขึ้นนั่ง เธออยู่แบบนี้ไม่ได้อีกต่อไป เธอจะต้องไปผอน คลายสมอง แต่ในแบบไหนกันล่ะ.. คงไม่ใช่แบบนั้นเป็นอันขาด.. ฉันเข็ด.. เธอปฏิเสธที่จะลงไปนอนต่อและผุดลุกขึ้น หายตัวไปในห้องน้ำ ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็พบว่า เธอเดินลงบันไดมาที่ละชั้น มันเป็นเวลาเข้ามา แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเวลาที่ยากที่ เธอจะเจอใครบางคนในห้องรับแขกแบบนี้ ดิออนรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาทันทีและรีบก้าวเท้ายาวๆลงบันได

“คุณพ่อ..”

ผู้ชายร่างสูงที่ยังดูหนุ่มฟ็อกว่าอายุจริงหันมาหาเธอ เขาเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ที่ครอบเข้าในมือที่กำลังอ่านอยู่ เพื่อมอง หน้าและยิ้มให้เธออย่างอบอุ่น ความรู้สึกคุ้นเคยนี้ไม่น่าแปลกใจเลยที่เธอจะตอบรับคำเชิญทางสายตาสายตาของเขาก่อนที่เธอจะเข้ามา ใกล้เคียง ดิออนนั่งลงกับโซฟาข้างๆชายร่างใหญ่ ผู้มีสีผมและสีดำเหมือนอลิสซ่าไม่มีผิด

“อรุณสวัสดิ์..เจ้าหญิงของพ่อ” อ้อมกอดที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่นเข้ามาห่มหุ้มตัวเธอ ดิออนกอดตอบเขาอย่าง ไม่ลังเลใจ เธอรู้สึกผ่อนคลายขึ้นได้จริงๆโชคดีเหลือเกินที่เธออยู่ตรงนี้ในวันแบบนี้

โดยปกติเธอจะไม่ได้เห็นคุณพ่อของเธอบ่อยนัก ด้วยความที่เขามุ่งงานมากมายที่ต้องทำ มันทำให้เวลาที่ให้มีให้เธอกับ น้องสาวลดน้อยลงไปทุกวัน และนั่นเองที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องจ้างบอดี้การ์ดมาดูแลเธอกับน้องสาว แม้เธอจะไม่เคย ต้องการมันเลยก็ตามที แต่ที่ยอมทุกวันนี้เพราะรู้ว่า เขาทำไปเพราะเป็นห่วง

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ วันนี้ทำไมอยู่บ้านได้คะ..” เสียงหัวของเธอดูใสซึ้งเหมือนกลายเป็นเด็กเล็กๆอีกครั้ง เมื่อพูดจากับผู้ชาย คนนี้ เพราะเขาเป็นคนที่พิเศษ คนพิเศษที่มีสิทธิ์จะหัวเราะใส่หูเธอระหว่างกอดกัน โดยที่เธอไม่เกรง “ขอโทษจ๊ะ..ลูก สาว ดีใจนะ..ที่ลูกตื่นเช้าแบบนี้..”

ดิออนต้องพยายามไม่กลอกตาไปมาเมื่อได้ฟังคำหยอกปนคำสั่งสอนที่เขามักจะทำ และเธอก็ทำเป็นเข้าไปกับเรื่องตลกใน ยามเช้า “อยากเจอหน้าคุณพ่อคะ ถึงได้รีบลุกขึ้นมา”

ดวงตาสีฟ้าครามมองหน้าเธอเหมือนไม่เชื่อ แต่เธอก็ไม่โทษเขา มันเป็นเรื่องจริง เธอไม่ได้ตั้งใจจะตื่น แค่นอนไม่หลับเท่านั้น แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาก็ยิ้มและมอบจุมพิตให้ที่แก้ม “พ่อเองก็อยากเจอลูกเหมือนกันนะ..ดิออนจ้..”

ทว่าคำพูดประโยคนั้นมันดูจริงจังไปหรือไม่ เมื่อสีหน้าของชายสูงวัยเปลี่ยนไปแบบนี้ ไม่ใช่สัญญาณที่ดีเท่าไรแล้ว ดิออนเริ่มขยับตัวออกห่างจากร่างกายใหญ่ๆนั้น ดวงตาสีมรกตมองหน้าผู้เป็นบิดาอย่างประหม่น และเขาก็ส่งเสียงหัวเราะ

“อย่ามองพ่อแบบนั้นสิลูก.. มันเหมือนลูกกำลังจะดูพ่ออย่างนั้นแหละ..”

ดิออนยิ้มออกมาได้ และลดความน่ากลัวทางสายตาสองดวงของตัวเองลง เธอถอนหายใจเบาๆคล้ายจะยอมรับอะไรที่จะได้ฟังแต่โดยดี “มีอะไรหรือคะ..ครวนี้..” เธอถามขึ้นอย่างรู้ทัน มันทำให้เขาหัวเราะออกมาอย่างเขินๆ

“พ่อไม่เคยปิดอะไรลูกได้เลยสินะ..เจ้าหญิง..” เฟอริสมีสีหน้าจริงจังขึ้นอีกครั้งเมื่อพูดขึ้นใหม่ เขาจำเป็น และเมื่อเห็นอีกคนพยักหน้าให้เป็นสัญญาณ จึงสบายใจมากขึ้นที่จะพูดต่อ “พ่อจะให้ลูกเจอคุณแม่ของลูกวันนี้..”

ดิออนกระพริบตาถี่ๆเพราะคิดว่าเธอหลุดไป “อะไรนะคะ..คุณพ่อ..”

เฟอริสลุกขึ้นยืน ส่งยิ้มและพยักหน้าให้ลูกสาวทำตาม ดิออนดูงงๆแต่ยังคงปล่อยให้ผู้เป็นบิดาพาลุกขึ้นตาม เธอมองหน้าเขาและภาวนาให้เขาพูดออกมาว่า “ล้อเล่น” แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เมื่อดวงตาสีฟ้าครามมองตรงไปยังประตูทางเข้าบ้านและเอ่ยเรียกใครบางคนมาจากตรงนั้น

มันเป็นนาที่ซ็อคโลกสำหรับเธอ เมื่อได้เจอกับคนที่เดินออกมาจากที่ซ่อนตัวนั้น รอยยิ้มแบบนั้น มันทำให้เธอเหมือนล่องลอยไปในอากาศและหายไป ซึ่งถ้าหายตัวไปได้ง่าย ๆ อย่างนั้นก็คงดี เธอคงไม่ได้ยินเสียงค้อนหูนี้อีกแล้ว

“สวัสดิ์จ้..ดิออนจ้..”

“แคล.. แคล..เธอมาที่นี่ทำไม.. ฉันไล่เธอไปแล้วนะ.. ไปซะ..”

“อ้อ..นี่พ่อคงลืมบอกไปสินะว่า.. แคลนี่แหละ.. ที่เป็นคุณแม่ของลูกเมื่อหลายปีมาแล้ว..ดิออนจ้..”

+++++

“เป็นไปไม่ได้.. เป็นไปไม่ได้..” ดิออนสายหน้าไปมาระหว่างเดินไปเดินมาอยู่ในห้องนั่งเล่นที่เธอระเ็จหนีออกมาจากห้องรับแขก หนีจากแขกที่อยู่ที่นี่ เพราะมันยากเกินไปที่จะยอมรับว่า คุณแม่ที่เธอรู้ว่ามาตลอดเวลาห้าปี เป็นผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชาย แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ในเรื่องเพศ เธอคงสามารถคุยหรือเข้ากับเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นเพศอะไร หรือไม่ก็ทำตัวเป็นนางมารร้ายยังงี้ก็ได้ ให้พวกเขาถอนหมั้นเธอ แต่..แคล..

ใช่..แต่เนี่ยคือ..แคล..

เพราะความฟุ้งซ่านกำลังจะทำให้สมองของเธอเออเร่อ ดิออนจึงคว้าโทรศัพท์มือถือของเธอขึ้นมาและกดเลขหมายที่จำได้ขึ้นใจ เสียงโทรศัพท์ดังหลายครั้งแต่ยังไม่มีผู้ได้รับ เธอยืนกักริมฝีปากกลางของตัวเองและลุ้น

“ฮัลโหล...” เสียงคุ้นหูแต่รู้สึกกังวลเรียกว่าปกติส่งเสียงกลับมา รอยยิ้มโล่งใจปรากฏขึ้นมาที่ริมฝีปากของเธอ

“เฮ้..ไม.. นี่ฉันเองนะ..ดิออน..” เสียงคราวอย่างเหนื่อยหน่ายดังมาจากปลายสาย ทำให้เธอยิ้ม เพื่อนของเธอเป็นแบบนี้ อยู่เสมอไม่เปลี่ยน

“อา... โทร.มาทำไมปานนี้..ยัยดิ.. ฉันจะนอน.. จำได้มั้ยว่าวันหยุด ขอฉันมีความสุขอยู่บนเตียงสักวันได้มั้ย---”

“ไม..แคลเป็นคู่หมั้นคนนั้นของฉัน..” ดิออนพูดโพล่งออกไปขัดประโยคบนของเพื่อนรัก จนเขาชะงักเสียงไปทันที ความเงียบแบบนี้ มันไม่ใช่สัญญาณที่ดีเท่าไรในความคิดของเธอ หัวใจของเธอเต้นไม่เป็นลำดับเพราะกลัวว่าเพื่อนเพียงคนเดียวที่ไว้ใจได้จะวางหูใส่และไม่ยอมฟังเธอ

“ไม..?” แต่เธอคิดผิด เสียงที่เหมือนคนร้องกรี๊ดดังออกมาจนเธอต้องพาโทรศัพท์ออกไปไกลๆจากใบหู

“ว้าย..ยัยดิ.. อะไรมันจะบังเอิญขนาดนี้.. และเพิ่งจะมาบอกตอนนี้เนี่ยนะ..”

ดิออนแค้นหัวเราะออกมาด้วยท่าทางขมขื่น เธอเลิกยืนเหมือนคนบ้าและหาที่นั่งลงเพื่อสนทนากับอีกคนจากทางไกล ถอนหายใจออกมาเบาๆ และคิดว่าจะเริ่มตันแล้วว่าอย่างไรแต่คงจะช้าเกินกว่าที่อีกคนต้องการ เขาจึงส่งคำถามมาคาดคั้น

“ดิ.. เล่ามาเดี๋ยวนี..” ดิออนถอนหายใจแรงๆ หลับตาลงและพูดตอบเหมือนคนบ่น

“ก็อย่างที่ฉันบอกไปแล้วไงละ เขาเป็นคู่หมั้นฉัน เจ้านายเธอเป็นคู่หมั้นฉัน ชัดหรือยัง”

“แล้วทำไมฉันไม่รู้..” ประโยคนี้ทำให้เธอนิ่งคิด

“เออ..นั่นสิ..” ดิออนขมวดคิ้วเมื่อคิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้ ทำไมเพื่อนของเธอจึงไม่รู้เรื่องนี้ทั้งที่เธออยู่บ้านเดียวกัน “สงสัยจะเป็นความลับ..” เธอพิมพ์ขึ้นมาเบาๆ ไม่คิดว่าจะไปถึงอีกคนได้

“ว่าแล้วเชียว..”

คิ้วเรียวยาวขมวดเข้าหากันเพราะเสียงอุทานจากปลายสาย “ว่าแล้วเชียว..อะไร..ยัยไม”

เสียงถอนหายใจยาวๆดังออกมาที่วัดดูช่างหู ดิอนเหม่อมองดูเพศานสีขาวยที่เงยหน้าขึ้นมามองเหมือนไม่รู้จะทำอะไรตรง
นี้ระหว่างที่รอคำตอบจากอีกคน แต่แล้วเมื่อมันมาถึงจริง ริมฝีปากของเธอก็บิดเข้าหากันอย่างโกรธเคืองทันที

“ฉันว่า..เรื่องนี้ มันจะต้องเกี่ยวกับเรื่องที่เราไม่เคยยอมเล่าให้ฉันฟังแน่ๆเลยล่ะ..ยัยดิ..”

บทที่ 9 : ซาดาน

“ห๊ะ...หา ว่าอะไรนะคะคุณพ่อ...” เสียงร้องถามเสียงดังและลูกพรอดขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ที่ ดวงตาสีมรกตมองจ้อง ดวงตาสีฟ้าเหมือนจะขอร้องทางสายตาไปกับเขาให้พูดออกมาเถอะว่า “ล้อเล่น” แต่มันก็เป็นครึ่งสองแล้วของวันนี้ ที่พระเจ้า เป็นเจ้าไม่ยอมรับคำขอร้องจากเธอ เมื่อเพอร์ริสสายหน้าให้และคว้าถ้วยกาแฟขึ้นมาละเลียดจิบ

ดิออนหันไปหาอีกคนแทน แต่เจ้าของดวงตาสีแดงนั้นก็ทำหน้าที่หน้าตาไม่รู้ไม่ชี้กลับมา มันทำให้เธอฉุน

“ไอ้..เจ้าหญิงของพ่อ.. อย่าไปมองแคลอย่างนั้นสิลูก เขาไม่ได้ผิดอะไร มันเป็นความคิดของพ่อเอง..” เพอร์ริสเอ่ยขึ้นเมื่อ เห็นว่าสถานการณ์ย่ำแย่ลงเรื่อยๆ เขาถอนหายใจเบาๆและวางถ้วยกาแฟร้อนลงกับโต๊ะ ดวงตาสีฟ้าครามมองสีมรกต อย่างเอ็นดู แม้ผู้เป็นลูกจะยื่นตัวเกร็งอยู่ไม่เลิกว่า “พ่อยากให้แคลมาอยู่ที่นี้ ดูแคลูกแทนบอดีการ์ด..”

“แต่หนูเคยบอกแล้วนี่คะว่า.. หนูไม่ยอมมีบอดีการ์ด” ดิออนแย้งเสียงแข็ง กำหมัดแน่นไว้ข้างตัว

เพอร์ริสถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายและสายหน้าน้อยๆ “เราเคยคุยกันเรื่องนี้มาก่อนแล้วใช่ไหม..ดิออนจ้..” ดิออนทำ ตาโตแต่ไม่มีคำพูดอะไรออกมา เธอเถียงไม่ออกและต่อมาก็พยักหน้าให้โดยไม่มองหน้าคนที่สนทนากัน เพอร์ริสจึงหันไป หาอีกคนที่นั่งอยู่กับเก้าอี้ใกล้ๆ “แคล.. เอาจองใช้ส่วนตัวมาแล้วใช่ไหม..”

“ค่ะ...” แคลตอบสั้นๆ มีรอยยิ้มน้อยๆบนริมฝีปากตามปกติ

“ดี.. จ้..นั่นเดียวพ่อก็จะให้คนขนขึ้นไปในห้องของน้องก็แล้วกันนะ”

คำพูดประโยคนั้นเข้าไปสะกิดคนที่ยืนนิ่งอยู่เหมือนกันดิออนตาลุกวาวขึ้นมาทะนุหนุ่ “คุณพ่อ”

เพอร์ริสเบนสายตากลับไปหาลูกสาว “ไงจ๊ะ..ลูก..” เขาพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ทั้งที่รู้ดีว่า ลูกสาวคนโตตะโกนเรียก เพื่ออะไร แต่นั่นมันก็ไม่ใช่วิธีการที่จะจัดการไม่ได้

“ทำไมต้องเป็นห้องหนู.. ห้องอื่นก็มี.. บ้านเรามีห้องเยอะ” ปากพูดกับผู้เป็นบิดาแต่ดวงตาสีเขียวมรกตมองจ้องอย่าง ไม่ลดละไปที่คนที่นั่งนิ่งๆอยู่นั้น มันน่าห่มันได้เมื่อเห็นแคลนั่งทำหน้าที่หน้าตาเหมือนผู้ชนะอยู่ตรงนั้น “และที่สำคัญ.. หนูไม่ ชอบหน้าเขา”

วินาทีหนึ่งเธอรู้สึกสะใจที่ได้เห็นหน้าสวยของแคลถอดสีกับสิ่งที่เธอพูด แต่ต่อมากลับรู้สึกเจ็บปวดหัวใจอย่างน่าประหลาด เมื่อเห็นเขาหันไปยิ้มเจื่อนๆกับคนนั่งใกล้ที่ยกมือขึ้นมาสัมผัสท่อนแขนเพื่อปลอบใจ น่าประหลาดเหลือเกินที่ทุกอย่างมา อยู่ในแบบนั้นไปได้ วันหนึ่งเธอรับรู้ว่าเขาเป็นบอดีการ์ดส่วนตัว อีกวันก็ได้รู้ว่าเขาไม่ใช่แค่พนักงานธรรมดาแต่เป็นถึง ประธานบริษัทบอดีการ์ดนั่นเอง และอีกวัน เขาก็ถูกเธอไล่ออกไปในฐานะลูกจ้าง แต่วันนี้ เขามานั่งอยู่ที่นี้ในฐานะ.. คู่หมั้น.. คู่หมั้นของเธอ.. คิดไปคิดมากก็น่าหวัระะ ชีวิตมันเป็นเรื่องน่าตลกจริงๆ

“ฉันให้พี่แคลมาอยู่ห้องเดียวกันกับอลิสซ่าก็ได้ค่ะ..คุณพ่อ”

สองตาของดิออนเบิกโพลงกับประโยคนี้ที่แทรกขึ้นมาท่ามกลางความเงิบที่น่าอึดอัดใจ และทุกสายตาก็หันไปหาผู้มาใหม่ในทันที รวมถึงตัวเธอด้วย และตอนนี้เองเธอก็ได้เห็นว่ามีสาวน้อยคนสวยผมสีบลอนด์เข้าไปหย่อนตัวลงนั่งกับที่พนักแขนของเก้าอี้ที่แคลนั่งอยู่และก็ทำท่าเหมือนว่า หากทำได้จะเข้าไปนั่งบนตักแคลแทนแล้ว แต่แค่เธอได้เห็นว่ามีอลิสซ่า เด็กสาววัยแค่สิบปีเข้าไปโอบรอบคอของผู้หญิงที่ขึ้นชื่อได้ว่าเป็นคู่หมั้นของเธอและดึงเขาเข้ามาอกอดไว้ มันก็ทำให้เลือดข้างในกายของเธอเหมือนจะเดือดปุดๆ และมันก็ไวกว่าที่เธอคาดคิดไว้ ร่างกายของเธอพุ่งเข้าไปหาและดึงมือแคลให้ลุกขึ้น ลากแขนเขาอย่างถูกลู่ถูกิ้งให้เดินตามหลังเธอมา โดยไม่พูดจาอะไรเลยสักคำ ไม่สนใจด้วยว่าอลิสซ่าจะกำลังส่งเสียงโวยวายไล่ตามหลัง หรือเสียงหัวเราะของคุณพ่อของเธอดังตามมา สมอของเธอมันเบลอลเกินกว่าจะรับรู้เรื่องนี้

“ดิออน..”

ดิออนเงยหน้าขึ้นมองหน้าคนเรียกชื่อ และเพิ่งรู้สึกว่ตอนนี้เธอกำลังยืนอยู่กับเขาเพียงลำพังในห้องนอนของเธอ บรรยากาศแบบนี้มันคุ้นตา เมื่อมีผู้หญิงตัวสูงและหน้าตาสะสวยเหมือนนางฟ้ามายืนอยู่ต่อหน้า มันเหมือนกับเวลาในครั้งแรกของการเจอกัน แต่ความรู้สึกในครั้งนั้นกับครั้งนี้มันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน

ฉันทำบ้าอะไรลงไปกันเนี่ย.. เสียงในหัวของเธอต่อว่าตัวเองอีกครั้ง ดิออนถอนหายใจและเมินหน้าหนีคนที่มองเธออย่างสงสัยอยู่เงียบๆ เธอไม่ต้องการจะได้พูดคุยอะไรกับเขาตอนนี้ แต่มันก็เป็นไปไม่ได้

“ทำไมเธอไม่เคยบอกฉัน” คำถามหลุดออกมาจากปากเธอในที่สุด และก็ได้เห็นอีกคนส่งยิ้มแห้งๆกลับมา

“ฉันขอโทษ.. ฉันคิดว่ามันยังไม่จำเป็น..” แคลตอบเสียงเบา เธอยังรู้สึกผิดกับเรื่องนี้อยู่ แต่เธอก็ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ

“ไม่จำเป็นเหรอ..?” ดิออนย้อนถามด้วยท่าทางขุ่นเคือง “เธอคิดได้ยังไงว่า..มันไม่จำเป็น เธอเห็นฉันเป็นตัวตลกี่ง..ยัยบ้า..” สองมือเล็กๆกระซกคอเสื้อของคนตัวสูงลงมาอย่างหยาบคาย แต่ก็ลืมนึกไปว่า เธอกำลังเอื้อประโยชน์ให้เขาได้เข้าใกล้เธอมากขึ้น

“เธอมัน—” คำต่อมาของเธอขาดหายไป เมื่อเธอไม่มีปากที่จะพูดได้อีกต่อไปแล้ว แคลกำลังครอบครองมัน นำโกรธตัวเองอยู่เหมือนกันที่ตอบสนองเขาได้อย่างดี เธอจุมตบเหมือนร่างกายเธอมันคุ้นเคยกับสัมผัสแบบนี้ และเสียดายทันทีที่เขาผละออกไป

“ฉันอยากรู้จักเธอก่อน.. ฉันผิดด้วยเหรอ..” แคลกระซิบถามพยายามไม่ให้เสียงตัวเองสั่น แต่ทำไม่ได้หากจะไม่หอบน้อยๆออกมา เพราะจุมเมื่อครู่เหมือนกระชากวิญญาณของเธอให้หายไป

ความจริงเธอไม่อยากหยุดแค่เพียงสัมผัสริมฝีปากของเด็กสาวตรงหน้า แต่เธอก็มีเรื่องที่จะต้องตกลงกันให้ได้กับเขาเสียก่อน เรื่องนี้มันยังรอได้ หากเขายอมให้เธอได้อยู่ข้างๆต่อไป แอบหวังใจว่ามันจะเป็นเช่นนั้น

หัวใจของดิออนแทบจะลืมหงอการเต้น เมื่อเห็นสายตาว่านอนอยู่ตรงนี้ คล้ายว่าแคลจะมีมนต์สะกดแฝงอยู่ในดวงตาสีแดงแปลกประหลาดของเขา แต่ไม่นานเธอก็จำได้ว่าเธอกำลังจะทำอะไรอยู่เมื่อครู่ มือเล็กจึงผลัดออกคนตัวสูงออกไปให้ห่างจากตัวเธอ ยอมที่จะขัดกับความต้องการทางหัวใจ และอาจจะเป็นร่างกายด้วย

“แล้วยังไงต่อล่ะ.. เธอก็ได้รู้จักฉันแล้วนี่..แคลลี่ ทีนี้ตัดสินใจได้แล้วเธอว่า..จะอยู่กับฉันได้ เธอก็เห็นแล้วใช่มั้ยว่า..ฉันไม่ใช่สาวน้อยหน้าใสที่ต้องการการปกป้องอะไรเลยสักนิด..” ดิออนประชดประชัน “และฉันไม่ต้องการบอดี้การ์ด..”

“แต่เธอต้องการฉัน..”

ดิออนเงยหน้ากลับไปมองหน้าคนตัวสูงกว่าอีกครั้งด้วยท่าทางตกใจ “กล้าดียังไง..ถึงมาพูดแบบนี้” เธอแค้นเสียงให้ต่ำลง มีผลทำให้เสียงที่ห้าวอยู่แล้ว ฟังแล้วยังไม่เหมือนเสียงของผู้หญิง แต่ดูเหมือนอีกคนจะไม่สนใจมันเมื่อเขาเหยย้มเจ้าเล่ห์ที่มุมปากและก้มหน้าลงมามาหา ส่งเสียงกระซิบที่ข้างหู “เธอชอบที่ฉันจูบ..ดิออน”

มือของเธอเงยขึ้นเพื่อหวังฟาดมันลงไปที่ใบหน้าสวยๆนั้น แต่เธอก็เคลื่อนไหวไม่ทันเขาจนได้ แคลล์จับมันไว้และออกแรงบีบมัน ดิออนจำเป็นต้องกัดริมฝีปากตัวเองไว้ไม่ให้ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดหรือร้องขอความกรุณาออกมา แม้แววตาของดวงตาสีเลือดนั้นจะกำลังมองเธอเหมือนเขากลายร่างเป็นซาตานไปแล้วก็ตามที แต่บางทีเธอน่าจะทำ หากมันจะทำให้เธอไม่ต้องถูกกระทำแบบนี้

ร่างของเธอถูกโยนลงกับเตียงและเพียงไม่นานร่างที่ใหญ่กว่าก็ตามเข้ามา ขึ้นคร่อมตัวเธอไว้เหมือนครั้งที่อยู่ในโรงยิมด้วยกันไม่มีผิด แต่ครั้งนี้แคลดูหยาบคายกว่าและบอกได้เลยว่า เขากัดริมฝีปากกลางของเธอรหว่างที่พยายามจะสอดลิ้นเข้าไปในนั้น มือใหญ่ขยำหน้าอกผ่านเสื้อผ้าขณะที่ต้นขาเข้ามาเสียดสีที่พื้นที่ตรงหว่างขา ดิออนรู้ดีเลยว่าเธอจะทนกับกตกรรมรู้สึกร้อนรุ่มนี้ไปไม่ได้นาน หากเขายังจะทำมันต่อไปและเธอก็หมดแรงที่จะต่อต้านได้ ร่างกายไม่ยอมฟังคำสั่งจากสมอง เสียงร้องครวญครางดังออกมาเมื่อเวลาเริ่มจะไล่ปลายนิ้วไปที่ของสงวนของเธอ แม้จะยังไม่ได้ลูกล้ำเข้าไปถึงด้านในของชุดชั้นในเธอเลยก็ตาม ความรู้สึกมันทรมาณมาก จนเธออยากจะเป็นคนจัดการให้เขาทำอะไรก็ได้ให้เธอหายจากสิ่งที่เป็นอยู่ที่นี่ แต่น่าแปลกเหลือเกินที่เขาหยุดชะงัก และเธอได้ยินแค่เพียงเสียงหอบหนักๆดังเข้ามา ก่อนที่จะรู้สึกว่ามีปลายนิ้วอุ่นๆเข้ามาไล่ไปตามใบหน้าของเธออย่างแผ่วเบา

“ขอโทษ..”

เสียงนี้ทำให้เธอลืมตาขึ้นมาจนได้ และได้เห็นความเปลี่ยนแปลงในดวงตาสีเลือดอีกครั้ง เห็นแล้วก็รู้สึกปวดหัวใจอย่างบอกไม่ถูก เธอรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดวิงวนอยู่ในดวงตาคู่สวยนี้ และมันมีแต่ความว่าเหว.. เหงา...

“ดิออน.. ขอโทษนะ..ขอโทษ..” เสียงหวานแต่ฟังแล้วโศกเศร้าพรวดพราดคำพูดคำขอโทษออกมาความรู้สึกโกรธและอยากจะทำเขาที่ทำแบบนี้ ก็สลายหายไป มันหมดไปเมื่อเธอได้เห็นน้ำตาไหลออกมาจากดวงตาที่เริ่มรู้สึกว่ารักคู่นี้

“แคล..” ปลายนิ้วของเธอเคลื่อนไหวอย่างอัตโนมัติเพื่อไล่ไปปิดหยาดน้ำที่ไหลออกมาเปราะอะเปื้อนแก้มของเขา ความรู้สึกปรารถนาต้องการในเรื่องอื่นก็คล้ายจะหมดไปด้วย เธอทำเพียงช่วยให้เขาได้นอนลงมาข้างๆตัวเธอ ไม่สนใจความรู้สึกเสียแปลกๆที่หว่างขาอีกต่อไป ...เอาไว้คราวหน้าก็ได้... เวลาที่เราพร้อมกว่านี้.. เรายังมีเวลาอีกทั้งชีวิต...

“ดิออน.. ฉัน--” ริมฝีปากถูกทาบไว้ด้วยปลายนิ้วเพียงหนึ่งนิ้วของคนนอนหันหน้าเข้าหาเธอ แคลทำได้แต่ยิ้มเจื่อนๆและส่งสายตารู้สึกผิดกลับไปให้กับเขาที่ส่งรอยยิ้มให้เธอยกกลับมา และปล่อยให้คนตัวเล็กกว่าได้กอดเธอไว้แบบนี้ ให้เธอได้ขบหน้าอกกับอกอุ่นๆเหมือนเด็กเล็กๆ มือเล็กๆลูบศีรษะของเธออย่างเบาเมื่อ มันทำให้เธอยิ้มอย่างดีใจและหลับตาลงอย่างอ่อนคลาย นอนฟังเสียงหัวใจและเสียงลมหายใจของเจ้าของร่างกายที่ยอมทำหน้าที่เป็นหมอนให้เธอตอนนี้ และปล่อยให้เสียงหัวใจที่คราวนี้ฟังนุ่มและลื่นหูเป็นผู้ส่งเธอเข้าสู่นิทรา

“หลับเถอะนะ...แคล” เด็กดีของฉัน

บทที่ 10 : ความสับสน

มันเป็นครั้งแรกที่เธอลืมตาขึ้นมาและพบว่า ตัวเองอยู่ในอ้อมแขนของใครคนหนึ่งซึ่งให้ความรู้สึกอบอุ่นจนไม่ต้องการจะลุกขึ้นและลาจาก หากแต่คงจะเป็นไปไม่ได้ในเมื่อชีวิตมีเรื่องตั้งมากมายที่จะต้องไปทำ

ดิออนค่อยๆขยับตัวอย่างระมัดระวัง หวังไม่ให้เป็นไปถูกใครอีกคนที่ยังหลับอยู่ตรงนี้อย่างสงบ ค่อยๆปลดท่อนแขนที่โอบเอวเธออยู่ออกไป และถอนหายใจอย่างโล่งใจเมื่อสำเร็จกับการปลดตัวเธอออกมาจากคนตัวใหญ่มานานโดยที่ไม่ทำให้เขาตื่น เพราะไม่แน่ใจว่าพอตื่นขึ้นมาคราวนี้ เธอกับเขาจะต้องถกเถียงอะไรกันอีก เพราะมันเกิดขึ้นทุกครั้งที่อยู่ลำพังด้วยกัน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเพราะอะไรมันถึงเป็นเช่นนั้นไปได้ อาจจะเป็นเพราะว่า นิสัยเข้ากันไม่ได้หรือเปล่านะ นั่นสิ..แล้วจะอยู่กันยี่ดืเธอ..?

ร่างบางค่อยๆลุกขึ้นมาจากเตียง หลีกเลี่ยงการเข้าไปสัมผัสตัวคนที่นอนหลับตาพร้อมอยู่ตรงนั้น แต่ก็ห้ามใจไม่ได้ไม่ให้เห็นกลับไปมองและเธอก็ยิ้มออกมาไม่รู้ตัว เขาสวยมากจริงๆเสียด้วย เหมือนนางฟ้ามาจุติไม่มีผิด แต่..ทำไมตอนนั้นเขาเหมือนขาดใจไปได้ล่ะ

ดิออนสั่นศีรษะเพื่อสลัดความคิดนี้ออกไปและเข้าไปจัดการสำรวจตัวเองในห้องน้ำ สองตาสีมรกตเบิกกว้าง เมื่อภาพสะท้อนในกระจกเงาบอกออกมาว่า เธอดูเหมือนคนบ้า ผมเผ้ายุ่งเหยิง มือเล็กสองข้างพยายามจะกางเส้นผมสีเข้มที่มีความยาวจรดกลางหลังให้เป็นระเบียบ แต่ในเวลานั้นเองเธอก็ได้เห็นอีกอย่างที่ทำให้ตกใจ รอยดูตเกิดขึ้นลำคอกที่จุดที่มองเห็นได้เด่นชัด ดิออนรีบปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตแบบผู้หญิงที่ตัวเองใส่อยู่เพื่อจะมองดูสิ่งที่เธออาจจะไม่เห็นมันอีก และมันก็ใช่จริงๆ มีรอยแดงแบบเดียวกันอยู่ตรงเนินอกของเธอ ไม่เท่านั้น ริมฝีปาก ปากเธอแตก

ไฟแห่งความโมโหลุกโหมขึ้นในใจ ไม่เคยมีใครทำกับเธอได้ถึงเพียงนี้ และเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ดีได้แบบนี้ เขากำลังหลับอย่างที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวว่า เธอเป็นอะไรบ้าง

ฉันเกลียดเธอ..แคล.. ยัยบ้า.. ฉันจะฆ่าเธอ..

แต่เมื่อภาพยามหลับตาของผู้หญิงคนนั้นมาผุดขึ้นในสมอง เธอก็ต้องสั่นศีรษะเพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาขัดแย้งในใจ ดิออนปลดเสื้อผ้าของเธอออกทีละชิ้นเพราะคิดว่า เธอน่าจะไปอาบน้ำใหม่ เพื่อชำระล้างอะไรบางอย่างที่ให้ความรู้สึกไม่สบายตัวตรงบริเวณหว่างขา เธอรู้ว่ามันเป็นอะไร มันเกิดขึ้นทุกครั้งที่เธอดูหนังที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำ มันคือสิ่งที่บ่งชี้ว่า เธอมีความต้องการทางเพศ..

ก็ใช่..แต่ฉันรับไม่ได้ ถ้าจะนอนกับเขาตอนนี้

ดิออนถอนหายใจออกมาอีกครั้งและก้าวเข้าไปอยู่ใต้ผ้าคลุม ปลอบยให้น้ำจากผ้าคลุมไหลรดร่างกายที่ปราศจากสิ่งใดของเธอ แต่เมื่อถึงเวลาที่เธอเริ่มลูบไล้ร่างกายเพื่อถูกลูบหลวน ความรู้สึกถึงของเหลวบางอย่างที่ไหลออกมาจากตรงจุดนั้นก็เกิดขึ้น

อีกครั้ง ไซ้..เธอยังคงรู้สึกต้องการ แต่คงจะต้องจัดการเรื่องนี้เองเสียแล้ว ในเมื่อเธอยังไม่ยอมให้เป็นเขาที่ได้แต่จะต้องตัวเธอ เธอไม่ไว้ใจ แคลไว้ใจไม่ได้.. ฉันไม่ไว้ใจเธอ...

มันไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับเด็กสาววัยสิบเจ็ดปีที่จะรู้เรื่องนี้ เรื่องที่เราจะจัดการกับตัวเองยังไง ไม่ให้ต้องเดือดร้อนใครมารับผิดชอบกับความรู้สึกที่ร่างกายมันปฏิเสธไม่ได้ และเธอก็ทำมัน

ดิออนหอบหายใจและใช้มือข้างหนึ่งค้ำยันตัวเองไว้กับผนังห้องน้ำ ยืนนิ่งค้างอยู่แบบนั้นประมาณห้านาที รอเวลาที่ร่างกายจะกลับคืนมาเป็นปกติ และจากนั้นเธอก็รู้สึกดีขึ้น เธอได้ปลดปล่อย แม้จะทำในแบบที่หากใครมารู้เข้า เขาก็จะต้องคิดว่าเธอเป็นบ้าไปแล้ว

นี่ฉันทำอะไรลงไป..เสียงในหัวของเธอถามขึ้นมาระหว่างเดินออกมาจากห้องน้ำ เธอเดินไปยังตู้เสื้อผ้าเพื่อเลือกชุดที่จะใส่ใหม่ และลืมไปว่าไม่ได้อยู่ในห้องคนเดียวอีกต่อไปแล้ว มันทำให้เธอสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงของใครบางคนจากด้านหลัง

“ฉันขอใช้ห้องน้ำได้มั๊ย..”

ใบหน้าขาวคมคายๆ เหลียวไปมองเจ้าของเสียง และเพียงเห็นดวงตาสีแดงนั้นก็รีบดึงผ้าขนหนูที่เกือบจะหลุดออกจากตัวให้ขึ้นมาปิดร่างกายให้แน่นหนา เพราะรู้ว่า หากสายตาที่ซุกซนนั้นได้เห็นอะไรในตัวเธอแบบนี้ มันคงจะไม่ใช่อะไรที่ดีแน่ เธอยังไม่พร้อมจะตอบกับเขาในตอนนี้นี้ ขนาดเวลาปกติ เธอยังสู้เขาไม่ได้ นับประสาอะไรกับเวลาที่แข่งขาของเธออ่อนแรงอย่างตอนนี้กันล่ะ เธอคงไม่โชคดีอีกครั้งแน่ๆ

“อืม..ตามสบาย..” เธอกลั้นใจพูดออกไป จากนั้นก็สามารถผ่อนคลายออกมาอย่างโล่งใจ เมื่อแคลแค่ส่งยิ้มขอบคุณออกมาและพาร่างสูงผิวดมมนุษย์ผู้หญิงปกติหายเข้าไปในห้องน้ำที่เธอเพิ่งใช้

ดิออนรีบจัดการแต่งตัวให้เร็วกว่าที่เคยทำ เพราะไม่อยากคิดว่า หากแคลออกมาก่อนแล้วเขาจะทำอย่างไรกับเธอ หากเธออยู่ในสภาพที่ย่ำแย่อย่างไม่ตั้งใจแบบนั้น แต่ขณะที่ติดกระดุมเสื้อเม็ดสุดท้าย ความตลกก็เข้ามาหาเธออีก

“ดิออน.. ขอโทษนะ.. ช่วยหยิบผ้าขนหนูให้หน่อยได้รึเปล่า”

เธอนิ่งไปประมาณสองนาที ก่อนจะกะพริบตาได้และตอบกลับไป “เดี๋ยวนะ..” แต่เธอก็ไม่ประสบความสำเร็จในการหาของเพียงเท่านั้นให้เขา คงเพราะมือตัวเองสั้นเทาเกินไป หรือสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวก็ไม่ว่า แต่ที่แน่ๆคือกระเป๋าสัมภาระของแคลยังไม่ได้ถูกส่งขึ้นมาบนห้องของเธอ

“ดิออน.. ทำไมช้าจัง.. ฉันหนาว..”

“ฉันหาไม่เจอ.. กระเป๋าเธอไม่ได้อยู่ที่นี่”

“แล้วของเธอล่ะ”

ดิออนชะงักอีกครั้ง เพราะเรื่องง่ายที่เธอคิดไม่ได้ ก่อนจะวิ่งไปที่ตู้เก็บเสื้อผ้าที่คาดว่าผ้าขนหนูจะอยู่ที่นั่น และก็ใช่จริงๆ ด้วย “เจอแล้ว--”

แล้วเสียงร้องอย่างดีใจของเธอก็ขาดหายไป เมื่อรู้สึก أنهاถูกกอดจากด้านหลังจากใครบางคนที่ยืน ความตกตะลึง ทำให้เธออึ้งนานเกินกว่าพอดี และตอนนี้เธอก็รู้แล้วว่าเสื้อผ้าชุดใหม่ของเธอได้เปียกอีกครั้ง เธอจึงสะบัดหนี “ยัยบ้า.. เธอทำชุดฉันเปียก”

สองตาของเธอเบิกค้างทันทีและไม่มีคำพูดอะไรออกมาจากปากของเธออีก เพราะสิ่งที่อยู่ในสายตา ไม่ใช่สิ..เพราะนางฟ้า ที่ไม่ได้เสื้อผ้ายืนอยู่ตรงหน้าเธอต่างหาก สวยจัง..

“โอ้ย..ยัยบ้า.. ไปใส่เสื้อผ้าเดี๋ยวนั้น” ผ้าขนหนูในมือเธอถูกปาดออกไปใส่ใครคนนั้นอย่างเต็มแรง ดิออนยกมือขึ้นปิดตา และรีบวิ่งออกมาจากห้อง โดยมีเสียงหัวเราะใส่ๆอย่างพอใจดังตามหลังเธอมา

+++++

ดิออนนั่งหน้าทีวีดูขอมวอดอยู่กับเก้าอี้ที่สวนหลังบ้าน เธอพยายามทำตัวเองให้ไม่ว่างด้วยการนำโน้ตบุ๊กติดตัวมาด้วย เพื่อทำรายงานที่อาจารย์สั่งมาให้เสร็จ และบางครั้งเธอก็กดปุ่มความหาสิ่งที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตมาบริโภคเพื่อไม่ให้สมองรู้สึกเครียดจนเกินไป เป็นการพักเป็นระยะระหว่างการทำงานของเธอ แต่สายตาที่เริ่มเหม่อลอยไปถึงใครอีกคนที่ตอนนี้ออกจากบ้านไปแล้ว แคลไปทำงานตามปกติแต่ก็ต้องห้วงเลยว่าเธอจะไปไหนมาไหนอย่างไรสละได้อย่างใจ เพราะเขาส่งพนักงานของบริษัทมาเฝ้าเธอด้วย เป็นคู่หมั้นที่ใช้ได้จริงๆ เธอคิด.. ดีเกินไปมัยเนี่ย...

“คนบ้า.. หน้าไม่อาย” เสียงหัวเราะพึมพำเบาๆระหว่างปล่อยให้ปลายนิ้วชี้คลิกเมาท์ไปเรื่อยๆให้เกมส์ในอินเทอร์เน็ตได้เล่นต่อไป ทั้งที่ตอนนั้นจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับมัน มันไปอยู่กับเหตุการณ์ที่ทำให้เธอวิ่งหนีออกมาจากห้องนอนของตัวเองต่างหาก เพราะมันเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นผู้หญิงที่มีร่างกายงดงามขนาดนั้น ไม่ใช่เพราะเธอไม่เคยเห็นผู้หญิงคนอื่นในชุดวันเกิดมาก่อน เธอเคยเห็นมาแล้วแน่นอนที่ออนเซน แต่ความรู้สึกตอนนั้นมันไม่เหมือนตอนนี้ เพราะอะไร.. เพราะนี่เป็นแคล.. อย่างนั้นหรือ..?

“พูดคนเดียวก็ได้ด้วยเธอเนี่ย..เพื่อนฉัน..”

นั่นไงล่ะ มาถึงแล้วไวทันใจกับบริการรับเฝ้าของของบริษัท ZY คอร์ปอเรชั่น

ดิออนถอนหายใจออกมาอย่างระอาใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดวงตาสีม่วงอ่อนที่มองเธออย่างขี้เล่น “ฉันไม่คิดว่าจะเป็นเธอนะไม.. ไหนบอกว่าเป็นวันหยุดไงล่ะ”

ไม่ทำเหมือนไม่ใส่ใจกับคำถามยกย่อนั้น เธอหันไปคว้าเก้าอี้กีดตัวมานั่งข้างๆเจ้าของบ้าน “ฉันมา.. ก็เพราะเจ้านายที่รักสั่งมา ไม่ได้อยากมาซะหน่อย ไม่ต้องดีใจไปหรอก..เพื่อน” ดิออนเบือนหน้าหันไปทางอื่นทันที และที่ไม่สังเกตได้ทันทีเหมือนกัน ก็คือริมฝีปากสวยนั้น แยกเขี้ยวกับมาให้ มันทำให้เธอส่ายหน้าและยิ้มออกมาอย่างบอกไม่ถูก “ไม่รู้เลยนะว่า.. เขารักเธอลงไปได้อย่างไรนะ..ยัยดิว ดูทำเข้าไส้”

คำพูดประโยคนี้อาจจะไปสะกิดหูคนฟังเหมือนตั้งใจ ดิออนหันขวับกลับมาหาคนพูด “เมื่อไหร่เธอพูดอะไรนะ”

ไม่ทำทำยิ้มเหมือนรู้ทัน จากนั้นก็ขยับเข้ามาใกล้ๆให้ริมฝีปากของเธออยู่ที่ข้างหูของผู้ฟัง ส่งเสียงกระซิบ “ฉันบอกว่า..เขารักเธอ” และนาที่หนึ่งเธอก็เห็นว่า ดวงตาสีมรกตคู่นั้นเบิกโตขึ้นมา ใบหน้าขาวคมเปลี่ยนสีเป็นแดงกำทั้งสองแก้ม เธอแอบหัวเราะ ก่อนที่จะถูกผลักให้ออกไปนั่งห่างๆ

“เขาจ้ำงให้เธอมาพูดเรื่องนี้เหรอ..ยัยไม่ ยังไงฉันก็ไม่เชื่อหรอก คนฟังจะเจอกันไม่กี่วัน จะมารักกันได้ยังไงง่าย ๆ และอีกอย่างนะ ฉันไม่ใช่ผู้ชายด้วย” ดิออนพยายามหาเหตุผลออกมาแย้ง แต่ก็ประหลาดใจที่ได้ยินเสียงหัวเราะจากคนใกล้ตัวจนได้ เธอหันไปมองหน้าไม่อย่างสงสัย “อะไรยัยบ้า..”

ไม่พยายามหยุดหัวเราะ แต่เธอก็ทำไม่ได้และในที่สุดก็ต้องพูดออกมาทั้งแบบนั้น “เธอนั่นแหละที่บ้า..ยัยดิว เธอก็รู้นี่ว่า.. คุณแคลไม่ได้ชอบผู้ชายซะหน่อย เขาชอบผู้หญิง”

ดิออนชะงักกับเหตุผลที่ดีกว่าของเพื่อนตาสีม่วง จนต้องก้มหน้าลงมองจ้องจอน้ำตบุดที่ตรงหน้าแทน “แต่ฉันเปล่านี้”

“เธอ..?” ไม่ถามเสียงสูง ทำให้คนก้มหน้าต้องเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง เธอยิ้มอย่างรู้ทันเป็นครั้งที่สอง “และที่ฉันเห็นเธอพยายามจะจูบเขาในโรงยิมตอนนั้น.. ฉันตาฟาดไปครึ่ง โยยามาทำไต่ดีกว่าน่า.. สมัยนี้ไม่มีใครว่าหรอก.. ถ้าเธอจะชอบแบบนี้ล่ะ อย่าคิดมาก” ไม่ตอบว่าเพื่อนรักเบาๆแสดงที่ทำเข้าอกเข้าใจ จากนั้นก็ปล่อยให้อีกฝ่ายได้อยู่กับความเงิบตามลำพัง จนกระทั่งเขาเปิดปากพูดขึ้นมา

“เธอรู้ได้อย่างไรว่า..เขารักฉัน” ดวงตาสีเขียวไร้ความมั่นใจเวลาที่เธอยถามประโยคนี้นี้ แต่ไม่ก็ยิ้มให้เหมือนทุกครั้ง “เขาบอกเธอเหรอ”

“เปล่า.. ไม่เคย” ไม่ตอบหน้าตาเฉย จนได้เห็นสีหน้าตกใจจากอีกคน มันทำให้เธอต้องยกมือขึ้นตบเบาๆของเขาอีกครั้ง “เอาน่า.. เอาน่า..ยัยดิว.. เขารักเธอนั่นแหละ เชื่อเหอะ ฉันมองออก” ดิออนมองหน้าเธออย่างไม่ไว้ใจ จนเธอต้องถอนหายใจออกมาอย่างเสียไม่ได้ แล้วก็กลับมามี “เธอไม่เชื่อฉันก็ได้ละ ฉันไม่ว่า แต่เธอก็ดูต่อไปนะว่า ฉันพูดจริง”

บทที่ 11 : สูปัญหา

“โอ้...ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่า วันนี้จะได้เห็นท่านประธานที่นี่” เซเลนก้าวเข้ามาพร้อมเสียงทักทายที่ไม่ต้องมองหน้าก็บอกได้ว่า มันช่างเป็นเสียงที่ก่อความด้านทานของจิตใจ และมันก็บ่อยมากที่คนฟังอย่างเธอไม่สามารถจะขัดขืนสิ่งที่ผู้หญิงคนนี้ต้องการ โดยเฉพาะเมื่อหล่อนเข้ามาบีบนิ้วที่บ่าให้ นอกจากมันจะรู้สึกผ่อนคลายแล้ว มันยังทำให้รู้สึกอย่างอื่นอีกด้วย

เซเลนแม้จะไม่ใช่นักมวยมากจนถึงขั้นที่เรียกได้ว่าสะกดตา แต่หล่อนก็มีเสน่ห์อย่างน่าประหลาดและหาตัวจับได้ยาก ไม่เช่นนั้นเธอคงจะไม่ตกหลุมพรางของหล่อนตั้งแต่แรก

“ทำไมไม่ไปรอที่ห้องประชุมล่ะ...” แคลย้อนถามอย่างเย็นชาและก้มหน้าทำงานต่อไปอย่างไม่สนใจว่าคนฟังจะรู้สึกอย่างไร เพราะเธอรู้สึกเหนื่อยเกินไปที่จะแสร้งความรู้สึกของใครในตอนนี้

“ก็อยากเจอคุณก่อนนี่คะ” เสียงที่ตอบกลับมามันคล้ายเสียงควรวุคมากกว่าเสียงพูด แคลรู้สึกมันได้ และเธอก็คงจะพอใจที่ได้ยินอะไรแบบนี้ ถ้าเธอรู้สึกว่ามันดีพอแล้ว แต่ตอนนี้ไม่ใช่

“ก็เจอแล้วนี่นา.. ก็ไปรอฉันที่นั่นก่อนได้มั๊ย..ฉันยังทำงานไม่เสร็จ”

“โอ้..ใจร้ายจังนะคะ ยังมีเวลาตั้งเกือบชั่วโมง กว่าถึงเวลาประชุม เรามาหาเรื่องสนุกๆทำก่อนดีมั๊ยคะ”

อารมณ์แห่งค้นหาและแรงปรารถนาอย่างแรงกล้ามีอยู่ในเต็มพื้นที่ในดวงตาสีเทาคุ่นี้ แคลไม่ปฏิเสธเลยว่า เธอรู้สึกดีที่มีคนมองเธอด้วยสายตาต้องการและโหยหา และเธอคงจะช่วยตอบสนองค้นหาให้พวกเขาได้ หากเธอไม่ได้กำลังต้องการจะทำสิ่งนี้กับคนอื่นอยู่

“ฉันเหนื่อย..เซเลน” เธอตอบด้วยน้ำเสียงธรรมดา และไม่คิดว่าจะไปทำร้ายจิตใจใคร จึงแปลกใจที่ได้ยินเสียงที่ดัดไปอย่างไม่พอใจดังออกมาจากคนตรงหน้าที่เข้ามาใช้สองมือประคองใบหน้าของเธอเข้าไปหา มองตากัน

“ของเล่นใหม่ของคุณ.. ทำให้คุณหมดแรงที่จะเล่นกับฉันแล้วหรือคะ เก่งนะ..เห็นเป็นเด็กแบบนี้” เซเลนไม่คิดจริงๆว่า เธอกำลังเล่นกับไฟอยู่ และไฟกำลังลุกไหม้ขึ้นเผาไหม้มือเธอเสียแล้ว เมื่อแคลมุดลูกขึ้นกะทันหันและผลักตัวเธออย่างแรง จนเธอถลาไปนั่งลงกับเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ๆ โชคดีเหลือเกินที่มันอยู่ใกล้ เธอจึงไม่ต้องไปนั่งหมดท่าอยู่กับพื้น ให้ต้องนึกสมเพชตัวเองมากกว่านี้ แต่เธอก็ตกใจที่แคลยกมือขึ้นชี้หน้าเธออยู่ตรงนี้ ดวงตาสีเลือดนั้นเปล่งประกายน่ากลัว

“อย่าพูดถึงดิออนแบบนี้ล่ะ.. เขาไม่ใช่ของเล่นของฉัน.. เขาไม่เหมือนเธอ”

“ทำไมจะไม่เหมือนล่ะ.. ถ้าเขานอนกับคุณ มันก็เหมือนกัน”

แคลยืนตัวสั้นด้วยความโมโห และเธอก็โหมเข้าไปบีบคอผู้หญิงที่นั่งอยู่กับเก้าอี้แน่นอย่างขาดสติ “ไม่เหมือน.. เพราะฉันรักเขา และฉันไม่ได้รักเธอ”

นาที่หนึ่งที่สติของเธอกลับคืนมา จนได้เห็นว่าคุณหญิงตรงหน้ากำลังจะตายคามือเธอเมื่อเธอบีบคอเขาจนแน่น แต่เมื่อแคลเริ่มปล่อยมือออกเพราะความตกใจที่เห็นดวงตาของเธอเริ่มจะถลนออกมาจากเบ้า เธอก็ต้องเสียใจกับความใจดีอันนี้ เมื่อตอนนั้นนางปีศาจในร่างมนุษย์เพศหญิง ได้เป็นฝ่ายเข้ามาจู่โจมเธอแทน หล่อนเอาเรียวยาวมาจากไหนไม่ทราบได้ แต่ก็สามารถแหวกตัวเธอให้ไปนอนหงายอยู่บนโซฟาตัวยาวของบริเวณที่รับแขก

เสียงอุทานอย่างตกใจของแคลหายขาดไป เมื่อริมฝีปากถูกประกบไว้ให้คำพูดที่จะพูดถูกลิ้นหายลงไปด้วย นับว่าเป็นคราวเคราะห์ของเธอที่ตอนนั้นร่างกายค่อนข้างจะอ่อนไหวจากการทำอะไรไม่เสร็จนั้น มันจึงเป็นการง่ายที่จะยอมพลีกายให้อีกฝ่ายได้สัมผัสกับตัวเธอ สมองของแคลเริ่มเบลออกไปทุกทีที่รู้สึกถึงปลายลิ้นที่กำลังเล็มได้ไปตามกกหูและลำคอ เธอไม่รู้จะห้ามตัวเองได้อย่างไรที่จะไม่ตอบสนอง เมื่อน้ำอกถูกลูบคลำแบบนี้ และแน่นอนเลยว่า เธอเรียนรู้ถึงจุดอ่อนของเธอจากการเป็นคู่นอนกันมาหลายปี ไม่น่าแปลกใจที่หล่อนจะทำได้ ทำให้เธอสมยอม

เสียงครวญครางของหญิงสาวเบื้องล่างอดอ้อนให้เธอปรนเปรอสัมผัสสวาสาทให้ และเธอก็พร้อมจะทำให้อย่างเต็มใจ เพราะไม่เคยขัดได้กับเสียงที่รบกวนใจแบบนี้ นิ้วเรียวยาวสร้างความมหัศจรรย์ให้ได้เสมอ เธอทำให้ผู้หญิงคนนี้ต้องออกแรงจิกลงกับแผ่นหลังของเธอด้วยมือข้างที่ว่างอยู่ขณะที่ร่างกายของหล่อนกลัดเก็กรอเวลาการปลดปล่อยครั้งสุดท้าย *โคคลแมกซ์..*

แคลรู้สึกได้เลยว่า สะโพกของเธอขยับเข้าหาร่างที่อยู่เบื้องล่างหนักขึ้นถี่ขึ้น เธอกำลังต้องการมันเหมือนกัน และก็ไม่ต้องรอนานเกินไป สิ่งที่ไม่ต้องร้องขอก็ได้มาทันทีและทันที ตอนนี้เธอกำลังควบขี้นั้นอยู่อย่างเฝ้ามั่น เสียงของเธอและเสียงของหญิงสาวเบื้องล่างประสานกันไปทั้งห้อง เสียงเสื่อผ้าที่เสียดสีกัน จากนั้นทุกอย่างก็จบลงตรงที่เธอนอนหอบอย่างเหน็ดเหนื่อยชบหน้าอกอยู่กับหน้าอกของคนด้านล่างที่ก็หอบหายใจแรงไม่แพ้เธอ

“เซเลน...” เธอเรียกชื่ออีกคนเหมือนคนเพื่อนมากกว่า และสิ่งที่ได้มาคือการที่มีมืออุ่นๆ มาลูบที่ศีรษะให้ มันรู้สึกสบายตัวและสบายใจ เธอคิดถึงแม่.. คุณแม่ที่เธอสูญเสียไปตั้งแต่ยังเด็ก และต่อมาก็คือคุณพ่อที่ตรอมใจตามไป น้ำตาเธอไหลลงมาอาบแก้มขาวอมชมพู แต่ก็รู้สึกว่ามีปลายนิ้วมาปาดมันออกให้และกระซิบคำพูดปลอบใจ

“หลับซะนะคะ..คนดี.. ฉันจะอยู่ตรงนี้และจะปลุกคุณ เมื่อถึงเวลา..”

และเธอก็ทำได้เพียงปิดเปลือกตาอยู่แบบนั้น พยักหน้ารับอย่างว่าง่ายกับเจ้าของอกอุ่นๆ ที่คุ้นเคย

...ไม่มีใครรู้ใจคุณดี มากเท่าที่ฉันรู้หรือคะ...แคล...

+++++

แคลดีนขึ้นมาทันเวลาประชุมพอดี เพราะเซเลนทำตามสัญญา หล่อนปลุกเธอขึ้นมาและช่วยแต่งตัวให้ แต่งหน้าอีกเล็กน้อย เพื่อลบร่องรอยของประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านมันไปด้วยกัน แต่เธอขอให้หล่อนออกไปก่อน นำหน้าเธอไปรอที่ห้องประชุม เพราะไม่อยากให้ใครสงสัยไปมากกว่านี้ ว่าเธอมีอะไรพิเศษกับเลขา แม้ว่าคนทั้งบริษัทก็รู้ดีในเรื่องนี้ แต่นั่นมันเมื่อก่อน ก่อนที่เธอจะมั่นใจว่า เธอจะไม่ถอนหมั้นกับคู่นั้น ตอนนี้อะไรไม่ต้องการให้เรื่องนี้เป็นที่ฮือฮาขึ้นมาอีกจนกระทั่งไปถึงหูดิออน เพราะทุกวันนี้เธอก็แทบจะเข้าหน้าเขาไม่ได้อยู่แล้ว และยังถ้าเขามารู้ว่าเธอมีนิสัยมั่วไปทั่วแบบนี้ มันจะเกิดอะไรขึ้น ถูกต้อง..เธอจะไม่ได้แต่งงานกับคนที่รัก

ไอ้..รักเธอ..? นี่ฉันรักเด็กคนนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน.. เธอถามตัวเอง ก่อนจะสิ้นศรัทธาเล็กๆให้ความคิดฟุ้งซ่านนี้หลุดออกไป เธอต้องมีสมาธิที่จะทำงาน มีประชุมสำคัญในวันนี้ แต่พอดิออนจะเดินออกจากห้อง ความเจ็บที่ช่องท้องก็เกิดขึ้นจนต้องหยุดชะงักและยื่นนั่งๆพิงผนังห้อง

ยื่นนับตัวเลขในใจรอให้อาการมันหาย และคิดว่าคงไม่นาน มันเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งที่เธอปล่อยให้ตัวเองให้หลงไปกับเซ็กซ์จนลืมทะนุถนอมตัวเองไป เธอมักจะปลดปล่อยมันออกไปอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่เก็บกดมันเอาไว้มาก และจากเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดเวลากับดิออน มันก็ทำให้เรื่องมันจะต้องออกมาในรูปแบบนี้ และมันไม่เหมือนเมื่อหลายปีก่อนตอนที่เธออยู่กับแฟนเก่า เซเลนไม่เหมือนเขาเลยสักนิด ผู้หญิงคนนั้นมักจะปฏิบัติกับเธอราวกับเธอเป็นเจ้าของเขา ในเวลาที่แลกเปลี่ยนความรักกัน เขาก็จะไม่ยอมปล่อยให้เธอได้ทรมานตัวเอง เขาเป็นคนรักและคุ้มครองได้พิเศษจริงๆ

คิดถึงเขาขึ้นมา น้ำตาก็พาลจะไหลออกมาทันที ..แต่เธอทิ้งฉัน.. ฉันเกลียดเธอ..

แคลสะบัดตัวออกมาจากผนังห้องและเดินออกไปอย่างไม่สนใจและไม่กลัวว่าตัวเองจะเดินได้น่าเกลียดแค่ไหนเวลานี้ แต่มันคงไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะร่างกายจะช่วยเหลือเธอไปได้อย่างอัตโนมัติ และเธอก็สามารถเข้าสู่ห้องประชุมได้อย่างปลอดภัย

ประธานบริษัทหันไปแจกจ่ายรอยยิ้มทรงเสน่ห์ให้กับบรรดาสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุมเมื่อก้าวเข้ามาในห้อง คนทั้งห้องแต่ละคนที่ต่างส่งยิ้มกลับมาด้วยท่าทางเก้อเขิน แคลเดินไปนั่งลงประจำที่ของเธอที่หัวโต๊ะตามปกติ ไม่มีหน้าที่เข้ามาแจกแฟ้มเอกสารการประชุมให้เหมือนทุกครั้ง หล่อนกลับมาหลังจากที่จัดการส่งคนไปที่คุกหาสน์สวนสน์แทนตัวเองแล้ว แคลยิ้มน้อยๆให้น้องสาวบุญธรรมไปเหมือนที่เคยทำมา แต่ทว่าในครั้งนี่แปลกใจที่ไม่มียิ้มตอบกลับเธอ หล่อนเมินหน้าหนีไปทางอื่น แคลได้แต่ทำหน้าตาไม่เข้าใจเพราะไม่มีเวลาที่จะถาม แต่ระหว่างที่ทุกคนกำลังสนใจอยู่กับผู้ที่กำลังพิธีเซ่นงานอยู่ที่บอร์ดหน้าห้อง เธอก็ต้องตกใจที่ได้เสียงใครบางคนกระซิบอยู่ด้านหลัง เพราะมันคือคำตอบของความสงสัยของเธอ

“ทีหลังคุณแคลจะทำอะไร.. เกรงใจคู่นั้นบ้างนะคะ รู้มั๊ยคะว่า..คนที่อยู่หน้าห้องอย่างฉัน.. สามารถได้ยินทุกอย่างในนั้นได้..ทั้งหมด”

แคลค่อยๆหันไปอย่างกล้าๆกลัวๆ เธอกลัวกับสายตาของดวงตาสีม่วงที่รู้ทันแบบนี้ แต่อย่างไรก็ยิ้มให้เสมอ ขยับมือสวยของเธอเอื้อมไปดึงมือไมที่นั่งอยู่ใกล้ๆมากุมไว้และบีบมันเบาๆและใช้เส้นหนังของดวงตาให้เป็นประโยศหวังให้เขายอมรับฟังคำของเธอสักครั้ง

“รู้แล้วจะ..น้องสาว.. ต่อไปนี้จะไม่มียกแล้ว..สัญญา”

ไม่กลับมาเยี่ยมให้และมองเธออย่างตั้งใจเหมือนที่เคยเป็นมา แคลรู้สึกสบายใจขึ้นและยิ้มได้อย่างสุขใจ แต่รอยยิ้มของเธอก็เหมือนจะหายไปทันทีที่เธอหันตาไปมองเห็นว่ามีใครคนหนึ่งกำลังมองหน้าเธออยู่ด้วยสายตาที่บอกได้เลยว่า...เป็นสัญญาณไม่ดี...

และประโยคหนึ่งที่เธอจำได้ขึ้นใจก็ดังขึ้นมาในหัวของเธอ...

Children should not play with Fire, Kally.

.....

ขณะที่แคลเดินเข้ามาในห้องนอน มันเป็นเวลาที่ย่ำค่ำแล้ว วันนี้เป็นวันที่เธอรู้สึกเหนื่อยเป็นพิเศษ เมื่อมันมีทั้งงานยุ่งๆตามปกติ มีประชุม พบลูกค้าและอะไรอีกตั้งมากมายในบริษัทที่เธอต้องไปจัดการในฐานะที่งานประธานที่ขาดรองประธานช่วยเหลือ แต่ยังคงดีที่ว่าเธอยังมีน้องสาวอุปถัมภ์ที่ช่วยแบ่งเบาภาระงานที่บริษัทให้ ไม่เช่นนั้นเธอคงจะเหนื่อยกว่านี้แน่ แต่วันนั้นมันไม่ใช่แค่เรื่องงาน ที่ทำให้เธอเหนื่อย มันมีเรื่องอื่นด้วย

คุณอนแสนซึ้งที่ทำให้เธอแทบเดินไม่ไหว ทั้งที่คิดว่าจะไม่ทำตัวแบบนั้น เลิกหาเศษหาเลยกับใครที่ไหนอีก กลับมาเป็นคนหนักแน่นและรักเดียวใจเดียว มีแค่คนคนเดียวอยู่ในหัวใจและยอมยกร่างกายทั้งหมดให้กับเขา เธอก็กลับทำไม่ได้หรือของแบบนี้มันคงจะเลิกกันไม่ได้ง่าย ๆ จริงๆ หรือเธอต้องค่อยเป็นค่อยไป ให้ความมัน แต่ปัญหามันคงไม่ได้อยู่กับเธอแค่คนเดียว มันเกี่ยวกับเซเลนด้วยว่า หล่อนจะยอมหรือไม่ที่จะปล่อยให้เธอได้เป็นอิสระ และมีชีวิตอยู่แต่กับคู่มันคนนี้

ดวงตาสีแดงมองกวาดไปรอบๆห้องนอนที่เธอไม่คุ้นตา แนนอนเลยว่ามันไม่ใช่ห้องของเธอ แต่นั่นมันเมื่อก่อน ตอนนั้นมันกำลังจะไซ้และคงไซ้อย่างเต็มที่ ถ้าเธอได้มีโอกาสที่จะได้แต่งงานกับเจ้าของห้อง

แคลมองไปที่เตียงนอน ดิออนนอนอยู่ใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ เธอไม่อาจจะห้ามใจไม่ให้นึกเข้ามามองใกล้ๆไม่ได้ แต่ก็พยายามที่จะเดินให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำมันได้ และสิ่งที่เห็นก็ทำให้เธอยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว เด็กสาวหน้าตาสวยคมกำลังนอนหลับตา หล่อนดูไร้เดียงสาเท่าอายุแล้วในเวลานี้ เพราะท่าทางที่นอนกอดหมอนข้างอย่างสบายใจ ไม่แน่ว่า ดิออนคงลืมไปแล้วว่า คืนนี้เขาจะไม่ได้อยู่ในห้องนี้คนเดียว แต่คงไม่ใช่ในเมื่อประตูไม่ได้ล็อกนอน คงรู้ว่าเธอจะกลับมา

ร่างสูงก้มลงพอให้สามารถได้กลิ่นของคนที่นี่นอนอยู่นั้น แคลสูดลมหายใจเข้าอย่างเต็มที่ เพราะรู้ว่ากลิ่นกายของเด็กสาวคนนี้น่าเสียดมากขนาดไหน หอมอย่างน่าประหลาด เธอหลงใหลมัน จากนั้นก็ต้องหักห้ามใจให้ก้าวถอยหลังออกมาและเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

แคลปล่อยให้หน้าจากฝักบัวชำระล้างตัวเธอ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แต่ก็ต้องเสียดใจที่เห็นอะไรที่ไม่ต้องการจะเห็นเมื่อยามหลับตา ภาพของเธอกับใครหลายคนทำเรื่องแบบนั้นด้วยกัน ผุดขึ้นมาเป็นความทรงจำที่ฉายออกมาเหมือน

ภาพในหนัง คู่นอนมากหน้าหลายตาแทบไม่ซ้ำคน จนมาเจอกับเซเลน หล่อนก็เป็นคนสุดท้ายที่ได้สัมผัสตัวเธอในตอนนี้ และเพิ่งทำไปสดๆร้อนๆ

ภาพที่ย้อนกลับมาให้เห็นนั้น มันยืนยันถึงความสกปรกของตัวเธอที่แม้จะงดมาขนาดไหนก็ต่างพร้อมไปด้วยร่องรอยของใครๆมากมาย และคนสุดท้ายจริงๆก็คือใคร..เธอถามตัวเอง ดิออนเธอ..?

แคลสตันศิระะไปมาแรงๆจนน้ำที่เกาะอยู่ตามเส้นผมที่ยาวจรดกลางหลังกระเซ็นไปทั่วและยั้มออกมาอย่างขมขื่น

..เป็นไปไม่ได้ หล่อนเกลียดฉันจะตายไป.. เธอก็มหันมายืนอยู่ในน้ำที่ไหลรดศิระะ ปล่อยให้มันช่วยชำระล้างตัวเธอต่อไป แม้จะรู้ว่า ไม่มีทางที่มันจะสะอาดได้อีกแล้ว มันตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ เธอถามตัวเองอีกครั้ง

และแล้วดวงตาสีแดงเข้มดังก้อนเลือดก็เปิดขึ้นมาใหม่ พร้อมกับหมัดที่กระแทกไปเต็มแรงที่ผนังห้องน้ำ ออกแรงส่งไปกับมันอีกหลายต่อหลายครั้ง หวังระบายความโมโหกับคำตอบที่เธอตอบตัวเอง โดยไม่สนใจเลยว่า มันทำให้เธอได้เห็นของเหลวสีเดียวกันกับสีตาของตนไหลออกมาพร้อมกับสายน้ำที่ไหลรินลงสู่พื้น

...ฉันเป็นแบบนี้เพราะเธอ.. เพราะเธอคนเดียว...

บทที่ 12 : ปีกนางฟ้า

ดิออนรู้สึกตัวขึ้นมาในกลางดึก และเมื่อลืมตาขึ้นมาก็ประหลาดใจว่า ทำไมเธอยังไม่เห็นแสงสว่างลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา มือเล็กจึงควานไปในความมืดมองหานาฬิกาที่วางอยู่ใกล้ๆ นาฬิกาดิจิตอลที่มีแสงไฟในตัว บอกเธอมาว่า มันเป็นเวลาตีหนึ่ง เธอนั่งตะลึงกับมันอยู่นาน ก่อนจะกะพริบและลุกขึ้นจากเตียง คิดได้ว่าคอแห้ง ตู๋เย็นขนาดเล็กลงเป็นเป้าหมายที่ต้องเดินไปหา และมันก็ไปถึงได้ไม่ยาก แม้เธอจะไม่ได้เปิดไฟ

“บ้าจริง.. ตื่นขึ้นมาได้ยังไงปานนั้น..” เธอพิมพ์ก่อนกระดกแก้วน้ำให้ของเหลวใสๆไหลผ่านลำคอ แต่เพราะแสงไฟจากตู๋เย็น มันทำให้ทางตาของเธอมองเห็นบางอย่างที่ความมืดซ่อนเร้นเอาไว้อยู่บนโซฟาขาว ..คนหรือผี..

โดยปกติดิออนไม่ใช่คนกลัวความมืดและไม่ใช่นกกลัวผีสูงจนถึงขั้นประสาทหลอน แต่ก็แน่นอนเลยว่า เธอใจไม่ดีที่มีใครอีกคนอยู่ในห้องนอนของเธอด้วย ห้องที่เธอเคยอยู่เพียงลำพัง แต่ระหว่างที่กำลังขังใจอยู่ว่าจะเดินเข้าไปดูให้แน่ใจดีหรือไม่ว่า เงาของใครบางคนที่เราเห็นอยู่ เป็นคนจริงๆหรือไม่ เธอก็นึกอะไรบางอย่างได้ ..แคล..

เธอผ่านลมหายใจออกมาอย่างโล่งใจที่รู้แล้วว่าเป็นใครที่อยู่ด้วยกันกับเธอที่นี่ แต่ความจริงข้อนี้ทำให้เธอแปลกใจ ไม่เข้าใจว่า ทำไมแคลไปนอนอยู่บนโซฟาแทนที่จะนอนอยู่บนเตียงกับเธอ ในเมื่อก็เห็นอยู่ว่า เขาชอบที่จะอยู่และนัวเนียกับเธอมากกว่าที่จะนอนหนาวตามลำพังแบบนั้น หรือเธอรำคาญฉัน.. ฉันนอนกรนหรือเปล่า ตัวเหม็นหรือไง เสียงในหัวถามออกมาเหมือนคนฟุ้งซ่าน และเธอก็คิดจะหันกลับไปนอนต่อบนเตียงต่อไป มันยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมงจนกว่าวันใหม่จะมาถึง แต่เสียงในใจบอกให้เธอเดินเข้าไปแหวะดูคนที่นอนหลับอยู่บนโซฟาเสียก่อน .

..ก็ได้.. ก็ได้... เขาเป็นคู่หมั้นฉันนี่..

ดิออนเดินไปเปิดโคมไฟในที่สุด มันให้แสงสว่างมากพอทำให้เธอพอจะมองเห็นใบหน้าของคนนอนบนโซฟาได้ชัดขึ้น และเธอก็ไปถึงตัวเขาได้เพียงเวลาไม่ถึงสองนาที เธอนั่งลงกับพื้น เพราะอยากที่จะมองเขาให้ชัดๆ เวลาแคลหลับมันเป็นเวลาที่เขาดูน่ารักที่สุด เธอชอบ บอกได้เลยตามตรง แต่ระหว่างที่มองจ้องใบหน้าที่อยู่ใต้อาบน้ำเหมือนเด็กนั้นอยู่อย่างเพลิดเพลิน สายตาก็บังเอิญไปเห็นอะไรที่สะดุดตา มือข้างหนึ่งของแคลถูกพันผ้าพันแผลเอาไว้

...เป็นอะไรไปละนี่.. เมื่อเข้ายังไม่เป็นเลย... ดิออนรำพึงในใจ และไวกว่าที่ตัวเองคิดไว้ มือทั้งสองข้างของเธอก็ไปประคองมือข้างนั้นของเขาขึ้นมาและลูบไล้มันเบาๆเหมือนจะร่ำมนต์ให้มันหาย เธอลืมนึกไปว่า สิ่งที่กำลังทำอยู่อาจจะเสี่ยงไปปลุกให้เขาตื่น และเธอก็สะดุ้งตกใจที่ได้ยินเสียงร้องเรียกหาใครบางคนดังออกมาจากปากของแคล

“แอน.. แอน... อย่าไปนะ.. อย่าไป...”

ดวงตาสีมรกตเบิกกว้างอย่างตกใจเมื่อทบทวนได้ว่าได้ยินอะไรมา สองมือที่ประคองมือของเขาอยู่ก็เหมือนจะหมดเรี่ยวแรงไปกะทันหัน และมันก็ทำให้เธอตกใจเป็นครั้งที่สองที่ได้ยินเสียงร้องเหมือนเจ็บปวดดังตามหลังมา ต่อมาก็คือเป็นแคลที่ติดตัวขึ้นนั่งกุมมือข้างนั้นของเขาและร้องโอดโอยออกมา

ดิออนกระพริบตาและคืนสติกลับมาทันทีที่เห็นเช่นนั้น พลันเธอรีบรุดไปช่วยประคองมือเขากลับมาดู เธอตรงออกมาอย่างตกใจ และมันก็เป็นความตกใจเป็นครั้งที่ล้านแล้วสำหรับครั้งนี้ เพราะมันมีของเหลวสีแดงสดไหลซึมออกมาจากฝ่าฟันแผลสีขาว

“ฉันจะไปหาอะไรมาทำแผลให้ใหม่” ดิออนร้องบอกเสียงสั่น แต่เธอไม่ทันสังเกตตัวเอง และก่อนที่เธอจะออกเดินไปได้ ก็กลับถูกดึงกลับมาด้วยเรี่ยวแรงมากมายของอีกคนและตัวของเธอก็มาหล่นอยู่บนตักของเขา กลายเป็นถูกเขากอดจากด้านหลัง

“ไม่ต้องไป.. แค่อยู่อีกสักฉันก็พอ” แคลกระซิบลงไปข้างหู อย่างที่ไม่รู้ว่าลมหายใจร้อนๆของเธอทำให้อีกคนตัวสั่น

ดิออนไม่ปฏิเสธเลยว่า เธารู้สึกกลัวเขามากเวลาที่อยู่ด้วยกันแบบนี้ แต่มันก็มีอะไรไม่ถูกต้องถ้าเธอจะลุกหนีไป ไม่ใช่แค่เพราะว่า มันเป็นไปได้ที่จะหนี แต่เธอจะรู้อะไรบางอย่างให้ได้เสียก่อน เธอค่อยๆขยับตัวให้เขารู้ว่าควรจะคลายความแน่นของวงแขนออก ทำให้เธอหันไปหาเขาได้ง่ายขึ้น

ดวงตาสีแดงมองเธออย่างสงสัยแต่เขาก็ไม่พูดอะไรและปล่อยให้เธอได้ใช้หลังมือสัมผัสผิที่หน้าผาก ดิออนแทบจะชักมือของเธอกลับในทันทีที่รู้สึกได้ถึงความร้อนเหมือนไฟที่ตรงจุดนั้น “เธอเป็นไข้.. อยู่ตรงนั้นนะ”

แคลไม่รู้เลยว่า ทำไมเธอถึงได้ปล่อยให้ดิออนออกห่างไปได้ง่ายๆแบบนั้น ทั้งที่ก็หาโอกาสมาตั้งนานกว่าจะได้อยู่ใกล้ๆกันแบบนี้ แต่มันก็มีอะไรบางอย่างที่บอกเธอว่า อีกไม่นานดิออนก็จะกลับมา และเขาก็กลับมาจริงๆพร้อมของเต็มมือ

“อะไรกันเยอะเยอะ..” แคลเอ่ยถาม และก็ได้โดนสิ่งทางสายตาว่าให้เงิบเสียงไป ต่อมาก็ยอมปล่อยให้คนตัวเล็กที่นำของไปวางไว้ที่โต๊ะใกล้เตียงแล้ว ลากตัวเธอมานั่งอยู่ที่เตียง จัดท่าทางให้ราวกับเป็นตุ๊กตา และตอนนี้เธอก็พบว่า เธอกำลังนั่งอมปรอทพียงหัวเตียงอยู่และมองดูดิออนจัดการกับมือที่เป็นแผลของตน

“เพิ่งรู้ว่า ประธานบริษัทดักการ์ดก็ยังชุ่มซำมถึงขนาดลื่นลัมในห้องน้ำได้แบบนี้” ดิออนพูดติดตลกออกมา และกลืนหัวเราะเมื่อได้ยินเสียงผู้เฒ่าที่บอกว่าอยากจะเถียงเธอตอบ “เอาปรอทออกก่อนสิ..ถ้าอยากจะพูด” เธอเสร็จกับการทำแผลใหม่ให้อีกคนพอดีกับเวลาที่จำเป็นต้องนำปรอทขวดไข่ออกมา ดิออนทำไม่สนใจกับสายตาดวงตาสีแดงที่กำลังมองเธออย่างเคื่องๆ “ไหนดูซิ..” เธอยกปรอทที่เพิ่งดึงออกมาจากปากแคลมาส่องกับแสงไฟเพื่อตรวจดู แล้วก็ต้องสำหน้า สีหน้าไม่เหลือความตลก “นอนเฉยๆนะ.. เธอต้องกินยาลดไข้..”

แคลนอนนิ่งอย่างว่าง่ายตามคำสั่งของคุณหมอจำเป็นของเธอที่ตอนนี้หายจากห้องอีกครั้ง เสียงฮัมอย่างมีความสุขดังออกมาจากปาก เลิกสนใจกับอาการปวดหัวตื้อๆเพราะพิษไข้และปวดแผลที่มือ ตอนนี้เธอมีความสุขจริงๆที่มีคนดูแลเอาใจใส่แบบนี้ เหมือนกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง ดิออนช่างใจดีเหลือเกิน ทั้งที่เธอทำอะไรตั้งหลายที่ไม่น่าให้อภัย

..ทำไมเธอถึงดีกับฉันแบบนี้..ดิออน.. ฉันไม่คู่ควร.. แคลหลับตาและกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหล เธอไม่ต้องการจะอ่อนแอให้ใครเห็น และความมืดก็เริ่มเข้ามาครอบคลุมร่างกายเธออีกครั้ง มันจะพาเธอไปสู่นิพพาน แต่หากว่าเธอไม่ได้ยินเสียงใครบางคนเสี้ยก่อน

“อย่าเพิ่งหลับสิ.. ลูกขึ้นมากินยาก่อน..” ดิออนพยายามพุงตัวคนตัวใหญ่กว่าเธอลุกขึ้นมาให้อยู่ในท่านั่ง จากนั้นก็นำยาเม็ดลดไข้กับแก้วบรรจุน้ำมาส่งให้เขา แคลดูไม่เต็มใจที่จะรับมันไปจัดการ และถึงจะรับไปแล้วก็ยังถืออยู่เฉยๆ จนเธอถอนหายใจอย่างระระ “อย่าบอกนะว่า.. เธอกินยาาก..”

ดิออนอ้าปากค้าง ตาโตอย่างตกใจที่เห็นเขาพยักหน้ารับกลับมา และแล้วเธอก็ถอดใจที่คิดจะตวาดใส่หน้าคนที่มึนน้ำตาไว้เพียงสาแบบนี้ เธอคว้าเม็ดยาจากมือของแคลกลับมาโดยไม่รอให้เขาส่งเสียงทัดทาน “มานี่..ฉันจะสอนให้”

“แต่ฉันรู้ว่าจะกินมันยังไง...” แคลบอกเสียงอ่อยและพอดคิดว่าจะพูดอะไรอีก เธอก็ชะงักเพราะดวงตาคู่สวยที่มองตาขวางกลับมาเหมือนจะงู เธอจึงตัดสินใจที่จะอยู่เฉยๆ

“กินน้ำ.. และอมมันไว้” ดิออนออกคำสั่ง อีกคนทำตาโตกลับมาแต่เมื่อเธอหรือตามองก็ต้องรีบทำตามทันที จนเธอแอบยิ้มกับท่าทางเหมือนเด็กเล็กๆนั้น “แล้วที่นี้ก็งยหน้าขึ้น อ้าปาก.. แต่ระวังอย่าเพิ่งให้น้ำไหลลงคองนะ” แคลทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย และเธอก็รับน้ำเม็ดยาที่ถือไว้เอาไปใส่ในปากของเขา “กลืน”

ดิออนยิ้มเมื่อเห็นแคลกลืนเม็ดยาลงคออย่างยากเย็น และเมื่อดวงตาสีแดงมองเห็นเธอลิ้นหัวเราะเอาไว้ เขาก็ทำตาถมึงทิ้งกลับมา แต่เธอก็ส่ายหน้าและไม่สนใจกลับลุกขึ้นเดินอีกครั้ง

“ดิออน..” เสียงร้องเรียกเหมือนเด็กติดแม่ ทำให้เธอต้องหันกลับมาและจากที่จะต่อว่า เธอก็กลับยิ้มอ่อนโยน “เธอต้องเช็ดตัวด้วย.. เดี่ยวฉันมา.. หลับไปเลยก็ได้นะ”

แคลทวดตัวลงนอนและหลับตา หลังพยักหน้าให้คนที่หายไปเป็นรอบที่สามแล้วในครั้งนี้ แต่ก็เหมือนทุกครั้ง อีกไม่นานดิออนก็จะกลับมาหาเธอ และใช่จริงๆที่เธอได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาที่เธอจำมันได้แล้ว และแล้วผ้าเย็นๆก็เข้ามาสัมผัสไปตามใบหน้าและลำคอ ต่อด้วยลำแขนเรียวยาว

“เธอรู้มั๊ยว่า.. เธอเป็นผู้หญิงที่ตัวใหญ่มาก..” ดิออนออกความเห็นด้วยน้ำเสียงธรรมดาปราศจากการประชดประชัน

แคลยิ้มอย่างมีความสุขทั้งที่กำลังหลับตา “ฉันเป็นลูกครึ่ง.. และฉันก็ชอบตัวฉันที่เป็นแบบนี้..” เธอยิ้มให้กับคำพูดของตัวเอง แต่สีหน้าก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆเพราะคำที่จะพูดต่อ “เธอคงไม่เคยเห็นสินะว่า.. ยังมีผู้หญิงอีกหลายคนที่ตัวใหญ่กว่าฉัน.. มีคนหนึ่งี่ฉันรู้จัก เขาสูงกว่าฉันสิบเซน. เขาเป็นคณอังกฤษ...” เธอจบประโยคนี้ด้วยเสียงที่เบาเหมือนไม่ได้พยายามจะพูดมัน แต่เมื่อมันพูดไปแล้ว และมีคนถามต่อเธอก็จะต้องตอบ

“ไอ้โ.. งั้นก็ตัวเป็นเสาไฟฟ้าเลยละสิ เขากินอะไรนะ ทำไมถึงได้สูงได้ขนาดนั้น”

“เหล่า”

ดิออนหยุดคำถามที่แสดงออกถึงความตื่นเต้นของเธอ เมื่อคำตอบที่ได้รับเหมือนหินที่หล่นลงมาขวางราง มิน่าข้ามมันยังเป็นคำตอบสั้นๆและน้ำเสียงห้วนมากอย่างไม่ใช่คนอย่างแคลที่จะใช้มัน ยิ่งได้เห็นเขาลืมตาขึ้นมาและสายตาล่องลอยมองไปทางอื่น เธอยังรู้สึกไม่ดี และมันทำให้คำบางคำที่เธอได้ยินเวลาเขาหลับกลับคืนมาให้เธอคิดทบทวน

“แฟนเธอเหรอ..” แคลหันขวับกลับมาหาเธอทันทีและทำสีหน้าตกใจ “ไม่ใช่” เขาตอบเสียงห้วน และเขาก็หันหลังให้เธอ ดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มตัวจนแทบจะคลุมศีรษะจนหมด

“ขอบคุณนะ” เขาพิมพ์เบาๆผ่านผ้าห่มออกมา และเธอก็ตัดสินใจว่า จะหยุดพูดเรื่องนี้ก่อน เอาไว้คุยกันอีกครั้งตอนที่เขาคูอารมณดีกว่านี้

“ฉันจะไปนอนห้องอิลิสซานะ เธอมีอะไรก็ติดต่อเรียกได้ มันอยู่ใกล้ๆโคมไฟ” เธอบอกและเตรียมหยิบหมอนอีกใบเพื่อจะออกไปตามที่คิดไว้ แต่คนตัวใหญ่นั้นก็ทำให้เธอลำบากใจเมื่อเขาลุกขึ้นมาตั้งเธอลงไปหา แรงที่มากมายเหมือนคนไม่ได้เป็นอะไรนั่นทำให้เธอหล่นไปทับบนตัวเขา และบังเอิญมองลงไปโนดวงตาสีแดง

“อย่าไป..” แคลพูดเสียงเบา “ขออภัย.. อยู่กับฉัน” เธอพยายามทำสีหน้าให้คนตรงหน้ารู้สึกว่าเขาพูดจริง และไม่ก็หน้าที่ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายดังขึ้นมา

“ก็ได้.. ปล่อยก่อนสิ..ฉันอึดอัด” ดิออนพูดออกมาอย่างเสียไม่ได้และทำตาขวางใส่คนเบื้องล่าง ชูให้เขาทำตามเธอ ในที่สุดก็สามารถเป็นอิสระและหายใจได้โล่งท้องเสียที่ เธอขยับออกจากตำแหน่งอันตรายบนตัวของเขา ที่ต้องนึกเสียดายที่ไม่ได้สัมผัสกับสัดส่วนที่น่าสัมผัสนั้น แต่ก็ดีแล้วที่ออกมาได้ ไม่เช่นนั้นเธออาจจะไม่มีโอกาสอีกครั้ง

ดิออนนอนหันหลังให้อีกคนและดึงผ้าห่มมาคลุมตัว ทำตัวเหมือนหลับไปแล้ว ทั้งที่ไม่มีทางจะหลับลงได้ง่ายๆ ยังมีคนคอยกวนใจอยู่ข้างๆแบบนี้ “หยุดยุกยิกซะทีสิ..ยัยบ้า!” เธอตวาดทั้งที่ไม่ได้หันหน้าไปหาเขา เสียงถอนหายใจเบาๆอย่างผิดหวังดังขึ้นด้านหลังเธอ ตามมาด้วย

“หันหน้ามาหน่อยสิ ฉันไม่ชอบวิวแบบนี้”

ดวงตาสีมรกตเปิดขึ้นทันทีพร้อมกับที่ขมวดคิ้วอย่างรำคาญใจ “ไม่..ฉันสบายดีที่อยู่แบบนี้” เธอตอบเสียงเย็นชา

“แต่ว่า...”

“หลับไปเลยนะ.. ไม่งั้นฉันจะไล่เธอออกไป” ไม่ตายนี้เหมือนจะใช้ได้ เมื่อได้ยินเพียงเสียงคราวเบาๆอย่างผิดหวังดังตามหลังมา และทุกอย่างก็เงียบไป ดูคล้ายว่าคืนนี้เธอคงจะสามารถนอนหลับได้อย่างสงบสุขเสียที เธอเหนื่อยเต็มทีแล้ว เธอทำหลายอย่างมากไปแล้วในหนึ่งวัน ซึ่งในที่สุดดินแดนแห่งนิทราที่พาเธอจากโลกนี้ไป ไปพักผ่อนที่นั่นชั่วคราว

แต่เด็กสาวไม่ได้ล่วงรู้เลยว่า ครั้งที่เธอหลับตาลงในคืนนี้ มีปีกของนางฟ้าเข้ามาห่มหุ้มตัวเธอเอาไว้ ให้นอนได้อย่างปลอดภัย อบอุ่นและหลับฝันดี...

บทที่ 13 : ภาพลวงตา..?

เช้าวันใหม่เริ่มต้นอย่างสดใสกว่าทุกวัน แม้เมื่อคืนเธอจะนอนดึก หรือเพราะได้หลับลึกจนกลายเป็นได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ นั่นคงเป็นคำตอบที่พอฟังได้ แต่เธอก็แปลกใจอยู่เหมือนกันว่า คนที่นอนข้างเธอเมื่อคืนนี้ ตอนนี้อยู่ตัวไปอยู่ที่ไหนแล้ว เขาไม่ได้อยู่ในห้องนอน และไม่ได้อยู่ในทุกส่วนของบ้าน เท่าที่เธอถามหาและตามหาเอง

ดิออนถอนหายใจและเลิกลุ่มความคิดที่จะตามหาผู้หญิงลูกครึ่งตัวสูงนั่น เธอกลับมา นั่งลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่น หยิบหนังสือแมกกาซีนบนโต๊ะขึ้นมาอ่านเล่นฆ่าเวลา และรอเวลาไปทำงาน เธอมีงานต้องทำในวันนี้ตามคำสั่งเกมขอร้องของผู้เป็นบิดา ที่มักจะชอบทำแบบนั้นเสมอ แต่มันผิดกันตรงที่ว่างานที่วันนี้ มันเป็นงานออกทัวร์บริษัท และบริษัทนั้นก็ไม่ใช่ของเธอ แต่เป็นของแคล ถูกต้อง..บริษัทบอดีการ์ด

จะว่ากันตามตรง คือเธอจะต้องไปดูงานที่นั่น ตามหน้าที่ของคู่มือที่อนาคตข้างหน้าในอีกไม่ช้าก็จะกลายเป็นเจ้าของบริษัทตามนิตินัย เมื่อเธอได้แต่งงานกับเขาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย (ที่เนเธอร์แลนด์) แม้จะไม่ได้อยากไปเลยก็ตามที แต่ตามหน้าที่ของลูกสาวที่ดีก็ต้องทำตามความต้องการของบุพการี เป็นบางเรื่อง...

“รอนานมัยคะ..คุณหนู..” ไม่ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าไวราวกับนิมิต ดิออนกระพริบตาเหมือนไม่เชื่อว่า นี่คือเพื่อนรักของเธอจริงๆ แต่เธอก็ยิ้มออกมาได้ เมื่อไม่ยิ้มเจ้าเล่ห์

“โอเค.. โอเค.. ฉันรู้แล้วว่า ที่บริษัทเธอ เขาบรมมาดี มาไวไปไว ได้เหมือนนิมิต” ว่าแล้วก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ทิ้งหนังสือแมกกาซีนเอาไว้ที่นั่น และเดินเคียงกันไปกับเพื่อนเพื่อจะไปขึ้นรถคันงามที่จอดรออยู่ แต่ระหว่างนั้นดิออนกลับสังเกตเห็นได้ว่า ไม่เจียบไปเป็นระยะและดูเหม่อลอย เหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ในใจ และเมื่อได้มานั่งคู่กันในรถ โดยมีเขาเป็นคนขับให้ตามหน้าที่ เธอก็ได้โอกาสที่จะถาม “เธอมีอะไรจะบอกฉันมัย”

ไม่ตกใจกับคำถามและสีหน้าขงใจของคนถาม แต่ก็พยายามจะกลบเกลื่อน “เปล่า ไม่มี” เธอปฏิเสธ ดิออนนิ่งไปหลายนาทีเหมือนกำลังคิดอะไรสักอย่าง แล้วก็พยักหน้าให้เป็นสัญญาณให้เธอออกรถ

บรรยากาศในรถมันน่าอึดอัด ไม่เหมือนเวลาอื่นๆ เวลาพูดคุยกันก็ดูฝืนๆ มันอึดครึ้มไปหมด จนเธอเริ่มทนไม่ไหว ไม่รู้สึกคันปาก อยากพูดเต็มที่ เธอชะลอความเร็วของรถลงและช้าเลื่องสายตามองคนที่นั่งมองตรงไปแต่ทางข้างหน้า แปลกใจว่าทำไมดิออนไม่คิดจะถามอะไรเธ่ออีก แต่พอเธอจะเปิดปากพูด เขาก็พูดก่อนเธอ

“อยากพูดแล้วใช่มัยละ เอลิ..ฉันจะฟัง” ดิออนยิ้มอย่างรู้ทันเมื่อหันไปมองหน้าอีกคน ไม่สิ้นศรัทธาและยิ้มอย่างเก้อเงินเหมือนเด็กถูกจับได้ว่า ขโมยเงินแม่

“คือแบบนี้ละ...” ไม่หยุดชะงักอีกครั้ง ทั้งที่คิดว่าจะพูดเสียทีและเธอก็ส่ายหน้าอีก “ไม่เอาดีกว่า.. ฉันไม่อยากเฝ้าที่เรื่องเจ้านาย”

แต่มันก็สายเกินไปที่เธอจะพูดแบบนี้ เมื่อดิออนดูสนใจขึ้นมาจริงๆแล้ว และคงไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปแน่ๆ และไม่นาน ไมก็รู้สึกว่ามีมือใครบางคนมาบีบแขนของเธอ และเธอก็รู้ว่ามันเป็นใคร แม้จะไม่หันไปมอง เธอละมือข้างหนึ่งจากพวงมาลัยและยกมันขึ้นโอบไปมา “ไม่เอาน่า..ยัยดิว ฉันบอกแล้วไงว่า..ฉันจะไม่พูด”

“แต่เธอต้องพูด..ไม่” ดิออนขู่และเริ่มดึงแขนข้างที่ตัวเองจับไว้ ทำให้พวงมาลัยหมุนมาตามแรงของเธอ และรถคันงามก็เริ่มส่ายตัว

“เฮ้..อย่างนะ.. อยากตายหรือไง” ไม่ร้องเตือนออกมา แต่เหมือนว่าจะไม่เป็นผล

“ไม่อยากหรอก.. แต่ถ้าเธอไม่บอก ฉันก็ไม่หยุด”

ดิออนจะไม่หยุดแข่งพวงมาลัยกับเธอจริงๆ ถ้าเธอไม่ยอมทำตามที่เขาต้องการ ไม่รู้ดีถึงเรื่องนี้ด้วยความที่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก เธอจึงตัดสินใจ เพราะคิดว่าไม่ว่าวันนี้หรือวันไหน เขาก็จะต้องรู้เรื่องนี้อยู่ดี แม้จะไม่ใช่เพราะเธอบอก

“โอเค.. โอเค... ฉันจะบอกแล้ว.. หยุดสิ”

รถคันงามหยุดส่ายไปมาบนถนน ช่วยทำให้ทั้งคนในรถคันนี้และคนที่อยู่ในรถคันอื่นใกล้ๆ หยุดอาการใจหายใจคว่ำได้ ในทันที แต่ไม่ที่ยังไม่หายจากอาการตื่นเต้นหวาดเสียว เปิดไฟเลี้ยวและรับจุดจอดที่ไหล่ทางอย่างกระหืดกระหอบ

“ว่าไงล่ะ.. พุคสิ” ดิออนกระทันหันถาม

“ก็เดี๋ยวลี.. ขอฉันพักหายใจแป๊บ” ไม่คราง พลังเอาผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดเหงื่อตามใบหน้าตัวเอง “โอเค.. เธอพร้อมมั๊ย” เธอเริ่ม

ดิออนขมวดคิ้วอย่างงงๆ ไม่เข้าใจว่า เพราะอะไรทำไมเพื่อนของเธอจึงดูเครียดนักกับคำตอบเพียงเท่านั้น “อืม..ว่ามาสิ”

แต่ประโยคที่ไม่เข้ามากระซิบที่ข้างหูของเธอ ก็เป็นคำตอบที่ทำให้เธอต้องตกใจกับมันและกัดฟันข่มความโมโหที่เดือดขึ้นมาในเส้นเลือดของเธอ

+++++

“ฉันต้องการให้เธอเลิกยุ่งกับเขา” สาวตาสีมรกตออกคำสั่ง และพยายามทำให้ตัวเองดูน่าเชื่อถือด้วยการยื่นกอดอกอย่างเคร่งขรึมอยู่ตรงหน้าหญิงสาวที่มีขนาดตัวไล่เลี่ยกัน ที่ตอนนี้เป็นคู่สนทนาของเธอ

วันนี้เธอยอมรับว่า มาเริ่มต้นทำงานด้วยวิธีการที่ไม่ดีนัก เพราะมาถึงก็เรียกเลขของเจ้าของบริษัทเข้ามาต่อว่าเสียแล้ว และไม่ใช้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานเสียด้วย ไม่อยากจะได้คิดว่า หากเขารู้เข้า เขาจะว่าอย่างไร ใช่ว่าฉันจะแคร์

ดิออนขมวดคิ้วเรียวยาวสีเข้มของเธออย่างหงุดหงิดใจที่เห็นอีกฝ่ายทำท่าไม่ไยดีกับคำที่เธอพูด ไม่น่ามัน เซเลนยังทำท่าทางเหมือนกำลังถือไฟเหนือกว่าเธอเสียอีก

“โอ้...นี่อะไรกันนี่ คุณหนูสวนสวยคะ ไม่ทราบว่ามีมาเที่ยวออกคำสั่งแบบนี้เนี่ย คิดดีแล้วหรือคะ” รอยยิ้มกวนอารมณ์เกิดขึ้นขณะที่เซเลนเอ่ยตอบ เหมือนจะทำให้อีกคนรู้ว่าเธอไม่ชอบที่ถูกสั่งแบบนี้ “ท่านประธานเห็นดีเห็นงามด้วยหรือเปล่าคะ ฉันขอถาม”

ดิออนชะงักนิ่งยืนตาโต ความมั่นใจของเธอตกหล่นเพราะคำออกย้อน สมองเธอหันไปทบทวนสิ่งที่หล่อนพูด *จริงสิ..แคดจะว่ายังไง ถ้าเขารู้ว่าฉันไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของเขา เธอเกือบจะถอดใจและหันกลับไปทำงานอื่น แต่อะไรบางอย่างก็ทำให้ดวงตาของเธอเปล่งประกายขึ้นอีกครั้งอย่างมั่นใจ* “แน่นอนสิ เขาต้องเห็นดีด้วยอยู่แล้ว ในเมื่อแคดเป็นคู่หมั้นของฉัน เขายอมฉันทุกอย่าง”

หากแต่ดูเหมือนเธอจะไม่สามารถทำให้คนฟังเชื่อได้อย่างสนิทใจ หล่อนยังคงมองอย่างเย้ยหยันกลับมา

เซเลนยืนขึ้นและขยับเข้ามาใกล้คนขนาดตัวเท่ากันและยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ “หรือคะ คุณเชื่ออย่างนั้นหรือ แต่ฉันกลับไม่เชื่อเลยล่ะคะ” เธอกระซิบ “ฉันไม่คิดว่าคนอย่างเขาจะหยุดความเป็นตัวตนของเขาได้หรือกนะคะ *เขาเป็นใคร..คุณรู้มั๊ยคะ..คุณหนู..*”

ดิออนได้แต่ยืนทำตาโต พุดไม่ออกเหมือนถูกน้ำท่วมปาก ปล่อยให้อีกฝ่ายใช้คารมของเขาต่อไป หรือไม่บางที่เธอก็คิดว่าเธอน่าจะฟังหล่อนบ้าง

“*Play girl...* เขาเป็นแบบนี้.. ถ้าคุณอยากจะรู้.. และก่อนจะมาเจอฉัน เขาก็ผ่านใครต่อใครมาตั้งมากแล้ว แล้วแบบนี้คุณคิดว่า...” เซเลนพักการพูดจาและใช้สายตายั่ววนของเธอมองเด็กสาวตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าราวกับกำลังจะประเมินราคาของ และอยู่ๆก็ยิ้มอย่างพอใจ “และคุณคิดหรือคะว่า อย่างคุณสามารถทำให้เขาหยุดได้..”

“หุบปากนะ!” ดิออนตะคอกออกมา สิ่งที่เจอมันเกินกว่าที่เธอจะรับมันได้ เธอไม่ใช่คนที่จะปะทะคารมกับเซเลนได้จริงๆ หล่อนเห็นอึ้งขึ้นกว่าอย่างไม่ต้องสงสัย แล้วฉันจะเอาอะไรไปสู้...

เสียงหัวเราะเหมือนนางปีศาจที่เธอเคยได้ยินมาในหนังที่เกี่ยวกับเทพนิยายดังขึ้นมาทันที ดิออนตัวสั่นเทาด้วยความโกรธที่เกินพิภัก แต่เธอจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร

“ฉันบอกให้หุบปาก.. อยากรตายหรือไงห๊ะ!” เธอขู่วขณะที่มือทั้งสองข้างอยู่ที่คอเสื้อของอีกคน ร่างกายเธอเคลือบไควอย่างอัตโนมัติเมื่อคิดว่า จะจัดการศัตรูยังไง แต่มันไม่ใช่การกระทำที่ฉลาดนักเลย เมื่อเสียงนางปีศาจตรงหน้าช่วยยืนยันมา

“ผู้หญิงหยาบคายแบบนี้ เขาไม่ชอบหรือกนะคะ ฉันขอเตือน”

ดิออนเงือมือข้างหนึ่งขึ้น หวังจะพาดมันลงกับใบหน้าของผู้หญิงที่เธอคิดว่ากำลังทำตัวกวนประสาทเธอ แต่เธอก็ไม่สามารถทำอะไรได้อย่างใจ เมื่อมีมือของใครบางคนมาหยุดมันไว้ได้ก่อน

“แคล..?”

แคลสันศีรษะไปมาและส่งสายตารามให้คนที่ตนพยายามจะห้ามเอาไว้ เธอไม่ต้องการให้ใครๆต้องมีเรื่องกันในที่ทำงานไม่ว่าจะเป็นใคร

“ปล่อยเธอ..ดิออน” แคลออกคำสั่งอย่างนุ่มนวลและค่อยๆแกะมือเล็กของดิออนออกจากคอเสื้อของเซเลน จากนั้นก็ช่วยจัดมันให้เข้าที่ให้หล่อน แน่نون เธอรู้ว่า จะต้องมีส่วนที่ไม่พอใจในสิ่งที่เธอทำ แต่มันก็จำเป็นต้องยอม เธอไม่สามารถปล่อยให้ดิออนทำตัวไม่มีเหตุผลและมาใส่อารมณ์ใส่พนักงานของเธอแบบนี้ และยังเป็นกับเซเลนด้วยแล้ว เธอยังไม่ต้องการ เพราะไม่ว่าอย่างไร ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า เซเลนมาก่อน หล่อนมีความผูกพันกับเธอมากกว่า *แม้ว่าจะไม่ได้รัก*

“กลับไปทำงาน.. แล้วเราค่อยคุยกันทีหลัง” แคลพยายามทำเสียงให้หนึ่ง ต่างจากสายตาที่มองเซเลนอย่างอดอ้อน เป็นการสื่อสารกันอย่างลับๆเพื่อไม่ให้ใครจับผิดได้ ไม่ว่าจะดิออนหรือไมที่เป็นคนไปตามเธอมาที่นี่ มาทำหน้าที่สงบศึกให้สองสาว

แน่نونว่า เธอมีจุดประสงค์ในการทำแบบนี้ แม้เธอจะไม่อยากสานต่อสัมพันธ์อะไรกับเซเลนมากกว่าเจ้านายกับเลขาอีกต่อไปแล้วอย่างที่เคยสัญญาไว้กับตัวเอง แต่เพื่อที่มันจะทำให้สถานการณ์ตรงนี้ดีขึ้น เธอก็ต้องทำ หากเธอสามารถแยกผู้หญิงสองคนนี้ออกจากกันได้ เรื่องมันก็จะง่ายขึ้น แต่ดูเหมือนว่า เซเลนจะไม่ยอมจากไปหากไม่ได้ทั้งเชื้อไฟเอาไว้เสียก่อน เมื่อหล่อนเข้ามาถึงเธอลงไปประทับริมฝีปาก

แคลอยากจะทำสนองจูบกับเซเลนใจจะขาดเพราะเธอยังชอบมันอยู่ แต่ก็รู้ดีว่า เธอทำอะไรตรงนี้ได้ ในเมื่ออยู่ต่อหน้าคู่หมั้นตัวเองแบบนี้ เธอได้แต่ยืนนิ่งเป็นก้อนหินและฟังสิ่งที่หล่อนกระซิบออกมาดังๆ เหมือนตั้งใจให้ใครๆได้ยินมันด้วย

“แล้วเจอกันนะคะ..ที่รัก”

ดวงตาสีแดงหรือตามองอย่างเสียดายตามหลังร่างบางในชุดกระโปรงมินิสเกิร์ตนั้นเจ้าของมันเหมือนตั้งใจจะยั่วเธอด้วยการเดินยกย้ายสะโพกไปมา แคลแอบกักริมฝีปากกลางของตัวเองเพื่อข่มจิตใจไม่ให้วิ่งตามไปลากหล่อนมากดกับเซฟาและทำอะไรอย่างที่ยอยากทำ เพราะนี่ได้ว่า มีใครอีกหลายคนกำลังรอเธออยู่ รอให้เธอหันมาสนใจ แต่สติของเธอก็กลับคืนมาซ้ำเกินไป จนได้ยินเสียงกระแอมดังๆ

แคลหันไปยิ้มหวานอย่างไม่รู้ให้เจ้าของเสียง ซึ่งก็ต้องผิดหวังตามที่คาดไว้ ดิออนสะบัดหน้าให้เธอ หล่อนกอดอกอย่างไม่พอใจ ใ้..ว่าแล้วเสีย...

“ไม่จั่ง..”

คนถูกเรียกชื่อแทบจะสะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ ไมกะพริบตา ตั้งสติใหม่และหันไปมองอย่างตั้งคำถามกับคนเรียก และเพียงแค่มองดวงตาสีแดงนั้นกับท่าทางของเขา เธอก็เข้าใจ เธอจึงโค้งศีรษะน้อยๆให้เขาและบอกลา แต่ไม่ลืมที่จะตบปากเพื่อนรักเบาๆเพื่อให้งำลังใจเขาด้วยระหว่งที่เดินออกไปจากห้อง

“ไม่..”

ไมชะงักกลางคันและหันมาหาคนเรียกชื่อ ดิออนมีสีหน้าไม่ดีและเหมือนจะอยากออกไปกับเธอด้วยคน แต่คงไม่ได้ พวกเขามีเรื่องต้องคุยกัน ไมคิด

“อยู่ที่นี้ อยู่กับเขา แล้วเจอกันนะเพื่อน” เธอบอกพร้อมรอยยิ้มและเดินหายไปจากห้อง

บรรยากาศน่าอึดอัดใจไม่ใช่สิ่งที่เธอชื่นชอบมัน แต่เธอจะทำได้ยังไงให้มันดีขึ้น...

“ดิออน..”

“ฉันจะกลับบ้าน”

ดวงตาสีแดงเบิกกว้างเมื่อเธอถูกปฏิเสธ และแคลไม่ชอบคนที่ปฏิเสธเธอ เธอเป็นเจ้านาย เร็วกว่าความคิดตัวเอง ร่างสูงของเธอก็มายืนขวางอยู่ตรงหน้าประตู มองจ้องหน้าคนที่พยายามจะออกไป

“ถอยไปนะ” ดิออนขู่ฟ่อ และดึงคอเสื้อแคลหวังให้เขาขยับให้ห่างจากทางออกทางเดียวของห้องนี้ แต่ก็ไม่มีหวัง เพราะนอกจากจะไม่มีแรงพอที่จะขยับเขาออกไปได้แล้ว เธอก็ยังรู้สึกเหมือนติดกับด้วย เมื่อสองแขนยาวนั้นรวบตัวเธอเข้าไปหาปลายจมูกโค้งๆซุกใส่ไปตามลำคอ

ดิออนเกลียดที่แคลชอบทำแบบนี้กับเธอ พอๆกับที่เกลียดตัวเองที่เหมือนจะรู้สึกชอบที่ถูกเขาทำ ทั้งๆที่ก็รู้ว่า ไม่ใช่เธอคนเดียวเท่านั้นที่เขาทำเรื่องแบบนี้ด้วย ผู้หญิงคนนั้นบอกเธอมาทั้งหมด แคลเป็นปีศาจ.. เป็นนักล่าผู้หญิง..

“ปล่อยนะ!” ร่างเล็กกว่าใช้แรงทั้งหมดที่เธอมีผลักตัวคนตัวใหญ่กว่าไปกระแทกกับประตู เสียงดังสนั่น ดิออนยืนตัวสั่นกำหมัดแน่นทั้งสองข้างอยู่ข้างตัว เธอชอบเหนียวและมองอย่างขมขู่ไปที่คนที่ยังยืนยิ้มอยู่ได้ตรงนั้น แคลเหมือนไม่สะทกสะท้านอะไรกับสิ่งที่เธอทำเลย เมื่อเขาตรงเข้ามาเธอและจูบ ดิออนพยายามขจัดขึ้นแต่เรียวยาวของเธอก็อันตรายหายไประหว่างไม่น่าเชื่อ

“เธอต้องการฉัน.. อย่าฝันดีกว่าน่า.. ฉันเห็นสายตาเธอ..” เสียงกระซิบของเขาที่เข้าหูเธอมาขณะที่เขาพยายามพรมจูบไปตามลำคอ “เธออยากได้ฉันใจจะขาด..ดิออน พุดลี” ประโยคนี้ทำให้สองตาของเธอเบิกโต ความโกรธกลับคืนมาอีกครั้ง

ดิออนยันร่างเขาออกได้สำเร็จเพราะแรงฮึดเฮือกสุดท้าย แต่ก็ยังไม่ยอมออกไปไหน เธอยังยืนจ้องหน้าคนที่ทำตัวเหมือนคนบ้านนั้น แม้จะตัวสั้นไปหมดแบบนี้

“บอกสิว่าไม่จริง.. เธอไม่ยกนอนกับฉันหรอก.. เธออยาก..ฉันรู้---”

“หุบปากนะ!” มือเล็กพาดเข้าไปเต็มทีที่ใบหน้าของคนพูด มันทำให้สามารถหยุดคำพูดของเขาได้ชะงัก แต่สิ่งที่ตามมา มันเกินกว่าที่เธอคาดไว้ เมื่อรู้ตัวอีกทีเธอก็ถูกแคลลากลไปจับกดไว้กับโซฟา และเขาก็ทำในสิ่งที่ชอบทำมาเสมอ *พยายามจะข่มขืนเธอ*

ดิออนไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมมันถึงเกิดเรื่องแบบนี้กับเธอได้ ทั้งที่เธอไว้ใจเขาเสมอ หรืออย่างน้อยก็เคยไว้ใจ หรือเธอจะถูกเขาหลอกให้เชื่อหลอกให้หลงกล คุณพ่อของเธอถูกหลอก ไม่ถูกหลอก ทุกคนถูกแคลลากลไปหมด แคลล์ใช้หน้าตาและกิริยามารยาทที่ดูดีทุกกระเบียดนิ้ว หลอกทุกคนว่าเขาเป็นคนดีพร้อม เป็นเหมือนนางฟ้า แต่แท้จริงแล้ว เขาเป็นซาตาน เป็นร่างทรงของซาตานในยุคนี้ และเธอก็หลงไปกับภาพลวงตาเหล่านั้น ผลอปล่อยใจให้เขาไป ทำใจกับปีศาจ และก็เจ็บเอง

แคลล์เริ่มสอดมือเข้าไปใต้ร่มผ้า สัมผัสกับร่างกายของเธอโดยตรง และถึงแม้ร่างกายจะตอบสนองกับสิ่งที่เขาทำ แต่สมองกลับมีหน้าที่ไม่รับรู้อะไร

“เอาเลย.. อยากได้ฉันนักก็ทำ.. ถ้าคิดว่าฉันจะรักเธอได้” เสียงของเธอพิมพ์ออกมาอย่างเย็นชา จนคนบนตัวเธอชะงัก ดวงตาสีแดงจ้องตาเธอเหมือนจะมองหาความจริง

“ทำไม..” แคลล์กระซิบถามเสียงเศร้า แกวตาคิ้วร้ายหายไปจากสายตาเธอ มันทำให้เธอต้องหยุดคิด ไม่สนใจกับมือที่วางอยู่บนเนื้ออกเปล่านั้นของตัวเธอ ไม่ว่ามันจะแค่วางอยู่เฉยๆหรือขยับเคลื่อนไหว

“ทำไม..” แคลล์ถามย้ำด้วยท่าทางกล้ากลืนมากขึ้น จนเธอมองอย่างตกตะลึง และมองตามเขาไปเมื่อเขาลุกออกจากตัวเธอไปนั่งกุมขมับอยู่กับพื้น ปล่อยเธอทิ้งไว้บนโซฟา

“เธอทำเหมือนเธอต้องการฉัน.. ทำเหมือนห่วงใย.. เธอดูแลฉัน.. ทำเหมือนเธอแค้น เหมือนเธอรักฉัน.. แต่จริงๆแล้วมันกลับไม่ใช่..” ดวงตาสีแดงหันกลับมาจ้องเธออีกครั้ง มันบอกความรู้สึกที่มากกว่าคำพูด มันบอกว่า เขากำลังเจ็บปวดรวดร้าวในใจเหมือนคนกำลังจะตาย

และเธอก็โกรธตัวเองที่ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่เพียงลุกขึ้นมานั่งมอง ขณะที่เขาลุกขึ้นยืนแคลลหันหลังให้เธอ เธอมองดูเขาอยู่อย่างเงิบๆมันพูดไม่ออก แม้อยากจะทำอะไรบ้าง เสียงในท้องนี้เงิบไปมีแค่เพียงเสียงการขยับเสื้อผ้าชุดทำงานให้เข้าที่เข้าทางของเขาและเสียงหายใจหอบเหนื่อยที่พยายามจะเก็บมันไว้ ทั้งของเขาและเธอ จนกระทั่งเขาหันมามองหน้าเธออีกครั้งจากประตูที่กำลังจะเปิดออก

“แต่งตัวให้ดี.. ฉันให้เวลาเธอสิบนาที ไปเจอฉันที่ห้องประชุม”

และเขาก็จากไป ทั้งเธอไว้ให้อยู่กับความไม่เข้าใจตามลำพัง...

บทที่ 14 : การลงโทษ

ดิออนทั้งตัวลงนอนบนเตียงอย่างหมดแรง หลับตาลงหวังฝันคลายความตึงเครียดของสมอง วันนี้เป็นวันที่แย่มากของเธอ แต่จะโทษใคร ในเมื่อเธอเลือกมันเองทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้น เรียกคู่ขาของคู่หมั้นมา ปะทะคารมและกำลังกับหล่อน และก็ต้องแพ้อย่างหมดท่าแต่มาคิดไปคิดมา หากเขาเข้าข้างเธออย่างที่เธอคิดไว้ เรื่องมันคงไม่ออกมาในรูปแบบนี้

และเขาก็ยังไม่รับผิดชอบในส่วนที่เธอคิดว่าเขาผิดเต็มประตู ยังทำไม่รู้ไม่ชี้ ยืมให้เธอ จวบเธอ ลวนลามทั้งคำพูดและการกระทำ ทำกับเธอเหมือนเธอเป็นแค่ของเล่น และพอเขาไม่ได้อะไรอย่างที่อยากจะได้จากเธอก็ทำเหมือนเธอเป็นคนผิดที่..ไม่ให้ หรือ ไม่เต็มใจที่จะให้

“ยัยบ้า..ฉันเกลียดเธอที่สุด !” ดิออนตะโกนพร้อมกับปาหมอนที่ไปประตูอย่างเต็มแรง และก็ต้องตกใจที่ได้ยินเสียงร้องกรีดดังมาจากตรงนั้น

“อลิษา” เธอคราวเบาๆเมื่อเห็นว่าใครเป็นผู้รับเคราะห์ ดิออนรีบลุกจากเตียงนอนเข้ามาหาน้องสาว ย่อตัวลงให้ท่าความสูงของเด็กวัยสิบปี

“Nee-chan” สาวน้อยผมบลอนด์เรียกคำแทนชื่อเธอด้วยท่าทางเหมือนอยากจะร้องไห้ เธอจึงรีบรวบตัวเขาเข้ามาอกตปლობ “ขอโทษจ๊ะ พี่ไม่ได้ตั้งใจ” เธอลูบศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมสีบลอนด์นั้นเบาๆ จนกระทั่งรู้สึกได้ว่า น้องสาวเริ่มอาการดีขึ้น

“Nee-chan โหด.. โกรธใครมาหรือคะ” คำถามนี้เข้ามาสะกิดต่อมความหงุดหงิดให้เธออีกครั้ง ดิออนถึงกับทนไม่ไหวจึงผละตัวออกมาจากน้องสาว และไปทิ้งก้นลงอย่างไม่ใยดีบนโซฟา ซึ่งก็แน่นอนว่า อลิษาจะต้องตามมานั่งด้วย

ดวงตาสีฟ้าครามมองเธออย่างสงสัย และเธอดูไม่ได้ที่จะไม่ยืมให้กับความน่าเอ็นดูของน้องและดึงเขามานั่งบนตัก

“ไหนบอกมาซิว่า.. เข้ามาหาพี่มีเรื่องอะไร” ดิออนเลิกคิ้วเรียวยาวทั้งสองข้างของเธอ เมื่อเจอกับสีหน้าไม่สบายใจของสาวน้อย

“บอกเถอะ.. เผื่อว่าพี่จะช่วยได้” อลิษานำหน้าตาสดใสขึ้นทันทีและมีท่าทางดีใจเกินกว่าที่เธอคิด แต่พอเขาขยับเข้ามาใกล้ๆและมองซ้ายที่ขวาที่เหมือนกลัวว่าใครจะจับตาดูอยู่ เธอก็รู้สึกประหลาดใจ และเมื่อทำความเข้าใจได้ว่าน้องสาวของเธอชอบทำตัวเกินจริงเสมออยู่แล้ว จึงไม่ติดใจถามอะไร แต่ต่อมาเมื่อเสียงกระซิบของอลิษาผ่านเข้ามาในหูมันก็เป็นเธอที่ต้องตกใจมากจนเป็นฝ่ายทำเสียงดัง ทำความลับนี้แตกเสียเอง

“อะไรนะ.. ลงโทษไปอยู่เกาะ 2 อาทิตย์.. เธอฟังผิดรีเปล่า..อลิษา !”

+++++

“จริง.. พ่อเป็นคนสั่งแบบนี้” เฟอร์ริสตอบเสียงนิ่งเหมือนสีหน้าที่อ่านไม่ออกของเขา ดวงตาสีฟ้าครามมองลูกสาวคนโตอย่างพิจารณาและก็เห็นเพียงสีหน้าตกใจ อ้าปากค้าง เขายิ้มอบอุ่นให้ลูกสาวและค่อยๆขยับมือขึ้นสัมผัสศีรษะเหมือนต้องการจะปลอบใจ

ดิออนกะพริบตาและหันมามองหน้าผู้เป็นพ่อ “แต่คุณพ่อคะ--” เสียงของเธอที่ตั้งใจจะเอ่ยแย้งเงียบหายไปเมื่อเขาสายหน้ากลับมา

“พ่อทำเพื่อลูกนะ..ดิออน” เฟอร์ริสพยายามพูดให้ฟังนุ่มนวลที่สุด เขาหยุดลูบศีรษะลูกสาว และทำหน้าที่จริงจั่งหันไปหาอีกคนที่นั่งเงียบกริบเหมือนลืมนึกเอาปากมา “แคล..?”

แคลสะดุ้งและรีบเงยหน้าขึ้นทันที “คะ..?” เธอขานรับอย่างจำใจ และนั่งฟังคำสั่งต่อไปของว่าที่พ่อตา แม้จะรู้สึกว่าการตัวเองไม่อยากจะทำอยู่ตรงนี้เลยแม้สักนาที

แต่เมื่อคิดย้อนไปว่า ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้ามีบุญคุณกับเธอมากมายเพียงใด เฟอร์ริสเป็นคนคนเดียวที่คอยดูแล ให้ความช่วยเหลือและเป็นทีปรึกษาให้เธอเสมอมา นับตั้งแต่เธอกลับมารับงานต่อจากบุพการีที่เสียชีวิตไปแล้วทั้งสองคน ช่วยทำให้เธอกับบริษัทยังคงอยู่ได้ในทุกวันนี้ เขาเป็นเหมือนพ่อคนที่สองของเธอ และเมื่อเธอถือได้ว่า ตัวเองเป็นลูกคนหนึ่งของเขา เธอก็ควรจะทำตัวให้ดี พยายามไม่ทำความเสียใจให้กับเขา ถึงจะถูก

“รู้มั๊ยว่า.. เธอผิดอะไร” ผู้เป็นใหญ่ที่สุดที่นี่ยิงคำถามเด็ดออกมาและมองดูที่ทำของคนที่ฟัง แคลพยักหน้ารับแม้จะดูลังเล เฟอร์ริสถอนหายใจออกมาเบาๆและลุกขึ้นยืนอย่างสง่าผ่าเผย ก้มศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อมองคนตัวสูงน้อยกว่าที่ลุกขึ้นตามด้วยความมีมารยาท จากนั้นก็เอ่ยพูดกับเขา “พ่อให้เวลาเธอเตรียมตัวหนึ่งคืน เตรียมของใช้ที่จำเป็นสำหรับที่นั่น และพรุ่งนี้ตื่นแต่เช้า พ่อจะให้มิเกลพาไปส่งที่ท่าเรือ เข้าใจนะ”

และเฟอร์ริสก็จากไปพร้อมรอยยิ้มอบอุ่นบนใบหน้าหล่อเหลานั้นเหมือนเคย ทั้งให้สองสาวนั่งอยู่ภายใต้บรรยากาศอันน่าอัศจรรย์ใจตามลำพัง

+++++

ความเงียบเหมือนจะเป็นศัตรูที่ร้ายกาจของเธอ เมื่อต้องอยู่ตามลำพังกับเขา ดิออนคิดว่าเธอน่าจะพูดอะไรบ้าง อย่างน้อยก็แสดงความเห็นใจที่เขาถูกทำโทษ ต้องไปอยู่อาศัยที่เกาะเพียงคนเดียว เป็นเวลาถึง 2 สัปดาห์ แต่คิดไปคิดมากกับทุกสิ่งที่เขาทำกับเธอได้ การลงโทษเพียงเท่านั้น ยิ่งถือว่า น้อยไปเสียด้วยซ้ำ

“ฉันขอไปเก็บของที่ห้องของเธอหน่อยได้มั๊ย”

ดวงตาสีมรกตกะพริบถี่ๆเหมือนไม่แน่ใจว่าเธอได้ยินอะไรมา ดิออนเงยหน้าขึ้นมองหาเจ้าของเสียง หัวใจเธอเจ็บปวดแปลกๆเมื่อเห็นดวงตาสีแดงคู่นี้ที่มองเธออยู่ แวดตาของเขาดูเป็นแคลคนเดิมที่เธอเคยรู้จัก นางฟ้าแสนดีคนนั้น

แต่ยังไงเขาก็เป็นคนเดียวกันกับ..ซาตาน..

“ได้สิ ตามสบาย” เธอตอบเสียงเรียบและมองดูเขาเดินจากไปเงียบๆหลังส่งยิ้มขอบคุณมาให้

เวลาแต่ละนาทีเหมือนจะผ่านไปอย่างเชื่องช้าขณะที่เธอนั่งอยู่ที่นั่นคนเดียว แมกกาซีนที่หยิบเอามาอ่านไม่ได้ช่วยให้เธอหายวุ่นวายใจได้เลย หัวใจเธอเหมือนไม่ได้อยู่ที่ตัว มันไปอยู่ที่....

“ดิวอน”

ดิวอนกระพริบตาและเงยหน้าขึ้นจากหนังสือ เธอซ่อนยิ้มดีใจไว้ที่ในที่สุดก็ได้เห็นเขาอีกครั้ง แคลี่ยมอย่างสุภาพอยู่ตรงหน้าเหมือนจะกำลังรอฟังว่าจะพูดอะไรกับเขาหรือไม่ แต่เธอก็ไม่ทำ เสียงถอนหายใจอย่างผิดหวังดังขึ้นและเขาก็หันจากไป

“ฉันจะออกไปซื้อของใช้ไปใช้ที่นั่นนะ คงจะกลับดึกสักนิด ถ้าเธอรอก็กลับไปก่อนก็ได้.. ไม่ต้องรอ..”

“เดี๋ยวลี” ดิวอนพูดพลั้งขึ้นมาหลังคำบอกกล่าวของคนตัวสูงที่กำลังจะเดินออกไป เธอลุกขึ้นยืนขณะที่แคลหันกลับมา มองอย่างตั้งคำถาม เจ้าของร่างบางพยายามทำตัวให้เป็นปกติทั้งที่หัวใจเต้นแรงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ เธอเดินเข้าไปใกล้เขาที่มองเธออยู่ทุกฝีก้าว “ฉันจะไปเป็นเพื่อน”

ในที่สุดเธอก็ทำมันได้ เธอพูดมันจนได้ เธอภูมิใจในตัวเอง เพราะตอนนี้เธอได้เห็นสีหน้าดีใจจากเขาที่ดึงเธอเข้าไปกอดไว้จนแน่น และความอบอุ่น อ่อนโยนนั่นแหละที่เธอคิดถึงมัน จนต้องกอดตอบกลับไป

“ขอบใจนะ.. ฉันดีใจจัง” แคลกระซิบเบาๆ และค่อยๆขยับตัวออกจากอีกคนอย่างสุภาพ มองดวงตาสีเขียวแสนสวยตรงหน้าด้วยความรู้สึกอวรณ์ “แต่..ไม่ต้องหรอกนะ ฉันไปคนเดียวได้.. พักผ่อนเถอะ วันนี้เธอเหนื่อยมามากแล้ว” เสียงหวานเอื่อยต่อ และแคลก็จับคำพูดของเธอด้วยการมอบจูมพิตที่หน้าผากให้เด็กสาว *คู่หมั้นของเธอ..*

“แล้วจะรีบกลับมาละ”

ดิวอนยืนมองร่างสูงที่กำลังค่อยๆเดินห่างไปทุกที และในที่สุดเขาก็หายเข้าไปในรถมัสแตงสีแดงเพลิงที่เขาเป็นเจ้าของ และมันก็แล่นออกไปอย่างรวดเร็วและนิ่มนวล เธอมองตามการแล่นของมันไปจนมันหายลับไปกับสายตา นึกโกรธตัวเองเหลือเกินว่าทำไมถึงไม่ยอมขยับตัวและวิ่งตามไปขึ้นรถกับเขาตั้งแต่แรก ไปเป็นเพื่อนเขาอย่างที่อยากจะทำ เพราะนี่จะเป็นคืนสุดท้ายแล้วที่เขาจะอยู่กับเธอ เธอจะไม่ได้เจอเขาอีก 2 อาทิตย์ มันน่าดีใจใช่หรือไม่ ชีวิตของเธอจะได้สงบสุข แต่เปล่าเลย เธอคงจะไม่มีความสุขแน่ๆ แน่แน่นอนที่สุด...

ทำไมนะ..แคล.. ทำไมเราสองคนต้องเป็นแบบนี้ด้วย..

+++++

แคลกลับมาบ้านพร้อมของหอบใหญ่ที่ส่วนใหญ่ก็เป็นสัมภาระที่จำเป็นจะต้องใช้และอาหารกระป๋องสำหรับทำรับประทานอย่างง่ายๆเหมาะกับการใช้ชีวิตอยู่ที่เกาะให้พอภายในระยะเวลาสองสัปดาห์ที่เธอถูกกักบริเวณ และสำหรับเธอมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากที่จะรู้ว่าการไปอยู่ที่นั่นจะต้องมีหรือต้องใช้อะไรบ้าง เพราะเธอเคยไปใช้ชีวิตเหมือนคนเกาะแบบนั้นมาแล้วหลายครั้ง ตั้งแต่อายุได้แปดปีด้วยซ้ำไป มันเป็นการลงโทษที่เธอคุ้นชินเพราะจะว่าไป เกาะนั้นก็เกาะของตระกูลของเธอเอง เป็นเกาะสำหรับลงโทษเด็กดีของตระกูล *Punishment Island*

ของที่เตรียมไว้ถูกขนไปใส่ไว้ในท้ายรถกระบะคันเดียวกับที่มีเกลจะใช้ไปส่งเธอที่ท่าเรือในวันพรุ่งนี้ และแน่นอนว่าในตอนนี้มีเกลก็กำลังเป็นลูกมือช่วยเธอนำของใส่รถอย่างชะมัดเขม่น ถึงเขาจะดูเป็นผู้หญิงเย็นชา มีลักษณะเหมือนหุ่นยนต์ แต่ก็เป็นคนมีน้ำใจเสมอให้ทุกคนเสมอ จิตใจดี เหมาะสมที่จะทำหน้าที่เป็นบอดีการ์ดส่วนตัวให้เด็ก

“โอเค.. เสร็จแล้วละ” แคลเอ่ยขึ้นอย่างโล่งใจหลังจากขนของกล่องสุดท้ายลงใส่รถเป็นที่เรียบร้อย เธอยกแขนขึ้นปาดเหงื่อที่หางคิ้วของตน ไม่สนใจว่ามันจะเป็นการกระทำที่ขัดกับความเป็นกุลสตรี เพราะตอนนี้ไม่ใช่เวลา เธอไม่ได้คุยต่อหน้าใครๆ มีแค่เธอกับลูกน้องเท่านั้นที่นี่

“ขอบใจนะ แต่ตอนนี้ เธอไปพักผ่อนเถอะ ดึกแล้ว พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้าอีก” แคลหันไปบอกมีเกล ที่พยักหน้ารับคำสั่งทันทีเหมือนหุ่นยนต์ที่ใส่แต่โปรแกรมยอมรับเอาไว้ ไม่มีคำโต้แย้งอะไรกลับมา

เมื่อได้อยู่ตามลำพังเสียที แคลก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นปูนซีเมนต์ของโรงรถ พิงแผ่นหลังกับตัวรถและเหยียดสองขายาวออกไปข้างหน้า แขนงศีรษะขึ้นให้มันได้สัมผัสกับวัสดุที่ทำจากเหล็กเย็นๆของรถคันนี้ หลับตา วางสองแขนไว้ข้างตัวปล่อยให้จิตใจได้อยู่กับความสงบเงียบของบรรยากาศที่นี่ เพราะไม่ว่าเมื่อกลับไปในห้องนอนแล้ว เธอจะเจออะไรก็ดืออนหลับไปแล้วหรือยัง ถ้ายังหลอนจะเป็นยังไงบ้างและจะทำท่าทางหน้าตาเช่นไร หากเห็นหน้าเธออีกครั้ง

ดวงตาสีแดงเปิดขึ้นใหม่และเหม่อมองไปยังท้องฟ้ามืดมิดที่อยู่นอกเขตของหลังคาโรงรถกลางแจ้ง แคลปล่อยตัวเองให้จมลงไปกับความเงียบสงบของที่นี่จนไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนเดินเข้ามา จนกระทั่งได้ยินเสียงเขา

“ง่วงแล้ว ทำไมไม่เข้าไปนอนในห้องล่ะ ไปนั่งให้ยุ่งกัทำไม” ดืออนพูดขึ้นเมื่อมาถึงตัวของคนที่เธอต้องการมาหา แคลหันมามองหน้าเธออย่างประหลาดใจ แต่ไม่นานเขาก็ยิ้มออกมาให้อย่างเคย

“ฉันแค่อยากนั่งชิมช๊อบบรรยากาศของเมืองหลวง ก่อนจะไปอยู่เกาะนะ” แคลตอบด้วยน้ำเสียงขบขันและหัวเราะน้อยๆ ขณะลุกขึ้นจากพื้นและปิดฝู่นออกจากทางแวง จากนั้นก็หันไปหาอีกคนที่เพิ่งส่งเสียงฮัมเบาๆเป็นการรับรู้ออกมาและมองเขาอย่างขงใจ “แล้วนี่ทำไมยังไม่นอนล่ะ ฉันบอกแล้วไม่ใช่เธอว่าไม่ต้องรอ”

“ฉันไม่ได้รอ” ดืออนพูดออกมาอย่างไม่ได้คิดทบทวนให้ดี ตอนนั้นเธอจึงเห็นแคลเปลี่ยนสีหน้าจากคนอ่อนโยนไปเป็นคนเย็นชา ดวงตาสีเลือดนั้นมันหม่นหมองลง ดูไร้แววของความสุขและเขาก็ถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยๆ

“ฉันก็รู้อยู่แล้ว” เสียงเขาพึมพำขึ้นมาอีก น้ำเสียงฟังเหมือนกำลังประชดประชันอยู่ในทีและตอนนี้เขาก็กำลังจะเดินผ่านหน้าเธอไป แต่ก็ไม่ได้ผ่านไปจริงๆ เขายืนตัวสูงค้ำศีรษะเธออยู่ ทำให้เธอต้องเงยหน้าขึ้นมอง

“แคล.. ฉัน--” เธอไม่สามารถพูดอะไรต่อได้อีก คำพูดที่จะพูดถูกก็เก็บไว้ที่ลำคอ เมื่อเขาประทับริมฝีปากลงกับริมฝีปากของเธอ มันอ่อนโยนและอ่อนหวานเหมือนครั้งแรกที่ได้สัมผัส ครั้งแรกที่เธอคิดถึง แต่ก็น่าเสียดายที่เธอยังไม่ทันได้ตอบสนองกลับไป เขาก็ถอนตัวออกและมองตาเธอด้วยสายตาที่บอกได้ว่า ไม่อยากจะจากไป..

สองมืออุ่นที่ประคองใบหน้าให้ความรู้สึกที่อุ่นใจ จนอยากจะให้มันอยู่แบบนี้ไปตลอดกาล แต่คงเป็นไปได้ เมื่อเขาปล่อยมือออกจากสองแก้มของเธอ หลังเสียงกระซิบนี้

“ขอโทษนะ..สำหรับทุกอย่าง.. ขอโทษจริงๆ”

เพียงเท่านั้น เขาก็หันจากไป เดินออกห่างเธอไป ปล่อยให้เธอได้เห็นแค่เพียงแผ่นหลังและเส้นผมยาวสีน้ำตาลอ่อนที่พลิ้วสยายไปตามการเคลื่อนไหวอันสง่างาม

+++++

ดิออนนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงของเธอ เธอนอนไม่หลับ แคลไม่กลับเข้ามานอนในห้องกับเธอในคืนนี้ เขาเข้ามาแค่อาบน้ำและขอตัวไปนอนที่ห้องสำหรับแขก มันเป็นคืนแรกที่เธอต้องอยู่คนเดียวในห้องนี้ นับตั้งแต่ที่มีเขาเข้ามาในชีวิต ในฐานะคู่หมั้น แต่ก็ไม่น่าเชื่อเลยว่า แค่เพียงไม่กี่คืนที่เขาอยู่ด้วย มันจะทำให้เธอรู้สึกว่าเขาได้แบบนี้นี่ในเวลาที่ต้องกลับมาอนคนเดียวอีกครั้ง อันที่จริงเธอน่าจะดีใจที่ไม่ต้องนอนระวังตัวตลอดคืนว่า จะมีใครแอบมาฉวยโอกาสทำอะไรในตอนที่เธอหลับ ไม่ต้องกลัวว่าจะนอนไม่สบายเพราะใช้พื้นที่บนเตียงไม่ได้เต็มที่อย่างที่เคยมั

แล้วทำไมเธอถึงนอนไม่หลับ ทั้งที่น่าจะสบายใจได้ที่เรื่องน่ากลัวแบบนั้นจะไม่มีทางเกิดขึ้นอีกในคืนนี้และคงเป็นอีก 14 คืนต่อจากนี้ มันเพราะอะไร

เหงาหรือ..? คิดถึงเขา..? หรืออะไรกันแน่..?

แต่ที่แน่ๆ เธอสะดุ้งขึ้นในที่สุดและเดินออกนอกประตูไป เดินตรงไปตามทางเดิน สู่อุโมงนอนสำรวจห้องนั้น ที่ใครคนนั้นอยู่ สองขามันพาเธอเดินไปจนถึง

ดิออนยืนอึ้งอยู่ห้องประตูห้องอยู่หลายนาทีและตัดสินใจว่าจะเคาะดีหรือไม่ หรือจะเปิดเข้าไปเลย แต่แคลจะล็อกประตูหรือเปล่า เขาหลับไปแล้วหรือยัง เขาจะดีใจมั๊ย ถ้าเห็นเธอ เธอก็ไม่รู้ ไม่รู้อะไรเลย

แต่เธอคงไม่ต้องหาคำตอบอะไรอีกต่อไปแล้ว เมื่อประตูเปิดออกมา เผยให้เห็นร่างสูงในชุดนอน แคลดูตกใจที่เจอเธอ แต่ไม่นานเขาก็ยิ้มออกมา แววตาดูดีใจ ถ้าเธอไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเอง และเขาเองก็คงเห็นแล้วว่า เธอกำลังยิ้มอยู่เหมือนกัน

“ฉันนอนไม่หลับ” สองเสียงพูดขึ้นพร้อมกัน จนต้องมองหน้ากันอย่างตกใจ และก็หัวเราะออกมาพร้อมๆกันที่สุดในที่สุด

แต่ความเงิบขยับหน้าใจหายก็กลับมาอีกครั้ง พาความอึดอัดกลับมาด้วย แต่เธอจะทำให้มันหายไปเสียที

“จะนอนที่นี้จริงๆหรอ” เธอถาม ทำให้ดวงตาสีแดงมองอย่างแคลงใจกลับมา แต่เคลก็ดูลังเลใจก่อนจะตอบออกมาได้

“อืม..ก็ว่าจะทำแบบนั้นแหละจ๊ะ กำลังพยายามอยู่” เขายิ้มเก๋อเงินเหมือนไม่ค่อยเป็นตัวเองเลย มันทำให้เธออยากหัวเราะ แต่ก็ต้องกลั้นมันไว้

“พยายามหรอ..?”

“ใช่..พยายาม”

ดิออนนิ่งไปนานกับคำตอบที่ได้มา เพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี จะยืนคุยกับเขาอยู่ที่นี้ทั้งคืนไปจนกระทั่งถึงเวลาที่ เขาจะไป ก็คงจะไม่ได้ และเธอก็ปฏิเสธไม่ได้ด้วยว่าเธออยากอยู่ใกล้ๆเขาแบบนี้ ใช้เวลาอยู่ด้วยกันให้นานที่สุด ก่อนที่ เขาจะไม่อยู่อีกหลายวันและหลายคืน

“เอ่อ.. อืมม... ฉันขอไปนอนที่ห้องกับเธอด้วยได้มั๊ย” แคลพูดเสียงเบาจนเธอแทบจะไม่ได้ยิน

“อะไรนะ” ดิออนแก้มองทำเสียงดู และเขาก็ถอนหายใจออกมา ทำท่าเหมือนหาทางไปไม่เจอ สุดท้ายก็หันหลังกลับ

“โอเค.. ฉันจะอยู่ที่นี้ เธอไปเถอะ”

แต่ก่อนที่ประตูจะถูกปิดลง เธอก็เอื้อมมือไปดึงมันไว้ได้ทัน ดวงตาสีแดงนั้นมองเธออย่างไม่เข้าใจ และเธอยิ้มจนแทบจะ หัวเราะออกมา “ออกมานี้..” แคลกระพริบตาปริบๆเหมือนไม่เชื่อว่าจะได้ยินอะไร

“บอกให้ออกมาไงละ พูดไม่รู้เรื่องหรอ” ดิออนพูดเสียงดังและใช้แรงเกือบทั้งหมดของเธอดึงตัวอีกคนออกมาจากหลังประตู ลากแขนเขาอย่างทุลักทุเลตามทางเดินมา กลับมายังห้องของตัวเอง

ดิออนปิดประตูห้องและล็อกมันอย่างดี โดยที่มีอีกคนยืนมองอย่างไม่เข้าใจอยู่ข้างๆ เธอหันมามองหน้าเขา “ยืนอยู่ทำไม ละ ไปนอนสิ” เสียงของเธอยังแข็งอยู่เหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน และแคลคงเรียนรู้ที่จะทำความรู้จักกับมันดีแล้ว จึงยิ้มออกมาขณะพยักหน้าให้

คนตัวใหญ่นอนกินที่เตียงเธอไปมากพอสมควร แต่เธอก็ไม่ควรจะป่นอะไรในเมื่อเป็นคนไปตามเขากลับมาเอง เธอคงต้องทนให้ได้ ถึงจะต้องนอนไม่สบายตัวในที่คับแคบแบบนี้ก็ตาม

แต่เสียงการขยับตัวบนที่นอนของคนที่เธอนอนหันหลังให้ มันทำให้เธอไม่กล้าหลับตา เพราะคิดแล้วว่ามันจะต้องเป็นแบบนี้ แขนยาวๆแทรกเข้ามาใต้ตัวเธอด้านที่ติดกับที่นอนและดึงเธอเข้ามาหาตัวเขา กอดเอาไว้แบบนั้น “แคลลี่!” เธอเตือนเสียงเข้ม แต่แคลลี่แค่หัวเราะออกมาเบาๆก่อนจะกระซิบที่ข้างหู “กลัวหรอ..”

ดิออนต้องกัดริมฝีปากกลางตัวเองเอาไว้เพื่อข่มใจไม่ให้สนใจกับความรู้สึกเสียส้นหลังเวลาที่ลมหายใจของแคลป์ารดลงตรงโบหูและลำคอ เธอพยายามจะพูดตอบโต้เขาไป “ไม่.. ถ้าเธอทำอะไร.. ฉันจะสู้.. รู้ไว้ด้วย”

เสียงขู่ของเธอ ทำให้ได้ยินเสียงฮัมรับรู้ออกมาจากคนด้านหลังที่เธอยังยอมปล่อยให้เขาได้กอดเธอเอาไว้ ลมหายใจของเขายังคงทำให้รู้สึกจี้จี้ตรงจุดที่มันสัมผัสถึง แต่ก็รู้สึกดีไปด้วยที่ถูกกอดเพราะมันอุ่นดี และอีกอย่างเธอก็ยังเชื่อว่า กับครั้งนี้เขาจะรักษาสัญญาที่บอกกับเธอ

“ฉันขอแค่กอดเธอไว้แบบนี้เท่านั้น.. ไม่ต้องกลัวนะ.. สัญญา”

บทที่ 15 : เกาะแห่งการลงโทษ

ดวงตาสีมรกตกะพริบตาถี่ๆ เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่า เธอเห็นอะไรอยู่ ดิออนรู้สึกได้ถึงความอัศจรรย์ใจในนาทีแรกที่ก้าวลงมาจากเรือ เมื่อได้เห็นเกาะที่เธอขอร้องคุณพ่อว่าขอตามมาส่งแคลด้วย ด้วยเหตุผลที่เธอเป็นห่วงเขาและอยากจะทำว่าเขาจะกินอยู่หลับนอนอย่างไรที่นี้ แต่สิ่งที่เห็นอยู่นี้มันทำให้เธอรู้สึกยิ่งกว่าสบายใจ เพราะเกาะนี้ไม่ใช่เกาะร้าง มันสวยเหมือนสถานที่ท่องเที่ยว

ดิออนก้าวเดินเข้ามาเรื่อยๆ ในพื้นที่ของเกาะ โดยไม่รอให้ใครนำทางหรือไม่จำเป็นต้องมีใครเดินมาด้วยกับเธอ เธอเดินเหมือนคนละเมอหลงไปกับความพิศสมัยของสถานที่กับธรรมชาติที่เธอไม่เคยเห็นในเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวง ก้าวเดินล่องมาจนถึงสถานที่ที่คาดว่าจะเป็นที่พักของคู่มัน ริมฝีปากของเธอก็เผยยิ้มอย่างพอใจ

บ้านพักของแคล มันมีทุกอย่างเหมือนเป็นบ้านพักตากอากาศ ผิดตรงที่ว่า มันไม่ได้ดูเลิศหรูอะไรเหมือนบ้านหลังอื่นๆ ที่เธอมีในสถานที่ท่องเที่ยวในที่อื่น ที่พัสดุธรรมดาและไม่ได้ตกแต่งอะไรมากมาย เป็นแค่บังกะโลหลังเล็กๆ มีพื้นที่ใช้สอยที่ถูกแบ่งให้เป็นห้องนอนเพียงหนึ่งห้อง ส่วนห้องครัวและห้องนั่งเล่นก็เห็นจะเป็นตรงส่วนที่เป็นระเบียงด้านหน้าใกล้กับประตูทางเข้า ดูแล้วเล็กมากจริงๆ เมื่อเทียบกับคฤหาสน์ขนาดใหญ่ของเธอหรือของแคล แต่มองก็จากวัสดุที่ใช้ ก็รู้ว่ามันถูกสร้างมาอย่างดีแข็งแรงเพียงพอที่จะต่อต้านแรงลมและแรงคลื่นได้ แม้ในฤดูมรสุม

“พอบอกแล้วว่า..แคลจะไม่ได้ลำบากอะไรหรอก ถ้าอยู่ที่นี้” เพอร์ริสพูดขึ้นมาเมื่อมายืนอยู่ข้างๆ ลูกสาว ยิ้มอบอุ่นให้เหมือนเคย เด็กสาวดูตกใจเล็กน้อยที่มีคนย่องมาใกล้อย่างเงียบๆ แต่ก็หันมามองบ้างให้ผู้เป็นบิดา

สายตาของดิออนมองไปเรื่อยๆ ภายในห้องที่คาดว่าจะจะเป็นห้องนอนที่แคลจะต้องอยู่อีก 2 อาทิตย์ต่อไปนี้ ดูจากของใช้ที่เป็นเครื่องนอนและอุปกรณ์ใช้สอยบางอย่างก็ทำให้เธอคิดอะไรขึ้นมา “ดูเหมือนที่นี่จะเคยมีคนอยู่มาก่อนนะคะ” เธอพิมพ์ขึ้นมาอย่างไม่ได้เป็นคำถาม แต่ก็กลับได้คำตอบที่ทำให้แปลกใจ

“มีสิลูก.. ก็ที่นี่เป็นบ้านหลังหนึ่งของแคล”

“บ้านเธอคะ?” ดิออนย้อนถามอย่างงงๆ มองหน้าผู้เป็นบิดาอย่างหาคำตอบ เพอร์ริสพยักหน้ารับด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ผู้เป็นลูกไม่ทันได้สังเกต “บ้านของท่านประธานบริษัทใหญ่ยักษ์ขนาดนั้น เป็นแบบนี้เธอคะ”

“ใช่..นี่พ่อไม่ได้บอกลูกแล้วหรือว่า บ้านหลังนี้ใช้ในบ้านสำหรับกักบริเวณของแคล” เพอร์ริสเล่าด้วยสีหน้าประหลาดใจ แต่คนที่ประหลาดมากกว่าเห็นจะเป็นลูกสาวที่ยืนทำตาโตอยู่ตรงนี้

“นี่หมายความว่า ปกติแล้ว แคลจะมาที่นี่บ่อยๆ อยู่แล้วเธอคะ” ดิออนชักเพิ่มเพราะต้องการรู้จักคู่มันให้มากกว่าที่เห็นแค่เพียงผิวเผิน เพราะดูท่าว่า ผู้เป็นพ่อของเธอจะรู้จักคู่มันของเธอดีมากเหลือเกิน

เฟอริสหัวเราะหึๆในลำคอและขยับแขนยาวข้างหนึ่งไปโอบบ่าลูกสาวเข้ามาฮึนใกล้ๆ เพราะเริ่มรู้สึกถึงอารมณ์กุ่มๆของดิออน “แคลเป็นเด็กที่มีความคิดเป็นของตัวเองนะลูก เขารักอิสระ แต่ด้วยเป็นทายาทสายตรงคนเดียวของตระกูล เขาจึงต้องถูกเลี้ยงดูมาอย่างเข้มงวด และด้วยพื้นฐานที่เขาเป็นคนนิสัยแบบนั้น จึงบ่อยครั้งที่จะต้องขัดขืนคำสั่งของพ่อแม่ และก็ต้องมาอยู่ที่นี้แหละจ้ะ” ชายสูงวัยแต่ดูหนุ่มกว่าอายุจริงจบเรื่องเล่าเกี่ยวกับประวัติคร่าวๆของคู่หมั้นของลูกสาวด้วยรอยยิ้มอบอุ่นเช่นเคย

ดิออนพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ แล้วก็ถามสิ่งที่อยากรู้เพิ่มอีก “คุณพ่อรู้จักกันดีกับคุณพ่อคุณแม่ของแคล ใช่มั๊ยคะ”

“ใช่จ้ะ เป็นเพื่อนรักกันเลยทีเดียว”

คนฟังมีสีหน้าพอใจ ดีใจที่ได้รับรู้ข้อมูลที่เธอควรรู้เกี่ยวกับคนที่เธอจะต้องอยู่ด้วยไปตลอดชีวิต แล้วก็ต้องเกิดความข้องใจขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อได้ฟังข้อมูลต่อมา

“แต่เขาก็ไม่ได้มาที่นี่มานานมากแล้วละ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาจะต้องกลับมาอยู่อีกครั้ง หลังจากที่ถูกไล่ออกจากอังกฤษ”

“แคลจบมาจากอังกฤษเหรอคะ เก่งจัง” ดิออนไม่รู้ตัวว่าเธอเปลอชมคนที่ตัวเองคิดว่าไม่ชอบหน้าด้วยอาการปลาบปล้ม และเป็นเหตุให้ผู้เป็นพ่อหัวเราะน้อยๆออกมา

“จ้ะ.. แคลจบมาจากอังกฤษ โรงเรียนเตรียมทหารนะ จริงๆแล้วเขาก็ติดยศแล้วด้วย ตอนที่กลับมาที่นี่”

“ติดยศด้วยเหรอคะ ไม่น่าเชื่อ” ดวงตาสีเขียวลุกวาวด้วยความตื่นเต็นในความเป็นคนน่าฟังของคู่หมั้นคนสวยของตัวเอง เป็นทหารนี่เอง..มีน่าละ..เก่งจังเรื่องใช้แรงเนี่ย...

“เป็นผู้กองแล้วละ เป็นตั้งแต่อายุยังน้อย ผลงานดีน่าดูชมทีเดียว พอยังเสียดายแทนเขาที่ต้องลาออกจากราชการมา”

ท่าทางชื่นชมในตัวของผู้ที่ถูกอ้างถึง ทำให้ดิออนรู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ทั้งที่ความจริง เธอก็ค่อนข้างจะปล้มในตัวเขาอยู่เหมือนกัน แต่ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติ “แต่คุณพ่อคะ.. ที่หนูรู้..แคลเป็นรัสเซียไม่ใช่เหรอคะ ทำไมเป็นทหารอังกฤษได้ด้วย” ดิออนขมวดคิ้วขณะที่ผู้บิดานิ่งไปเหมือนกำลังคิดหาคำตอบให้

“สงสัยเส้นคงใหญ่กว่าคุณเลยมั้งคะนั่น ถึงได้ไปทหารที่นั่นได้และยังเลื่อนขั้นจากพลทหารธรรมดาไปเป็นผู้กองได้เร็วขนาดนั้น เขาอายุแค่อายุสิบหกเองไม่ใช่เหรอคะตอนนี้ แล้วตอนนั้นเขาอายุเท่าไร” เธอพูดตอด้วยน้ำเสียงประชดประชันเล็กๆตามประสา ไม่รู้ตัวว่าจะทำให้คนที่สนทนาด้วยหัวเราะออกมาอีกได้

ดิออนยืนกลอกตาไปมา หงุดหงิดที่เห็นผู้เป็นบิดาของตนดูเข้าข้าง ว่าที่ลูกเขย(สะใภ้)มากเกินไปจนจำเป็น แต่ทว่าสิ่งที่เธอได้ฟังต่อมา มันทำให้เธอถึงกับอึ้ง

“ก็ไม่น่าแปลกหรอกนะ ถ้าลูกจะบอกว่าเคลใช้เส้นที่ได้เป็นผู้ก่อตั้งแต่อายุยี่สิบสาม ใครๆก็คิดแบบนั้น พอรู้ว่าเขาเป็นลูกสะใภ้ของนายทหารระดับนายพลที่นั่น ไม่มีใครคิดหรอกว่า เพราะเขารอดมาได้จากไปรบ ถึงได้ติดยศใหม่” เพอร์ริสเล่าไปเรื่อยเปื่อยจนลืมสังเกตว่า สีหน้าของลูกสาวเปลี่ยนไป จนกระทั่งได้ยินเสียงคำถาม

“ลูกสะใภ้ นายพล.. หมายความว่ายังไงคะ..คุณพ่อ” ดิออนถามเสียงสั่น มันไม่ใช่แค่เธอตกใจมากกับการที่รู้ว่าเคลเคยมีใครมาก่อน เพราะเรื่องนี้มันรู้ๆกันอยู่ ถึงความเจ้าชู้ของเขา แต่การที่มารู้ว่า เขาถึงขั้นเคยผ่านการแต่งงานมาก่อนแบบนี้ มันมากเกินไป

..ลูกสะใภ้ หมายความว่า เขาแต่งงานกับผู้ชายมา ไม่ใช่เธอ..

“แบบนี้เอง ถึงได้เปลี่ยนสัญชาติได้..” เธอพิมพ์ขึ้นมาอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูแย่มากขึ้น ดวงตารู้สึกเหมือนมันเริ่มร้อนไปด้วยน้ำตาที่ตั้งท่าจะไหลได้ทุกนาที

เพอร์ริสที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองพูดอะไรผิดไปถึงกับหน้าซีดและรีบบอกขอโทษขอโพยลูกสาว “ไม่ใช่อย่างที่ลูกคิดหรอกนะลูก แคลยังไม่เคยแต่งงาน” แต่ดิออนมองหน้าตนกลับมาอย่างไม่เชื่อถือ “คือแบบว่า..ถึงเคย ก็ไม่ใช่แบบที่ลูกคิดนะ”

ดิออนยอมรับว่าเธอไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้เป็นพ่อกำลังพยายามอธิบายอยู่ จึงพยายามจะใจเย็นและรอฟังโดยมีความแคลงใจระบายไปทั้งใบหน้า “แล้วมันเป็นยังไงกันล่ะคะ”

เพอร์ริสพยายามตั้งสติใหม่และค่อยเริ่มอธิบายให้ดี “ก็คือว่า..ลูกของท่านนายพลก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน.. ฉะนั้น..ถึงเคลจะเคยแต่งงานมาแล้ว แต่ก็ทำไปเพราะความจำเป็นในเรื่องการทำงานที่นั่นนะ.. ลูกก็รู้ว่า..เรื่องสัญชาติก็เรื่องใหญ่สำหรับทหาร”

ดิออนกระพริบตากับข้อมูลใหม่ ใจเธอเย็นลงและค่อยๆตั้งสติคิดทบทวนเรื่องราว เขาเคยบอกว่า “ไม่ชอบผู้ชาย” ฉันท้าได้แต่ผู้หญิงที่เป็นทหารมันจะเป็นคนนี้ทุกคนเลยหรือไง และอะไรบางอย่างก็ทำให้เธอพูดโพล่งขึ้น “ลูกสาวท่านนายพลชื่อ ‘แอน’ ไหม้คะ”

เพอร์ริสมีสีหน้าตกใจที่ได้ยินคำถามนี้ แต่ก็ควบคุมตัวเองได้ในเวลาต่อมา “คิดว่า..น่าจะใช่ล่ะ แคลเคยบอก---”

“อ้อ..มีนั่นล่ะ” ดิออนพิมพ์ขึ้นมาทั้งที่ยังไม่ทันได้ฟังคำของอีกคนจนจบ เธอก้มหน้าขมวดคิ้วและย่นนึ่งเหมือนก้อนหินไปนาน เพราะมัวแต่นึกถึงภาพเหตุการณ์ที่แคลนอนเพื่อเพราะพิษไข้และร้องเรียกชื่อของผู้หญิงคนนั้น มันทำให้เธอหงุดหงิดในใจอย่างบอกไม่ถูก โดยไม่รู้วาท่างที่เธอกำลังทำอยู่ มันทำให้คนมองต้องรู้สึกห่วงมากขึ้น

“แคลบอกลูกแล้วเหรอ..เรื่องนี้” เพอร์ริสค่อยๆตะล่อมถาม เพราะกลัวว่าอาจจะทำให้ลูกสาวไม่สบายใจที่จะพูด แต่ก็เหมือนว่าตนจะคาดคิด เมื่อดิออนเงยหน้าขึ้นมาจ้องหน้าเขาด้วยท่าทางโกรธๆ

“นี่คุณพ่อไปแยกเขาสองคนออกจากกันมาหรือคะ” เสียงหัวยี่งหัวนสันเหมือนไม่รู้ว่าจะตัวเองกำลังพูดอยู่กับใคร แต่เมื่อเห็นสีหน้าตกใจของผู้เป็นพ่อ ดิออนก็ลดแวตโมโหของตัวเองลง “คุณพ่อไม่น่าทำแบบนั้นนะคะ ถ้าพวกเขารักกัน”

“ไม่ใช่หรือลูก หนูเข้าใจผิดแล้ว แคลกับแอน หรือเองเจล่าล่ะ เขาเลิกกันตั้งแต่ก่อนที่แคลจะกลับมาที่นี่แล้วล่ะ” เฟอร์ริสพูดอย่างมั่นใจ แต่ดิออนกลับยืนตาโตไม่เลิกและยังไม่เลิกถามถึงเรื่องที่ตนไม่รู้

“เลิกกันก่อน.. เลิกได้ยังไงกันคะ แคลดูออกจะรักเขา..มาก” ท่าทางเศร้าๆที่ตัวเองไม่ทันสังเกตเห็น “แล้วพวกเขาหย่ากันแล้วหรือคะ คุณพ่อถึงให้เขามาเป็นคู่หมั้นของหนู”

คำถามนี้ทำให้ดิออนถูกตึงเข้ามาออกได้ มีมือใหญ่ลูบศีรษะเธอเบาๆราวกับกลับไปเป็นเด็กเล็กๆอีกครั้ง แล้วเธอก็ได้ฟังเสียงที่คุ้นหูนี้พูดปลอบเหมือนทุกทีที่เคยทำมาตั้งแต่ลืมตาดูโลก

“พ่อก็ไม่รู้หรือคะลูก..เรื่องนี้ รู้แล้ว..ตอนนี้แคลเป็นของลูกแล้ว และจะเป็นตลอดไป ถ้าลูกต้องการ และถึงพวกเขาจะยังไม่ได้หย่ากันให้เป็นทางการ แต่พ่อก็เชื่อว่า แคลก็จะทำต้องแน่ๆล่ะจะลูก ไม่ต้องห่วงไปหรือคะ”

แต่เสียงในหัวของเธอก็บอกตอบกลับไปว่า... ไม่ใช่หรือคะ คุณพ่อ เป็นไปไม่ได้...

บทที่ 16 บทลงโทษ

“โอ้ย.. ทำไมมันถึงยากเย็นแบบนี้” ดิออนโอดครวญเสียงดังและทรุดตัวลงนั่งกับพื้นไม่กระดานอย่างหมดท่า

เธอเพิ่งรู้ว่า การก่อไฟเพื่อทำอาหารด้วยวิธีแบบโบราณมันยากขนาดไหนก็คราวนี้ แต่ก็ไม่น่าแปลกอะไรในเมื่อตั้งแต่เกิดมา แค่ว่าการจุดเตาแก๊สแบบสมัยใหม่ในครัวก็แทบจะไม่เคยทำอยู่แล้ว เพราะปกติเรื่องอาหารการกินมีแต่เธอแค่ออกคำสั่งว่าอยากกินอะไร และก็จะคนทำนำมาประเคนให้ถึงโต๊ะอาหารอยู่เสมอ ความทรมานกับการพยายามจุดไฟเพื่อทำอาหารสักมื้อแบบนี้ จึงไม่เคยมีอยู่ในพจนานุกรมของเธอ

“ก็บอกแล้วนะว่า.. ให้ไปอยู่ที่เรือนใหญ่ ทานอาหารกับคุณพ่อกับแม่ที่นั่น ก็ไม่เชื่อเองนี่นา” แคลนั่งลงข้างๆคนที่นั่งหมดแรงและจัดการสิ่งที่เขาทำค้างเอาไว้อย่างไม่สนใจว่าอีกคนจะกำลังมองอยู่

ดิออนเหมือนจะตกอยู่ในภวังค์อย่างไม่ได้ตั้งใจ สายตาของเธอมองแต่คนข้างตัวที่กำลังจัดการก่อไฟด้วยฟืนและหุงข้าวด้วยท่าทางแข็งขันแคล่วคล่องเหมือนคนเคยอยู่ปามาจนชิน จนไม่ได้ยินอะไรที่เขาพูดเลยแม้แต่น้อย จิตใจเธอล่องลอยไปกับการมองภาพของผู้หญิงที่มีความงามประหนึ่งนางฟ้ามาจุดที่อยู่ข้างๆกับท่าทางอันน่าดู แม้จะกำลังทำแค้นงานที่ดูพื้นๆแบบนี้ก็ตาม แต่เวลาแห่งความสุขก็เหมือนจะผ่านไปเร็วจนเธอหายใจไม่ทัน เมื่อเธอจำเป็นต้องหลุดออกจากความฝันอันสวยงามเพราะเสียงของเขาที่เข้าหูมาแว่วๆ ฟังไม่รู้เรื่อง

“อะไรนะ.. เมื่อกี้เธอว่าอะไร” ดิออนถามอย่างงงๆ แคลกใจที่เห็นดวงตาสีแดงมอญค้อนๆกลับมามี

“เธอไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยใช่ไหม” แคลย้อนถามเสียงขุ่นและหันไปทำอาหารต่อ อาหารที่ทำมาจากของสดจริงๆ มันเป็นกับข้าวจริงๆที่หน้าตาน่าอร่อย เพราะเครื่องประกอบของเธอจะถูกเก็บไว้รับประทานในวันที่เสียบยงที่เป็นอาหารสดหมดแล้วเท่านั้น “ฉันถามว่า..เคยหุงข้าว ทำกับข้าวบ้างหรือเปล่า” เธอถามต่อทั้งที่ยังไม่ได้คำตอบจากคำถามแรก

ดิออนสั่นศีรษะเป็นคำตอบ แต่เมื่อเห็นว่าอีกคนไม่ได้กำลังมองอยู่จึงเอ่ยพูด “ไม่..ไม่เคยสักครั้ง” แล้วดวงตาสีแดงก็ชำเลืองมองมาเธอด้วยแววตาที่ทำให้เธอต้องขมวดคืออย่างหงุดหงิดใจ เพราะเขาก็ยิ้มและสั่นศีรษะไปด้วยก่อนหันไปจับมิดมาหันเนื้อบนเตียงไม้ต่อ “ทำไม.. ไม่เคยก็ลองทำก็ได้นี่ ไม่เห็นจะยาก” มือเล็กก็เอียงมิดในมือของอีกคนที่ไม่ทันระวังตัวมาได้จนสำเร็จ แต่ดิออนก็ทำได้แค่จ้องมองมันอยู่แบบนั้นเหมือนไม่รู้ว่าจะใช้มันยังไง

แคลถอนหายใจเบาๆอย่างช้าๆ “ทำไมเป็นก็เอาคืนมาเถอะ เสียเวลา หิวแล้วนะคะ..คุณหนู...”

น้ำเสียงที่ใช้จบคำสุดท้ายคล้ายจะประชดประชันกันมากเกินไป คนร่างบางจึงตัดสินใจลงมือกับเนื้อก้อนที่อยู่บนเตียงอย่างเก๋ๆ หลังมองค้อนคนวิจารณ์ไปหนึ่งรอบใหญ่ริมฝีปากสวยเผยยิ้มอย่างพึงใจเมื่อพบว่า สิ่งที่เขาคิดว่ายากก็ไม่ได้เป็นเรื่องยากเย็นจริงๆ “นี่ไง..บอกแล้วว่า..ทำได้”

เสียงฮัมฮัมแบบขึ้นชมดังแว่วขึ้นมาเข้าหู ทำให้คนที่นั่งหันเนื้อบนเตียงอยู่ยิ่งล่ำพองใจกับงานชิ้นแรกที่ได้ทำในฐานะแม่ครัวจำเป็น แต่เห็นว่าเป็นครั้งนี้เธอจะดีใจไปได้ไม่นานเมื่อพลัดทำให้ความคมของมีดเข้ามาหันเนื้อตัวเอง

“อัย..” ดิออนโอดโอย ทั้งมีดและนำมืออีกข้างของตัวเองมากดที่ปากแผลไว้ตามสมองสั่ง เธอไม่ทันคิดว่าคนที่นั่งอยู่ใกล้กันจะไวพอกัน มารู้ตัวอีกทีเขาก็เข้ามาคว้ามือข้างที่เป็นแผลของเธอไป

ดวงตาสีแดงนั้นไหววูบด้วยความตกใจ แต่เธอตกใจมากกว่าที่ตอนนี้แคลกำลังใช้ริมฝีปากของเขาในการช่วยหยุดเลือดให้เธอ สมองของดิออนเบลลอปหมด ถึงกระนั้นก็ยังแน่ใจว่า เธอรู้สึกได้ถึงการเปลี่ยนแปลงใบหน้าของตัวเอง มันร้อนผ่าวราวถูกลนด้วยไฟ และมันก็เริ่มจะทำให้เธอทนไม่ไหว

“แคล..พอแล้ว.. จะหยุดเลือดหรือจะดูดเลือดฉันกันแน่” ถ้อยคำที่ใช้คล้ายจะเป็นคำดูแต่คนฟังก็รู้ว่า อีกฝ่ายกำลังเก้อเขินด้วยท่าทางที่หันเงินหน้าไปทางอื่นและแก้มสองข้างปลั่งปรังเป็นสีแดงราวมะเขือเทศสุกแบบนั้น มันทำให้คิดเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

“ช่วยไม่ได้ เลือดเธอร่อยดีนี่ และฉันก็หิวมากแล้วด้วย” แคลพูดหน้าตาเฉยและกลิ่นของเหลวรสชาติคล้ายสนิมเหล็กกลิ้งคอไป เมื่อยอมถอนริมฝีปากของตัวเองออกแล้ว ดวงตาสีแดงเหมือนเลือดที่ตื้นเพ็งกลิ้งไปหมดๆมองอีกคนอย่างขบขันกับหน้าแดงๆตาโตๆอย่างคนตกใจของเขา ก่อนจะยอมลุกขึ้นยืนเพื่อไปทำเรื่องอื่นที่สำคัญกว่า

“กดปากแผลไว้ก่อนนะ เดี่ยวจะทำแผลให้” ว่าแล้วก็เดินหายเข้าไปในห้องพัก แต่ไม่นานกว่าสองนาทีก็เดินกลับมาพร้อมกล่องปฐมพยาบาล

ดิออนนั่งมองคนที่ทำแผลให้ตาไม่กระพริบ จนได้เห็นเขาเหยยืมที่มุมปาก แบบที่ทำให้เธอรู้สึกเขินได้ “ยืมอะไรกันหา อารมณ์ดีหรือไงที่เห็นฉันเจ็บตัวได้นะ” แสร้งवादเสียงใส่เขาไปเพราะไม่อยากให้เขารู้ว่าเธอกำลังมีอาการไม่ดี หัวใจเต้นตุบตามอยู่ในอก จนคิดไปถึงว่า เธออาจจะหัวใจวายตายได้ในไม่ช้า

“ฉันก็แค่รู้สึกเอ็นดูเด็กดีและซึ่งอนเท่านั้นแหละ” แคลตอบหน้าตาย ไม่รู้เลยว่าคำพูดประโยคนี้อาจจะไปทำให้อีกคนกลายเป็นคนหน้าแดงแบบถาวรเลยก็ได้

ดิออนไม่รู้ว่าเธอจะเอาอะไรมาได้เถียงเขาอีกได้ จึงเลือกนั่งอยู่เฉยๆดูเขาทำแผล เธอรู้แล้วว่ายิ่งพูดไปก็ยิ่งจะเข้าตัวเอง นั่งมองหน้าสวยๆและท่าทางดูดีของเขาเล่นๆไปยังคงคิดว่า ไม่ปวดสมองด้วย และมันอาจจะช่วยให้เธอสามารถอยู่กับเขาได้โดยไม่มีเรื่องทะเลาะกัน อย่างน้อยก็อยากจะอยู่กันอย่างสงบสักวันก่อนจะห่างกันไป ตอนนี้เธอไม่พยายามแม้จะพูดเรื่องถึงเรื่องที่ค้างใจตัวเองอยู่ เรื่องผู้หญิงคนนั้นของแคล..

“อืมม..เสร็จแล้วละนะ ดินะแผลไม่ได้ลึกมาก ทีหลังก็ระวังหน่อยแล้วกัน ทำไม่เป็นก็อย่าฝืน ยกให้เป็นหน้าที่คนอื่นเถอะ” แคลพูดเหมือนสอนและพอเห็นว่าดิออนตั้งท่าจะเปิดปากเถียงขึ้นมา เธอก็ยกนิ้วชี้ขึ้นห้ามและรีบพูดตัดบท “ขอให้ฉันสักวันเถอะนะ ขออ้อละ นั่งตรงนั้นนะ แล้วฉันจะจัดการให้ทุกอย่าง” และโดยไม่รอฟังคำตอบ เธอก็รีบออกไปจัดการงานที่ค้างไว้ เพราะไม่อยากให้เสียเวลาไปมากกว่านี้ และอีกอย่างเธอก็เริ่มหิวมากแล้วเหมือนที่บอกไป ดิออนก็คงไม่ต่างกัน

ดิออนถอนหายใจออกมาเบาๆระหว่างนั่งนิ่งๆดูอีกคนทำกับข้าวอย่างเชี่ยวชาญ ไม่นานเกินรอ แคลก็เอาอาหารมาเสิร์ฟให้ถึงที่ และมุมหนึ่งของระเบียงเล็กๆตรงนั้นแหละที่ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นห้องอาหารสำหรับเธอกับเขาในค่ำคืนนี้

...ดินเนอร์ได้แสงเทียน ภายในบรรยากาศคริมทะเล ช่างโรแมนติกดีจริงๆ...

“อืม..อร่อยดีเหมือนกันนะ ไม่น่าเชื่อ” คนไม่เคยทำกับข้าวกินเองเลยชมออกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ดิออนเหมือนไม่สังเกตเห็นว่า แคลแอบทำหน้าลึนอยู่เป็นนานสองนานระหว่างรอให้เธอตัดอาหารเข้าปาก แต่เขาก็ยังปากดีไม่เลิก

“ก็บอกแล้วไง.. ฉันนะเป็นเซฟมือหนึ่งนะ” แคลยิ้มขณะตัดอาหารในงานของตนเข้าปากและเคี้ยวอย่างผู้มีมารยาทดี ต่างจากดิออนที่มีท่าทางรับประทานอาหารเหมือนเด็กๆที่ได้ทานของถูกใจ และไม่ได้พูดขัดอะไรเธอออกมา ดูท่าคงจะสนใจกับอาหารมากกว่าเธอเสียแล้ว

“อ่า...อืม..” ดิออนคราวออกมาอย่างสุขใจ เมื่ออิมหันากับอาหารฝีมือแม่ครัวกิตติมศักดิ์ที่นั่งอิมกริมอยู่เบื้องหน้า เธอแทบอยากจะเอนตัวลงนอนไปกับระเบียงเพราะความสบายแบบนี้ หากไม่ติดว่ายังเกรงใจคนที่อยู่ด้วยกันตรงนี้ออยู่ แม้จะรู้ว่าเขาคงไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว แคลออกจะใจดีกับเธอในวันนี้

แคลสันสี่รชะน้อยพร้อมรอยยิ้มเอ็นดูในท่าทางเหมือนเด็กเล็กๆของอีกคน เธอรวบรวมจานอาหารที่ว่างเปล่าไปแล้วตรงหน้าและเตรียมลุกขึ้นจะนำมันไปทำความสะอาด

“ให้ฉันช่วยมั๊ย.. ตอบแทนที่เธอทำของให้กินนะ” ดิออนเสนอตัวออกมาและทำท่าจะลุกตาม แต่แคลก็ส่ายหน้าให้เสียก่อน

“อย่าดีกว่า.. เดี่ยวแตกหมด” แคลหัวเราะคิกที่เห็นดิออนทำหน้ามึนกับคำที่เธอใช้ปฏิเสธ และเพราะนี่ก็สงสารขึ้นมา จึงตัดสินใจเลิกแก๊ง..สักพัก

“มือเป็นแผลอยู่.. อย่าโดนน้ำดีกว่า เดี่ยวจะหายช้า นั่งเล่นไปเถอะ ที่นี้บรรยากาศดีนะ ท้องฟ้ามีดาวด้วย” เธอพูดอย่างที่ไม่รู้ว่า ท่าทางของเธอเหมือนกำลังหลอกเด็กอยู่อย่างไรวางนั้น แกมเด็กคนนี้ก็ขย่มให้หลอกเสียด้วยสิ ดิออนพยักหน้าหนึ่งก็รับคำเธออย่างว่าง่าย “โอเค..งั้นเดี๋ยวมานะจ๊ะ..เด็กดี”

ดิออนมองตามหลังร่างสูงไปเพราะอยากจะทำว่าแคลจะนำจานสามไปล้างตรงส่วนไหนของบังกะโลขนาดเล็กนี้ เธอลุกขึ้นและเดินมาชะโงกหน้าลงไปจากระเบียงบ้านและได้เห็นเขาเดินลงบันไดไปและตรงไปยังด้านหลังของบังกะโลที่มีถึงไม้ขนาดใหญ่หลายตั้งวางอยู่ มีเครื่องมือเครื่องไม้สำหรับใช้ทำความสะอาด น้ำยาล้างจาน ชักผ้า มีครบหมด มันตั้งอยู่ด้านหลังของบังกะโล ดิออนยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัวที่เห็นคนตัวโตนั้นทำทุกอย่างที่ต้องทำตรงนั้นได้อย่างคล่องแคล่ว สมแล้วที่เป็นทหารที่ได้รับการอบรมมาดี

“อยากรู้จักจังว่า.. ดารอพลก็ทำอะไรไม่เป็นบ้างนะ” ดิออนแกล้งแซวระหว่างที่แคลเดินขึ้นบันไดบังกะโลมา นาที่แรก ดวงตาสีแดงดูประหลาดใจ แต่นาทีต่อมาเขาก็ยิ้มให้เหมือนคนไร้เดียงสาไม่มีผิด ..น่ารักจัง.. ทำไม่ไม่น่ารักแบบนี้ตลอดเวลานะ..

แต่แล้วไม่กี่นาที คนหน้าตาไร้เดียงสาก็ทำให้เธอตกใจ เมื่อเขาเข้ามาขอดเธอไว้และจ้องหน้าด้วยดวงตาสีแปลกที่หวาน เชื่อม หัวใจของเธอเต้นแรงจนแทบจะออกมาเต้นนอกอกตัวเองอยู่รอมร่อ แต่ดิออนก็พยายามจะคุมสติตัวเองไว้ให้ได้นานที่สุด และตอกย้ำตัวเองว่า อย่าพยายามหาเรื่องทะเลาะกับเขา ตามที่เขาขอเธอไว้ให้สัญญาาก่อนยอมตกลงให้เธอนอนค้างด้วย

“มีสิ..มีอยู่อย่างหนึ่งนะ ที่ฉันทำไม่ได้.. ทำไม่เป็นเลย” เสียงหวานที่ฟังทีไรก็สิ้นสะท้านไปทั้งหัวใจนั้นกระซิบกลับมา

ดิออนรู้สึกว่่าอีกไม่ช้าเธอคงจะเป็นลมเพราะความดันขึ้น ในใจภาวนาอยากให้แคลเลิกทำตัวเหมือนเทพีแห่งความรักแบบนี้เสียที เธอจะได้ปลอดภัยและผ่านคืนนี้กับเขาไปโดยไม่สึกหรอ ..อ้อ..นี่ฉันกำลังกลัวว่าจะเสียตัวเธอเนี่ย บ้าไปแล้ว.. แคลเป็นผู้หญิงนะ.. สวยจะตายซักด้วย...

“อะไรล่ะ.. พอจะบอกได้มั้ย” ดิออนกลั้นใจและพยายามตามน้ำไปอย่างที่ไม่แนะนำไว้ ไซ้..เพื่อนรักของเธอพร่ำบอกอยู่เสมอว่า พี่สาวบุญธรรมของเขามีนิสัยอย่างไร เขาชอบหรือไม่ชอบอะไร หล่อนบอกเธอทุกอย่าง เพียงแต่เธอทำแค่เพียงจำ แต่ไม่เคยคิดจะทำตามเท่านั้น และครั้งนี้เธอจะลอง...

แคลเงยไปเล็กน้อย แสร้งทำสีหน้าครุ่นคิดแล้วอยู่ก็ยิ้มออกมาเหมือนรู้แล้วว่าอะไรต่ออะไรต่อไปกับคำพูดของตัวเอง

“ทำให้เธอรัก”

และมันก็ใช่จริงๆ เสียงหัวเราะคิกคักออกมาจากปากของคนตัวเล็กกว่าที่ในที่สุดก็ขอไปยื่นหัวเราะเสียงดังอยู่นอกอ้อมแขนของอีกคน ดิออนเหมือนจะลืมนใจไปว่าอาจจะทำให้แคลโกรธได้ที่ไปหัวเราะเยาะเขาแบบนี้

“ทำไมเธอ.. ฉันพูดผิดหรือไง” เสียงซู่ๆแทรกขึ้นมากลางคัน ทำให้อีกคนหันหน้ามามองทันที และมันก็เหมือนประโยคประกาศิตที่สามารถทำให้เสียงหัวเราะหายไป คงเพราะคนฟังได้เห็นแววตาเศร้าๆของดวงตาสีเลือดคู่นี้ ที่เจ้าของมันตัดสินใจหันไปพูดเรื่องอื่นแทนแล้ว “เธอไปอาบน้ำที่เรือนใหญ่ก็แล้วกันนะ อาบที่นี้มันลำบาก และถ้าจะนอนที่นั่นด้วย ก็ตามใจแต่ให้มิเกลมาบอกฉันด้วยล่ะ”

แคลเดินหันหลังจากเธอไปเสียบๆและไม่ได้หันมามองดูเธออีก เขาปิดประตูห้องที่เป็นส่วนที่เป็นห้องนอนเอาไว้ ไม่รู้เหมือนกันว่าเข้าไปทำอะไรในนั้น เธอเดาเอาว่่าก็คงจะทำเรื่องกิจวัตรส่วนตัวของเขาเหมือนตอนอยู่ที่บ้าน ดิออนยืนรออยู่นานจนเริ่มรู้สึกเมื่อยขา แคลก็ไม่ยอมออกมาจากห้อง เธอจึงคิดว่า รอไปก็ไร้ประโยชน์หากเขาไม่ออกมา แคลคงยังอารมณ์ไม่ดีเลยไม่อยากเจอหน้าเธอตอนนี้ ทางที่ดีเธอควรจะไปทำตามที่เขาบอกไว้จะดีกว่า แล้วค่อยคิดว่าจะกลับมาหาเขาอีกดีหรือไม่ คิดได้ดังนั้น ดิออนก็ออกจากบังกะโลหลังเล็กนี้ไป โดยไม่รู้ว่าแคลกำลังนั่งร้องไห้เสียบๆอยู่ในห้องของเขา

+++++

“โอเค..ฉันเข้าใจ..” แคลฟี่ทำเบาๆออกมาตอบรับการรายงานของลูกน้อง ดวงตาสีแดงมองทอดไปยังท้องทะเลเบื้องหน้า ที่ท้องฟ้ามืดดำทำให้มันน่ากลัวเกินความจริง แต่ถึงยังไงมันก็ให้ความรู้สึกที่ว่าเหวได้จริงๆเสียด้วย ยิ่งในเวลานี้ที่เธอรู้แล้วว่าต้องอยู่ที่นั่นคนเดียวจริงๆแล้ว ผู้หญิงอีกคนที่บอกเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมาอยู่เป็นเพื่อนในคืนแรก ก็ไม่กลับมา แต่เธอก็เข้าใจถึงเหตุผลของเขา หล่อนกลัวเธอ..เหมือนเคย..

ตอนที่มิเกลเดินมาเคาะประตูเรียก แคลได้ยินเสียงของคนที่ไม่ได้กำลังรออยู่ เธอก็แทบอยากจะร้องให้ออกมาอีกครั้งทั้งที่เข้าใจให้ระดับความเศร้าไปข้างแล้ว แต่เธอก็ออกมาพบหน้าลูกน้องคนสนิทจนได้และทำตัวให้เป็นปกติที่สุด เพราะไม่อยากรจะทำให้ใครๆคิดว่าเธออ่อนแอ แคลพยายามข่มใจเก็บความรู้สึกหุดหู่ใจ ความผิดหวังเอาไว้และหันไปพูดเรื่องอื่นกับคนที่ขยับยืนรอเหมือนหุ่นรอป้อนโปรแกรม

“เธอดูแลเขาให้ดีก็แล้วกัน และพรุ่งนี้เช้าช่วยเรียกไมมาหาฉันด้วยนะ วันนี้ขอบใจมาก”

พอมิเกลเดินจากไปแล้ว แคลก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ น้ำตาที่พยายามกลั้นเอาไว้ก็ไหลออกมาอาบแก้มขาวอีกครั้ง และคราวนี้ก็เหมือนว่าจะไม่มีทางจะหยุดง่ายๆ ปล่อยให้ร่างกายให้ทรุดนั่งลงกับพื้นทรายเป็นอย่างหมดท่า ดวงตาสีแดงมองหาอะไรบางอย่างบนท้องฟ้าที่มืดดำ และเธอก็เจอมัน..แสงดาว

แคลยิ้มเศร้าๆให้มัน “เธอคงสะใจน่าดู ถ้าได้มาเห็นฉันในสภาพนี้..ผู้พันมิลเลอร์”

บทที่ 17 : ก่อนจากกัน (ชั่วคราว)

ดิออนรีบสาวเท้ายาวๆเดินจากเรือนใหญ่มาตั้งแต่เช้าตรู่ เธอรู้สึกผิดที่เมื่อคืนเผลอนอนหลับไป หลังจากได้อาบน้ำ และก็นอนยาวมาจนสะดุ้งตื่นเอาเมื่อสักครู่ เธอรู้ว่าสาเหตุมันคืออากาศที่นี้ดีมาก และเธอก็เหนื่อยมากเกินไป เกินกว่าจะสามารถแข็งใจไว้ไม่ให้หลับ แต่จะเอาเหตุผลนี้มาบอกกับแคลได้หรือไม่ที่เธอผิดสัญญาที่บอกว่าจะมานอนเป็นเพื่อนเขา ในคืนแรกของการอยู่ที่นี่ เธอจะทำอะไรดีถ้าหากแคลโกรธเธอและไม่ยอมพูดด้วยอีกต่อไป ยิ่งคิดสองขาที่ยังรีบเพิ่มความเร็วในการเดินให้มากขึ้น ไม่สนใจว่าใครจะร้องทักทาย ไม่ว่าจะเป็นคนพ่อหรือน้องสาว จุดหมายของเธอมีจุดเดียวก็คือบังกะไลหลังเล็กริมทะเลหลังนั้น

และเมื่อมาถึงเธอก็ยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัวที่เห็นร่างสูงยืนอยู่หน้าบ้านในความสลัวของท้องฟ้าที่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นมาเต็มที่ เธอดีใจจนไม่ได้มองเลยว่าแคลกำลังคุยอยู่กับใครในเวลาที่เธอพุ่งเข้ามาหาและโอบรอบคอเขา น้มนิ้วตัวเขาลงมาจับ

แคลตกใจที่ถูกทำแบบนี้ตั้งแต่เช้ามีตจากคนที่ตนนึกไม่ถึงว่าจะทำ และเธอก็รู้สึกดีที่เกินกว่าที่จะปฏิเสธมันไป ความทุกข์ที่ทำให้ให้นอนไม่หลับมาทั้งคืนเหมือนจะถูกลืมนไปซะสิ้นกับจุมพิตที่ได้มาในครั้งนี้ และเธอก็ตอบสนองมันไปอย่างไม่แคร์ว่าจะมีสายตาคู่มองอยู่ตรงนี้ด้วย

“โอ้ย..โอ้ย.. คุณแคลคะ.. ฉันขอตัวไปก่อนนะคะ แล้วจะมาหาใหม่ เอาเป็นหลังอาหารเช้าก็ได้คะ” ไม่เอามือบิดตาและทำท่าเหมือนไม่อยากรู้อะไรกับคุณจุมพิตแล้ว ก็หันเดินจากไปเสียวๆและรีบๆ แต่ก็ยังทันได้ยินเสียงร้องครางอย่างอับอายตามหลังมา ตามมาด้วยเสียงหัวเราะของอีกคน จนต้องยิ้มออกมาอย่างมีความสุขอย่างช่วยไม่ได้จริงๆ

+++++

“นี่ยังจะโกรธอยู่อีกเหรอ.. ก็บอกไปหมดแล้วนี่” ดิออนเดินตามหลังคนตัวสูงกว่าที่เดินนำหน้าไปตามชายหาดอย่างไม่คิดว่าเธอจะเดินตามไม่ทัน และเมื่อคิดว่าเธอคงเดินไม่ทันเขาแน่ๆเพราะขาสั้นกว่ามาก จึงออกวิ่งและในที่สุดก็มาตักหน้าเขาได้และพยายามจับตัวเขาไว้ด้วยแรงทั้งหมด

“แคล..?” เธอเรียกชื่อเขาอย่างกังวลใจ หลังจากที่เห็นดวงตาสีเดียวกับดวงตะวันยามเช้าขาดความสดใส มันคล้ายกับเวลาที่ด้านมืดดำในจิตใจของเขาขณะด้านสว่างและซาตานตนนั้นก็กลับมาสิงร่างของเขาคือ “แคล..?” ดิออนเรียกซ้ำเพราะเห็นเขายังนั่งอยู่เหมือนก้อนหิน แต่สิ่งที่ได้ยินต่อมาพาให้หัวใจของเธอเต้นแรง

“เธอรักฉันมั๊ย” แคลยิงคำถามที่มันคาใจมานาน เธอสับสนมานานแล้วกับพฤติกรรมของผู้หญิงคนนี้ ที่บางทีก็ทำเหมือนสนใจ แต่บางครั้งก็แสดงออกมาว่าไม่แคร์เธอเลย และครั้งนี้ก็เหมือนกัน เมื่อหลอนทำแค่ยื่นตาโตอยู่ตรงนี้และหน้าซีดเผือด เธอจึงเลือกคำตอบให้ตัวเองแทน “โอเค.. ไม่รัก.. ไม่เป็นไร.. เดี่ยวฉันจะไปบอกคุณพ่อเธอให้เรื่องถอนหมั้นกันแล้วกัน ฉันจะได้ไม่ต้องนอนอยู่เกาะบ้ำๆนี่ไปอีกสองอาทิตย์ฟรีๆ”

ร่างสูงทำท่าจะเดินหนีไปอีกรอบ แต่กลับถูกดึงกลับมาง่าย ๆ คล้ายคนตัวเล็กจะมีแรงมากกว่าเธอเสียแล้ว แต่มันไม่ใช่เมื่อ ทั้งเธอและเขาต่างเซดลาล้มลงไปบนพื้นทราย โดยมีเธอนอนหงายอยู่ด้านล่าง เป็นโชคดีของดิออนไปที่ไม่ได้ถูกทับจน แบนติดกับชายหาด

ดวงตาสองสีมองกันอย่างบังเอิญเมื่อเปิดขึ้นมาพร้อมกัน แต่ฝ่ายคนนอนด้านล่างเริ่มเบือนหน้าหนีไปคล้ายๆ ไม่อยากมอง หน้าอีกคน

“แคล..”

“ไม่ต้องพูด.. ฉันรู้หมดแล้ว” แคลตัดบทของอีกคนทันทีและเตรียมที่จะลุกขึ้นอย่างที่ย่อมจะไม่สนใจกับอาการงอแงใน ร่างกายของตัวเองที่เกิดขึ้นระหว่างที่สัดส่วนของตนถูกสัมผัสด้วยสัดส่วนของคนบนตัว แต่ก็ทำไม่ได้อย่างใจเมื่ออีกฝ่ายไม่ ย่อม ดิออนยังนั่งคร่อมตัวเธอและพยายามกดบ่าทั้งสองข้างของเธอไว้ด้วยแรงที่เขามี

“เราจะพูดดี ๆ กันได้มั๊ย” ดิออนพยายามแต่อีกคนส่ายหน้ากลับมามากอย่างไม่ใส่ใจ และเธอก็เริ่มหงุดหงิดกับความดีใจของผู้หญิงคนนี้ได้เต็มที่ “โอเค.. ไม่พูดก็ไม่พูด งั้นฉันจะทำแบบนี้ก็แล้วกัน”

แคลตั้งใจจะหันมาคิดว่าดิออนจะทำอะไร แต่ดวงตาของเธอก็เหมือนจะเปิดขึ้นไม่ไหวเมื่อร่างกายไม่ยอมทำตามคำสั่ง สมอมนั้น สนใจเพียงแต่ว่าตอนนี้ปลายลิ้นของอีกคนทำอะไรกับตัวเธออยู่ ตรงกหนูให้ความรู้เป็ยกขึ้นไปด้วยของเหลว จากปากของคนบนตัวเธอที่กำลังพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับเธอตรงนั้น เหมือนกับที่มีมือเล็กนั้นพยายามได้ไปตาม เนื้อตัวของเธอ

แคลเริ่มรู้สึกตัวสั่นและผลอครางออกมา แต่พยายามจะตั้งสติเอาไว้และใช้แรงที่ยังพอมีเหลือดึงตัวดิออนออกมามองหน้า กัน เพราะยังไ้ก็ยังไม่เชื่อว่าอีกคนจะพร้อมทำเรื่องแบบนี้กับเธอ

“ทำอะไร..” เสียงของเธอเหมือนจะแหบเกินไ้ขณะพยายามถามคำถามนี้ เพราะตอนนี้ร่างกายมันอ่อนปวกเปียกไป หมดแล้ว ตั้งแต่ถูกลูก้าที่จุดอ่อน แต่แคลก็เกือบจะหัวเราะออกมาได้ในทันทีที่เห็นสีหน้าจริงจังของคนที่ยังนั่งคร่อมอยู่ บนตัวเธอ ..น่ารักจริงๆ..

“ก็ตอบคำถามเธอไ้ละ..ถามได้!” ดิออนตะคอกออกมาโดยที่ลืมไปว่าในเวลาแบบนี้เธอควรจะพูดดี ๆ กับเขา ไม่ใช่ดู แต่ เรื่องนี้ก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่ปัญหาของแคลอีกต่อไปแล้วเมื่อเขาหัวเราะออกมาต่อหน้าเธอ และทำให้เธอต้องมองอย่างเคื่องๆ “เป็นบ้าหรือไ้..หัวเราะอยู่ไ้ คนเขาจริงจั่งอยู่ตรงนี้ทั้งคน”

แคลพยายามหยุดหัวเราะแต่ก็ทำไม่ได้ อารมณ์ร้อนเมื่อครู่มันหายไปหมดเพราะหน้าตาน่ารักแบบไร้เดียงสาของผู้หญิง คนนี้ที่ยังพยายามจะขู่เธอต่อไปด้วยดวงตาสีเขียวดูจมรกตที่ลึกวาวนั้น

“ขอโทษ.. ขอโทษ.. มันอดไม่ได้จริงๆ” เธอพยายามพูดออกมาและคว้าคนบนตัวไปกอดไว้จนแน่น ไม่สนใจว่าเขาจะอึดอัดหรือไม่ แต่เมื่อดิออนเงียบไปและปล่อยให้เธอทอดอย่างพอใจ วงแขนที่แน่นเกินไปจึงค่อยๆคลายออก ดวงตาสีแดงปิดลงช้าๆ จากนั้นก็ขยับมือข้างหนึ่งเพื่อลูบเส้นผมสีเข้มที่นุ่มมือ ทำเหมือนจะกล่อมให้อีกคนหลับ

“แคล..?”

“หืม..?”

“ฉันทง่วง..”

แคลอึ้งไปเล็กน้อยกับคำตอบที่ได้มา เธอเปิดตาขึ้นและมองลงไปยังคนที่นอนหนุนอกเธออยู่หนึ่งๆ เพราะคิดว่าดิออนน่าจะพูดอะไรที่ฟังแล้วให้ความรู้สึกโรแมนติกกว่านี้ทั้งที่อุตส่าห์ได้มานอนเล่นบนชายหาดด้วยกันในตอนพระอาทิตย์ขึ้น แต่พอเห็นใบหน้าขาวอันไร้เดียงสาที่เจ้าของมันนอนหลับตาพริ้มอยู่ เธอก็ยิ้มอ่อนโยนออกมาและกระซิบเบาๆ

“งั้นก็นอนสิจ๊ะ ฉันทจะอยู่กับเธอ” ตลอดไป..

+++++

“ดูผลงานแทนฉันด้วยนะไม่จ้ง แต่ถ้ามีอะไรเร่งด่วนก็ติดต่อมาได้ ฉันทจะให้คนที่เรือนใหญ่เปิดระบบดาวเทียมเอาไว้ตลอดเวลา” แคลยื่นสิ่งงานอย่างมืออาชีพกับผู้ที่ตนเรียกมาพบอีกครั้ง หลังอาหารมื้อเช้าที่จะเป็นเวลาสุดท้ายที่พวกเขาจะอยู่ที่นี้

หลังจากนี้เธอจะต้องอยู่คนเดียวต่อไปในระยะเวลาอีก 13 วัน ที่เป็นช่วงของเวลาการถูกกักบริเวณท่าโทษ เธอจะมีสิทธิ์กลับไปสู่อ้อมอกของพ่อและใช้ชีวิตตามปกติได้อีกครั้งเมื่อผ่านกำหนดเวลานี้ไปแล้ว ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่เธอจำเป็นต้องเรียกลูกน้องที่ไว้ใจที่สุดมาพูดคุยเรื่องงานด้วยกันแบบนี้

ไม่พ่ายกหน้ารับอย่างเข้าใจและรอฟังว่าเจ้านายที่รักของเธอจะพูดอะไรอีก ซึ่งจะต้องมีแน่ๆ เมื่อแคลยังไม่ได้สั่งให้เธอจากไป และเขาก็ยังมีสีหน้าเป็นกังวล รออยู่นานจนอดทนต่อไปไม่ได้ จึงตัดสินใจพูดเอง

“คุณแคลจะให้จัดคนของเราไปเฝ้าคุกหาสน์สวอนส์มัยคะ” และก็เป็นที่ตามคาด แคลทำหน้าที่เหวออกมาเหมือนคนตกใจที่ถูกรู้ทัน แต่เขาก็พยักหน้ายอมรับในที่สุด และเอ่ยพูดมาจนได้

“เธอก็ไปอยู่เป็นเพื่อนเขาด้วยละ ที่บ้านเราให้คนอื่นดูแลไปก่อน” แคลออกคำสั่งเสียงเรียบแต่แววดากลับดูอ่อนโยนเมื่อมองตาคนที่ไม่ใช่เป็นแค่พนักงานธรรมดาที่พยักหน้ารับอย่างไม่ได้แย้ง

และดวงตาสีแดงบอกอีกคนได้มากกว่าคำพูด ตอนนี่เธอก็ถูกกดไว้จนแน่น และกดตอบกลับไปอย่างไม่มีฝัน ลูบแผ่นหลังของน้องสาวบุญธรรมอย่างอ่อนโยน “ฉันโอเค.. ไม่เป็นไรหรอก.. ไม่ต้องห่วงนะ”

วงแขนที่รัดตัวเธอเพิ่มแรงมากขึ้นจนรู้สึกอึดอัดแต่ก็ไม่ปริปากบ่น เพราะรู้ถึงความรู้สึกของอีกคนดี หล่อนห่วงเธอมาก และพอสักพักไม่กี่ปล้อยเธอและทำท่าจะจากไป แต่เธอเข้าไปหยุดไว้เสียก่อน แคลย์ม่ออ่อนโยนให้กับคนหน้าแดงก่ำเหมือนจะร้องไห้ แล้วเธอก็บบทสนทนาของตัวเองด้วยจวบเบาๆที่หน้าผากและเสียงหวานๆที่กระซิบแผ่วเบาอย่างอารมณ์ดีออกมา

“เธอก็ด้วยนะ.. ดูแลตัวเองให้ดี.. อย่าทำงานหนักจนไม่สบายไปละ ไม่งั้นฉันจะกลับไปทำโทษ จำไว้ให้ดี”

+++++

ยืนยิ้มอยู่ตามลำพังหลังทำการรำลากับน้องสาวบุญธรรมเป็นที่เรียบร้อย แคลย์เพียงแต่รอคอยเวลาที่จะไปส่งทุกคนขึ้นเรือกลับไปเมืองหลวง จากนั้นเธอก็ใช้ช่วงเวลาหลังจากนี้อยู่กับตัวเองและบททวนความผิด เหมือนทุกครั้งที่ต้องมาอยู่ที่นี้ เธอไม่ลืมหิวก็ก้าวข้ามไปถึงเรือนใหญ่ที่ตั้งอยู่เข้าไปในพื้นที่ของเกาะ แม้มันจะอยู่ห่างจากบังกะโลหลังเล็กของเธอไม่มากนักที่นั่นเป็นสถานที่ที่เป็นที่พักตากอากาศที่แท้จริงของที่นี่ ไม่มีสิทธิ์เข้าไปใช้ความสะดวกสบายที่นั่นหรือแม้แต่จะใช้คนที่ประจำอยู่ที่นั่นได้เลย ตามข้อกำหนดของการรับโทษของการถูกกักบริเวณเพื่อสำนึกตัว จนกว่าจะครบกำหนดเวลา

แต่กฎทุกกฎก็ย่อมมีข้อยกเว้น เธอสามารถขอความช่วยเหลือจากคนดูแลเรือนใหญ่ได้ในเวลาฉุกเฉิน หรือมีใครติดต่อเรื่องด่วนมา

“รำลากับเรียบร้อยแล้วหรือ” เสียงที่ตั้งแง่แว่วมาเข้าหู ทำให้ร่างสูงต้องหันหาที่มาของเสียง แม้ว่าจู่ดีรู้ว่าเสียงนี้เป็นของใคร

แคลย์ม่ออย่างที่ไม่ยอมซ่อนความดีใจไว้เลยที่ได้เห็นอีกคนเดินเข้ามาใกล้ๆ แต่เธอก็ไม่ได้พูดอะไรตอบกลับไป คล้ายกำลังรอให้อีกฝ่ายได้พูดต่อและก็ไม่ต้องรอนาน สาวหน้าคมนั่นก็เริ่มต้นอีกครั้ง

“นี่ถ้าไม่ได้รู้จักกันมาก่อนนะ ฉันจะต้องคิดว่า.. ยัยไม่เป็นหนึ่งในฮาเร็มของเธอแน่ๆ” ดิออนเห็นอีกคนเลิกคิ้วข้างหนึ่งให้พร้อมมองด้วยสายตาดูขบขันกับคำที่เธอวิจารณ์ เธอยึดอัดเพราะท่าทางแบบนั้นของเขา แสร้งกอดอกمينหน้าไปทางอื่น แต่ก็ยืนอยู่ที่เดิม เพราะเธอไม่อยากจะให้เขาเห็นหน้าเธอซัดๆขณะพูดประโยคนี้นี้

“ท่าทางหวานกันจนเลียน.. น่าหมั่นไส้” ดิออนโดยไม่ทันสังเกตว่า คำพูดจาของตนได้เปลี่ยนไปแล้วแต่แคลย์สังเกตมัน

“หึงฉันหรือ.. ที่พูดแบบนี้” แคลย์แกล้งส่งคำหยอกกรอกลงไปในหูของคนที่เราเดินเข้าไปใกล้ๆ และสาวน้อยผู้ว่องไวนั้นก็หันตัวออก ดันบ่าเธอไว้เหมือนจะพยายามไม่ให้เธอเข้าไปใกล้มากขึ้น เธอหัวเราะเบาๆอย่างขมขื่นในลำคอและถอยออกไปเองโดยไม่รอให้อีกคนออกปากได้ “ฉันก็พูดไปอย่างนั้นแหละ รู้อยู่แล้วว่าเธอไม่ได้คิด”

ดิออนไม่คิดเลยว่าเรื่องของเธอกับเขาจะเป็นเรื่องยากได้ถึงเพียงนี้ แค่จะพูดดี ๆ กันสักครั้งก็แทบจะหาเวลาไม่ได้แล้ว ทั้งเธอและแคลก็ต่างมองกันแต่ในแง่ร้ายคล้ายไม่มีใครไว้ใจใครได้เลย แล้วแบบนี้เธอกับเขาจะอยู่ด้วยกันต่อไปได้อย่างไร

“ทำไมเธอไม่เคยมองฉันดี ๆ บ้างล่ะ ทำไมถึงไม่รู้บ้างล่ะว่าฉันรู้สึกยังไง ทั้งๆที่ฉันก็---” ดิออนโกรธตัวเองที่พูดไม่ออก เหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่คอ และเธอก็ยอมถอดใจกับมันในที่สุด ถอนหายใจแรงอย่างหมดท่าและหนีหน้าจากดวงตาสีแดงที่กำลังรอ

“ช่างมันเถอะ!” ร่างบางหันหลังเพื่อจะเดินจากไปอย่างไม่คิดจะบอกลา แต่ทว่าเธอก็ถูกหยุดไว้ด้วยอ้อมแขนจากคนด้านหลังที่มาไวและเสียบจนทำให้เธอสะดุ้งตกใจ ยิ่งรู้สึกได้ถึงลมหายใจร้อนๆของแคลที่ออกมาพร้อมเสียงกระซิบของเขายังทำให้เธอตัวสั่น

“ฉันรักเธอนะ จำไว้ให้ดี” สิ้นเสียงกระซิบนี้ ริมฝีปากนั้นก็ประทับลงไปท่ามกลางของเธอดูดตรงอยู่นานคล้ายจะเป็นการประทับตราสัญลักษณ์บางอย่างเอาไว้ ดิออนตกใจจนเรียกได้ว่าช็อคจึงทำเพียงนั่งเป็นก้อนหินยินยอมถูกกระทำ และแคลก็หายไปในเหมือนตอนมา ทั้งที่เธอที่แข่งขานลั่นลั่นลงนั่งกับพื้นทราย

บทที่ 18 : เขาคือใคร ?

“รักหรือ..?” เสียงหัวเราะรำพึงเบาๆออกมาขณะดวงตาสีมรกตมองเหม่อขึ้นไปบนท้องฟ้า แสงที่สว่างจ้าของดวงตะวันในตอนสายอาจจะทำร้ายดวงตาของเธอได้หากเธอยังเลือกจะมองขึ้นไปแบบนี้โดยไม่หยิบแว่นกันแดดมาสวม มาช่วยบรรเทา แต่ความสนใจในตัวเองก็น้อยจนเกินไป เธอสนใจแต่คนที่ถูกทิ้งไว้ที่เกาะ..คนเดียว

ดิออนถอนหายใจอย่างหมดหวังและก้มหน้าลงมองผืนทะเลแทน มองเกลียวคลื่นขนาดเล็กที่เกิดจากใบพัดของเรือของเธอ “รักแล้วทำไมไม่ทำเหมือนว่ารักบ้างล่ะ สายตาเธอเหมือนอยากแต่จะฆ่า หรือไม่ก็กินฉัน มันอะไรกันแน่..แคส” เธอบ่นเหมือนคนฟังอยู่ตรงนี้ด้วย แต่มันก็ช่วยทำให้ความอึดอัดในใจคลายลงได้บ้าง ไม่เช่นนั้นคงจะออกแตกตายไปแล้ว

..ไม่คิดเลยว่า.. การรักใครสักคนมันจะเป็นเรื่องยากแบบนี้ ไม่ใช่สิ..ต้องบอกว่า การทำความเข้าใจเขามันยาก อย่างนี้ถึงจะถูก.. เธอแก้คำให้ตัวเอง

“เฮ้..ยัยดิว ไปยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้นล่ะ เดียวก็ไม่สบายพอดี แดดแรงออกนะ”

เสียงที่ทำให้เธอยิ้มได้ในทุกครั้งที่มีความทุกข์ดังขึ้นจากด้านหลัง และไม่นานเจ้าของมันก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างๆ ดิออนแทบไม่จำเป็นต้องมองว่าเป็นใคร เธอก็รู้

“ถ้าฉันอยากจะทำร้ายบ้าง.. มันจะเป็นอะไรไปล่ะ” เธอถามกวนๆ จนได้ยินเสียงจี้จะอย่างรำคาญใจดังตามมา เธอสิ้นศรัทธา “เฮาน่า..แม่บอดี้การ์ดสาว ฉันจะไม่ยอมให้เจ้านายเธอมาเล่นงานเธอได้หรอกนะ แล้วอีกอย่าง แดดแค่นี้..ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก” เธอบอกอย่างอารมณ์ดีพลางโอบบ่าคนข้างตัวเข้ามาใกล้ๆ คล้ายต้องการความอบอุ่นจากใครสักคน

ไม่เหมือนจะเข้าใจเรื่องนี้ดี จึงยอมปล่อยให้ตัวเองอยู่แบบนั้นไปสักพักกับความเจ็บที่กลายเป็นบรอยอากาศระหว่างกัน รอเวลาว่าเมื่อไหร่ที่อีกคนจะรู้สึกดีขึ้นและเขาก็จะพูดกับเธอ

“เจ้านายเธอ.. เขาเป็นอะไรที่ฉันเหมือนไม่รู้จักรักสักนิด” ดิออนพิมพ์ขึ้นมาน้ำเสียงเศร้า แหวดตาเหงาๆของเธอมองลงไป ยังผืนทะเลอีกครั้ง และศรัทธาของเธอก็ถูกสัมผัสจากมือของอีกคนดันให้ศรัทธาของพวกเธอสองคนได้แนบชิดกัน เวลานี้เองที่เธอรู้สึกว่าหยดหนึ่งของน้ำตาร่วงลง แต่ไม่แน่ใจว่าไม่เห็นมันหรือไม่ อาจจะเป็นแต่ไม่พูด

“คุณแคสเป็นคนลึกลับ บางครั้งฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ทั้งๆที่อยู่กับเขามาตั้งสามปี ไม่แปลกหรอกที่เธอจะไม่เข้าใจ แต่อยู่ๆไป เขาก็จะค่อยๆเปิดใจให้เธอได้รู้จักเขามากขึ้น ไม่ต้องห่วงหรอกนะ”

ดิออนพยักหน้าอย่างไม่แน่ใจและถอนหายใจเบาๆ แต่ทว่าดวงตาเศร้าๆก็กลับสดใสขึ้นเมื่อนึกบางเรื่องขึ้นมาได้ เธอหันไปมองหน้าอีกคนไวจนเขาสะดุ้ง

“อะไร..ยัยดิ..” ไม่เริ่มลัวกับอารมณ์ที่เปลี่ยนไปไวเกินไปของเพื่อนรัก พอๆกับที่กลัวเจ้านายที่รักของเธอ สองคนนี้มี ส่วนคล้ายกันก็ตรงนี้แหละ มีนา..ทะเลาะกันตลอด

“เธอรู้ใช่ไหมว่า..จริงๆแล้ว แคลไม่ได้นามสกุล ‘ดาร์อฟสกี’ ” คำถามนี้ทำให้อีกคนถึงกับตาโตอย่างตกใจ และไม่ก็เริ่มจะ ถอยออกห่างเธอ แต่เธอไม่มีทางยอม มือเล็กพยายามรั้งร่างเขาเอาไว้ “บอกมาเถอะไม.. ฉันพอรู้มาบ้างแล้ว” ดิออนส่ง สายตาไปทางผู้เป็นบิดาของเธอที่ยืนอยู่กลุ่มหนึ่งของเรือกับบรรดาลูกเรือสองสามคน เพื่อยืนยันว่าเธอรู้เรื่องนี้มาจากใคร

เสียงถอนหายใจยาวๆดังมาจากคนใกล้ๆ ก่อนที่ดวงตาสีม่วงจะมองเธออย่างจริงจัง “ใช่..ฉันรู้ แต่ก็รู้ไม่มากหรอกนะ คุณ แคลรับฉันมาอยู่ในความดูแล ตอนที่เขากลับมาอยู่และทำงานที่นี่ เรื่องของเขายังคงถูกปิดบัง ฉันไม่รู้ รู้แต่ว่าเขา...” “ไม่ไม่ กล้าพูดต่อเพราะกลัวว่าฉันจะยิ่งไปทำร้ายจิตใจคนฟัง แต่พอเห็นอีกสาวพยักหน้าให้เล่าต่อไป เธอก็ขัดไม่ได้ “เขา.. แต่งงานแล้ว แต่ก็เลิกกันแล้วกับคนคนนั้น”

“และยังไม่ได้หย่า” ดิออนเสริมคำของคนเล่าที่ยังทำท่าเหมือนไม่เต็มใจอยากจะทำเหมือนเดิมจนกระทั่งตอนนี้ และ เขาก็ทำแค่พยักหน้ารับอย่างเสียไม่ได้กลับมา

ร่างบางวางสองแขนไว้กับราวระเบียงเรือและวางคางของตนลงกับสองมือที่ประสานกันไว้ สายตามองทอดไปยังน้ำใสๆสีฟ้าครามของผืนทะเลอีกครั้ง ถอนหายใจเบาๆ “ฉันแค่อยากรู้ว่า.. เขาเป็นใคร..ผู้หญิงคนนั้น เธอช่วยฉันได้มั๊ย..ไม่”

เมื่อเห็นกริยาท่าทางแบบนี้ของอีกคน ไม่ก็รู้ได้ทันทีเลยว่า เธอคงจะปฏิเสธเขาได้ยากเสียแล้ว ดิออนคงไม่ยอมหยุดหาคำตอบนี้ ถึงแม้จะไม่ใช่เธอที่บอกเขาได้ แต่เขาก็จะหามาให้ได้อยู่ดี

“ถ้าเธอคิดจริงจังกับเรื่องงานได้มากเท่าเรื่องนี้ คุณพ่อเธอก็คงจะไม่เหนื่อยเท่านี้นะ..ยัยดิ..” ไม่แกล้งหยอก เพราะ ต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ และก็ได้รับสายตาทิฆาตกลับมามากอย่างที่คาดไว้ไม่มีผิด เธอหัวเราะร่วนไปหลายนาที แล้ว กลับมามีสีหน้าจริงจังเหมือนสั่งได้

“เธอแน่ใจนะว่า..อยากจะทำ” บอดีการ์ดมือดีพูดหยิ่งเชิงอีกคน และก็แน่นอนว่า เธอได้สายตาทิฆาตจากดวงตาสีมรกต กลับมา ไม่แม้ปากเด็กน้อยก่อนขยับมันใหม่ “เขาเป็นผู้พัน..”

“ชื่ออะไร.. นามสกุลด้วย” ดิออนรัวคำถามอย่างร้อนใจ เพราะเหมือนเพื่อนของเธอจะถ่วงเวลามากไปแล้ว

ไม่ถอนหายใจยาว และก้าวเข้ามากระชับที่ข้างหูของดิออนซึ่งก็เบิกตาโตขึ้นมาทันทีที่ได้ยินคำตอบครั้งนี้ของเธอ

“เขาชื่อ.. ‘ผู้พันแอนเจล่า มิลเลอร์’ ”

+++++

“ญี่ปุ่นหรือคะ” เสียงนุ่มถามย้อนสิ่งที่ได้ยินมาด้วยท่าทางไม่มั่นใจ แต่สายตาของชายเบื้องหน้าที่ปรายตามาหา ก็บอกให้เธอรู้ว่า เธอไม่ได้ฟังอะไรผิด ริมฝีปากสวยจึงยิ้มลงอย่างเป็นกังวล “หากดิฉันจะขอถอนตัว จะเป็นไปได้หรือไม่คะท่าน” สาวร่างสูงในชุดนายทหารชั้นสัญญาบัตรพยายามถามใหม่ ทั้งที่รู้ว่าคำสั่งที่ได้รับฟังมา ยากเย็นเพียงใดที่จะปฏิเสธหรือเปลี่ยนแปลง แต่เธอก็มีความจำเป็นที่จะต้องพยายาม

เสียงถอนหายใจยาวๆดังมาจากชายคนเดิมและเขาก็หันหลังให้มองไปยังหน้าต่างคล้ายไม่ต้องการมองหน้าเธออีกต่อไป “คำสั่งนี้ถือเป็นที่สุดแล้ว”

เสียงแหบห้าวแต่ฟังมีอำนาจนั้นทำให้เธอยืนตัวสั่นสะท้าน เพราะมันออกมาพร้อมกับคำพูดประโยคนี้ ที่เธอต้องยอมก้มหน้ารับชะตากรรม หากยังต้องการจะอยู่ในตำแหน่งหน้าที่นี้ต่อไป และใช่..เธอต้องการมันอยู่ เพราะรู้ว่า ชีวิตของเธอในโลกนี้ มีเพียงงานเท่านั้นที่จะสามารถทำให้เธอยังคงความเป็นเธออยู่ได้ ช่วยให้เธอไม่แหลกสลายไปกับความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นทางใจอันสาหัสสากรรจ์นั้น

ร่างสูงยึดตัวตรงขึ้นอย่างเข้มแข็งเพิ่มความสูง 188 เซนติเมตร ยกมือข้างขวาขึ้นให้ปลายนิ้วแตะที่หางคิ้วเรียวของเธอเป็นท่า วันทยาหัตถ์ และเอ่ยตอบรับคำสั่งอย่างแข็งขันไม่ว่าความจริงแล้วจะกำลังรู้สึกอย่างไร

“รับทราบค่ะ..ท่านนายพล”

+++++

กาลเวลาของที่นี่ผันเปลี่ยนไปอย่างเชื่องช้า แตกต่างกันอย่างมากกับเมืองหลวง แต่แม้จะล่วงเลยเวลาอนตามปกติของเธอมาแล้ว แคลก็ยังคงหลับไม่ลง ดวงตาสีแดงยังคงเปิดอยู่ มองจ้องอย่างว่างเปล่าไปยังเพดานของบ้านหลังน้อยของเธอ ยังรู้สึกไม่คุ้นชินกับการอยู่เพียงลำพัง ยิ่งกับความเงียบที่น่าใจหายแบบนี้ การอยู่คนเดียวมันยิ่งทำให้เธอหวาดกลัวมากขึ้นไปอีกหลายเท่า ทั้งหวาดระแวงและเหงามาก ว่าเหวจนถึงที่สุด เพราะอะไรกัน...

น่าแปลกเหมือนกันที่เมื่อก่อนตอนยังเด็กกว่านี้มาก เธอยังสามารถอยู่ที่นี่ได้ด้วยความสะดวก สบายและไร้กังวล มีเรื่องอะไรใหม่ๆให้เธอได้เรียนรู้มากมายการถูกกักบริเวณมาอยู่เกาะกลายเป็นอะไรที่เธอชื่นชอบ จนต้องพยายามทำเรื่องอะไรก็ได้ให้เธอได้มาที่นี่ได้ครั้งแล้วครั้งเล่า คงเป็นเพราะเกาะแห่งนี้เป็นที่เดียวที่เธอสามารถจะเป็นตัวเองได้อย่างเต็มที่ในเวลานั้น ไม่ต้องถูกกดดันด้วยตำแหน่งทายาทเพียงคนเดียวของตระกูล

แต่ความรู้สึกนั้นในวันนี้ มันได้เป็นอดีตไปแล้ว...

แคลไม่ได้กลับมาที่นี้ตั้งแต่ที่เธอเดินทางไปเข้าเรียน ณ โรงเรียนเตรียมทหารในประเทศอังกฤษ เป็นเวลาถึงสิบสองปีแล้วที่เธอไม่ได้มาเหยียบที่นี่อีกเลย และคงไม่น่าแปลกอะไรใช่ไหม หากจะไม่คุ้นชิน

แต่ความจริงแล้ว ไม่ใช่เลย ทุกอย่างที่นี่ไม่ได้มีอะไรที่เปลี่ยนไปมากนัก สภาพของเกาะและบังกะโลอาจเปลี่ยนไปบ้างตามกาลเวลาที่ گذกร่อนให้มันผุพัง ธรรมชาติอาจจะทำร้ายมันให้ดูแปลกตา แต่โดยรวมแล้วบรรยากาศไม่ได้แตกต่างไปหัวใจของเธอต่างหากที่เปลี่ยน มันเลวร้ายกว่าที่อะไรในโลกนี้แปรเปลี่ยนเสียอีก

และเธอก็ไม่ได้หลงเหลือความชื่นชอบการมาอยู่เกาะอยู่เลยในวันนี้...

+++++

หลังจากกลับมาถึงบ้าน ดิออนก็แทบจะไม่สนใจใคร ไม่แม้จะเก็บสัมภาระของตนเข้าที่เข้าทาง เธอตรงดิ่งไปยังห้องอ่านหนังสือที่มีคอมพิวเตอร์ต่ออินเทอร์เน็ตเรียบร้อยอยู่ในนั้นและเธอก็เข้ามานั่งท่องไปในโลกออนไลน์เพื่อสิ่งๆเดียว จะคุ้มค่าหรือไม่

“พันตรีหญิงเองเจล่า มิลเลอร์” ชื่อนี้ถูกพิมพ์ขึ้นมา ไล่เลี่ยมากกับการใช้ปลายนิ้วของเธอกดแป้นพิมพ์ ดวงตาสีมรกตจดจ้องอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ สแกนสายตามองหาสิ่งที่เธอต้องการจากในนั้น สิ่งที่เธออยากรู้บางทีอินเทอร์เน็ตอาจจะช่วยเธอได้บ้างไม่มากก็น้อย และสิ่งที่ได้มาไม่ว่าจะมากหรือน้อย คงสามารถลดความวุ่นวายใจให้เธอ

แต่ทำไมเธอถึงอยากรู้อะไรของใครคนนั้นมากขนาดนี้ล่ะ ทั้งที่มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับตัวเธอเลย ทำไมจะไม่เกี่ยวล่ะ ผู้หญิงคนนั้นอาจจะอยากมาเอาของของเขากลับไปเมื่อไหร่ก็ได้ ใครจะรู้... เธอเถียงตัวเอง

“นี่ไงๆ คนดั่งนี้หว่า...” เสียงหัวเราะเด็กผู้ชายร้องขึ้นมาอย่างตื่นเต้นเมื่อเห็นผลลัพธ์ของการนั่งหลังแข็งอันน่าประทับใจ ข้อมูลของใครคนหนึ่งแสดงออกมาต่อสายตาเธอแล้ว แม้จะไม่ทั้งหมดของตัวตนของเขาก็ตาม แต่ข้อมูลพื้นฐานแบบนี้พอจะทำให้เธอสบายใจขึ้นได้ หรือยิ่งกังวลกันแน่นะ

“สูง 6 ฟุต 2 นิ้ว โอ้โฮ... สูงเหมือนที่เคลบอกเบ๊บบเลย ไหนๆขอดูหน้าหน่อยสิ หน้าตาเหมือนผู้หญิงมั๊ยเนี่ย” ดิออนพูดคนเดียวและหาสิ่งที่อยากรู้ต่อไปอย่างไม่นึกเสียเวลา และต่อมาสองตาของเธอก็เบิกกว้างอย่างตกใจเมื่อได้เห็นในสิ่งที่

“สะ...สวยมาก.. คนรีเปล่าเนี่ย หรือภาพวาด” เธอวิจารณ์คนที่ไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นด้วยไปเรื่อยๆเหมือนนักสืบที่ไม่ยอมเห็น้อยในการตามหาความจริง

“ตาสีเขียวน่าทะเลหายากนะนี่ แต่...” และแล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นบางอย่างที่ไม่ปกติจากรูปร่างของผู้หญิงที่เธอชื่นชม

“ผม... สีผมของเขา.. ทำไม...” ครางออกมาอย่างคนพ้อและรีบคว้าเส้นผมช่อหนึ่งของตัวเองมาดู ดิออนรู้ว่าเธอไม่ต้องดูเพื่อเปรียบอะไรก็ได้ มันเห็นเด่นชัดอยู่แล้วถึงความต่างกันอย่างสุดขั้วของเส้นผม ในเรื่องสี

“สี่เงินหรือนั้น.. เขาอายุเท่าไร.. ยี่สิบแปด.. บ้าแล้ว..” ความตกใจและประหลาดใจยังมีขึ้นมาอย่างต่อเนื่องเมื่อเธอพิจารณาสิ่งที่เห็นมากขึ้น

ดิออนสันศีรษะเพื่อตั้งสติใหม่และพยายามจะหาข้อสนใจอื่นในข้อมูลเป็นพรีดที่อยู่เบื้องหน้า แต่สายตาก็ต้องเวียนกลับไปหาใบหน้าสวยงามดังเทพีกีกรีกมาจุติอยู่เนืองๆ เหมือนต้องการจะเห็นอะไรมากกว่านี้ และไม่นานเธอก็เข้าใจแล้วว่าเธอต้องการอะไรจากการมองภาพนี้

“คุณจะต้องมีอะไรดีมากกว่า แค่มองดี บ้านรวย หน้าสวย หุ่นดีแน่ๆ ผู้พัน” เธอกัดฟันพูดออกมา

บทที่ 19 : เจอตัวจริง

ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลมองทอดออกไปนอกหน้าต่าง เธอต้องการมองดูทัศนียภาพของสถานที่ที่เครื่องบินลำนี้บินล่องลอยผ่านไป ภาพของมันไม่คุ้นตา เพราะนี่ก็เป็นเพียงครั้งที่สองของการมาเยี่ยมเยือนที่นี่ของเธอ แต่อย่างไร มันก็เป็นภาพที่เธอเฝ้าคิดถึงตลอดมา มันติดตรึงอยู่ในหัวใจ

“อีกไม่กี่นาทีเครื่องก็จะแลนดิ้งแล้วนะครับ..ผู้พัน” เสียงคุ้นหูเย้ยเย้ย คนริมหน้าต่างทำเพียงฮัมเบาๆตอบรับไปและให้ความสนใจกับสิ่งที่มองอยู่ต่อไปเหมือนอยากใช้เวลาแห่งความสงบตรงนี้ให้มากที่สุด ทำใจและทำสมาธิ

“แพททริค..” เสียงนุ่มเย้ยขึ้นทำลายความเงียบนี้ด้วยตัวเอง แต่เจ้าของเสียงก็ไม่ได้หันไปมองหน้าคนที่ตนพูดด้วย และไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องเสียมารยาทแต่อย่างใด

“ครับท่าน” ชายหนุ่มขานรับแข็งขัน

มือขาวผ่องถูกยกขึ้นมาใช้ปลายนิ้วจากนิ้วเรียวยาวบีบนิ้วของตัวเองขณะหลับตาลง เรียวปากสวยแหม่มลงเหมือนพยายามเก็บกอดอะไรไว้สักอย่าง “นายรู้ใช่ไหมว่า.. เราจะไปที่ไหนเป็นที่แรก” เสียงที่เริ่มแข็งขันถามออกมา

คนฟังไม่ลังเลใจที่จะตอบ “ครับ.. ผมรู้”

“ดี” เสียงเดิมตอบรับสั้นๆ และถอนหายใจออกมา เปิดดวงตาสีเหมือนท้องทะเลยามต้องแสงตะวันออกมารับแสงแห่งดวงตะวันใหม่อีกครั้ง และยิ้มให้มันอย่างฝืนๆ

“เราจะได้เจอกันอีกครั้งแล้วนะ.. ดีใจรีเปล่า..เจ้าหญิงของฉัน” เธอถามไปกับเมฆก้อนหนึ่งที่เครื่องบินผ่านไปเจอ

+++++

“ทำไมฉันจะต้องไปประชุมที่นั่นด้วยล่ะ” เสียงบ่นอุบอิบดังขึ้นมาด้านหลังบานประตูเสื้อผ้าขนาดใหญ่ที่ถูกเปิดไว้เพื่อใช้เป็นฉากกันสายตาของใครอีกคนที่อยู่ในห้องด้วยกันที่อาจจะกำลังมองหรือไม่มองเธออยู่ก็ได้ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เธอยังไงก็ต้องกันเอาไว้ก่อน เพราะว่าเขาจะติดนิสัยของแฟนเธอมา ว่าไม่ได้หรอกนะ..สนิทกันขนาดนั้น..

“ก็แค่ให้ไปนั่งเป็นประธานรักษาการเท่านั้นเอง นั่งเฉยๆนะ.. ยัยดิ๋ว เธอเข้าใจรีเปล่า” ไมซีแจงอย่างอ่อนใจกลับมาขณะยื่นเท้าสะเอวรอคนบ่นที่กำลังแต่งตัวอยู่ ซึ่งมันก็เป็นเวลาเกือบชั่วโมงแล้วที่เธอมายืนคะยั้นคะยอเขาอยู่ตรงนี้ มันเป็นหน้าที่ที่น่าเบื่อที่สุดที่เธอเคยทำมาตลอดเวลาในงานของเธอ

“แล้วทำไมคุณพ่อไม่ไปแทนล่ะ หรือเธอนั่งไปก็ได้นี่ ยัยเลขานั่นล่ะ” อีกเสียงยังคงพยายามหาเหตุผลมาแย้ง แต่ก็เห็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น เสียงหัวเราะที่ขำอย่างเบื่อบ่อยจึงตามมา

“เธอก็พูดบ้างไปได้นะ.. ยัยดิ๋ว ฉันมีอำนาจที่ไหนจะไปนั่งที่นั่นของท่านประธานได้ละ ยัยเลขานั่นก็มีหน้าที่ของหล่อน ส่วนคุณพ่อของเธอ ท่านไม่ขอยุงเรื่องนี้ มีแค่เธอคนเดียวเท่านั้นแหละ” ไม่ทำเสียงดุเหมือนแม่ออกมา ดวงตาสีม่วงจ้องมองอีกคนผ่านบานประตูดูราวกับจะทำให้มันลุกเป็นไฟเสียให้ได้ และถ้าร่างบางนั้นยังไม่ยอมออกมาภายในสองนาที่เธอสาบานว่าจะทำ แต่โชคดีที่ดิออนออกมาแล้ว

“เข้าใจหรือยัง” สาวไฮเปอร์ถามย้ำเสียงเหมือนแม่ดูลูกอีกครั้ง ลูกที่ตัวโตและดี้อมากเสียด้วย ร่างบางนั้นยกไหล่เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ ดีที่ว่ายังออกมาพร้อมเครื่องแต่งกายที่พร้อมจะไปทำงานแล้ว ไม่เช่นนั้น ห้องนอนห้องนี้คงจะระเบิด

“ไม่เข้าใจ..” ดิออนเอ่ยออกมาอย่างกวนๆ แต่ก็เตรียมตัวจะเดินออกจากห้องโดยไม่รออีกคนที่เดินตามหลังมาติดๆ “แต่ไปก็ได้.. อยากเจอหน้ายัยนั่นอยู่เหมือนกัน”

ไม่มองเหล่คนเดินข้างกันด้วยสายตาทวาดระแวงเมื่อได้ยินประโยคสุดท้าย “ยัยนั่น.. ใคร?”

ดิออนยิ้มชั่วร้ายออกมาอย่างไม่รู้ตัวเหมือนติดนิสัยใครบางคนมาโดยบังเอิญ เธอรีบก้าวเท้าเดินเหมือนกำลังจะรีบไปตามหาใคร แต่ไม่ได้ลืมตอบคำถามที่ทำให้อีกคนสะดุ้ง

“นางบำเรอ”

ไม่ทำหน้าเหวอกับคำๆนี้ และก็กะพริบตาเริ่มเข้าใจในความหมายของคำพูด เธอกระหู่ศอกใส่สีข้างของคนเดินข้างกันเบาๆ “แรงนะยะ.. นางบำเรอเลยเธอ.. ถ้ายัยนั่นรู้เข้า คงจะกรี๊ดบริษัทแตกแน่ๆ” รอยยิ้มอย่างรู้ทันกันส่งกลับมาให้อีกคน

“ฉันอยากเห็นอะไรแบบนั้นจริงๆ”

“แทบอดใจไม่ไหวเลยละ”

สองคนส่งคำพูดโต้ตอบกันอย่างสนุกสนานไปตลอดทางโดยที่ไม่รู้ว่า สิ่งที่พวกเขาจะเจอจริงๆในที่ทำงาน มันแตกต่างกันกับที่พูดเล่นหัวกันอยู่ตรงนี้โดยสิ้นเชิง

+++++

ดิออนพบว่า เธอหาทางเข้าห้องประชุมไม่เจอ ทั้งที่แน่ใจว่าเธอจำมันได้อย่างแม่นยำว่ามันอยู่ตรงไหนของที่นี่ แม้แต่คนของที่นี่เองอย่างเพื่อนรักของเธอก็ยังต้องยืนขมวดคิ้วอยู่ตรงนี้อ่างหงุดหงิดใจ เพราะถ้าเธอไม่รีบหามันให้เจอแล้วล่ะก็ เธออาจจะต้องเข้าประชุมสายและมันไม่ใช่เรื่องดีเลยทีเดียวนะ เมื่อนึกถึงว่า เจ้าของบริษัทตัวจริงจะต้องเสียชื่อเสียงมากขนาดไหนหากเป็นเช่นนั้น

“ฉันว่า คนพวกนั้นกะกะชะมัด มามุงดูอะไรกันเนี่ย” ไม่บ่นขึ้นมาในทำนองทำสะเอว ดวงตาสีม่วงแทบจะมองทะลุไปตามตัวของผู้คนตรงหน้า เพื่อจะรู้ว่ามันมีอะไรน่าสนใจอยู่ข้างในนั้น

“ฉันว่า.. เราคงจะต้องทำอะไรสักอย่างกันแล้วละ” เธอพูดขึ้นอีกขณะที่ดิออนยืนนิ่ง แต่ต่อมาเหมือนตั้งสติได้จึงพูดขึ้นบ้าง

“ก็เอาสิ ฉันไม่อยากจะยืนตรงนี้นานเท่าไรหรอก”

ไม่พักหน้ารับและสวดลมหายใจเข้าปอดอย่างเต็มที่ “ไฟไหม้!!!” เสียงของเธอดังก้องไปทั้งบริษัท ตามมาด้วยกรี๊ดร้องอย่างตกใจของผู้คน บรรดาคนที่มุงอยู่ตรงหน้าห้องนั้นพากันหนีตายกันอย่างอลหม่าน และนั่นก็ทำให้ทางเปิดโล่งสำหรับพวกเธอ

สองสาวหันมายิ้มให้กันอย่างรู้ทันกัน และชักชวนกันเข้าไปในห้องประชุมอย่างไม่แคร์ใคร แม้จะได้ยินเสียงซุบซิบเข้าหูมาจากบรรดาคนที่เพิ่งแตกตื่นไปเมื่อครู่ และรู้ว่าพวกเขาแอบดูอยู่ตลอดเวลา

“คนพวกนี้ไม่รู้จักทำงานทำการกันนะ แต่ท่านประธานไม่อยู่เท่านั้น พวกเขาคิดว่าอยากจะทำอะไรก็ทำได้นั่นแหละ” ไม่ยังคงบ่นอุบอิบไปตลอดทางที่เดินเข้าประตูมา ไม่สนใจว่าจะมีใครฟังมันหรือไม่ ขอแค่ให้ได้บ่น แต่พอรู้สึกว่าจะเดินไปชนเข้ากับอะไรสักอย่างเธอก็ชะงักและหันไปมองดู

“หยุดเดินทำไมละ” เธอถามอย่างอารมณ์ไม่ดี แต่เมื่ออีกคนพยักเพยิดหน้าไปยังโต๊ะประชุม เธอก็ได้เห็นอะไรที่ทำให้หงุดหงิดเพิ่มขึ้นอีก “โห..ยัยนั่น.. คิดว่ากำลังทำอะไรอยู่ละ” ไม่บ่นขึ้นใหม่เพราะสายตาเธอเห็นว่าเลขาคู่ที่เธอกับเพื่อนสนิทมาอยู่เมื่อครู่กำลังพูดคุยกับใครบางคนอยู่อย่างสนิทสนม จนน่าหมั่นไส้ แต่ไม่คงมีวสันใจแต่เซเลนมากเกินไปถึงไม่ได้เห็นใครอีกคนที่นั่งอยู่ด้วย แม้ว่าเขาจะตัวใหญ่มากก็ตาม

“นี่ไม่.. อย่างบอกนะว่า.. เธอไม่เห็นอะไรจริงๆ” ดิออนถามออกมาอย่างไม่เชื่อ ไม่สายหน้าไปมา ทำให้เธอถอนหายใจแรง จากนั้นก็ขี้อึดไปด้านหน้าตรงจุดที่เซเลนนั่งอยู่

ไม่ได้แต่ยื่นตาโต พุดไม่ออกกับสิ่งที่เห็นคาตา ผิดกับดิออนที่เข้าไปหาใครบางคนที่อยู่ที่นั่น ซึ่งเขาหันมาเห็นพวกเธอพอดี จึงได้หยุดบทสนทนากับเลขาคู่ และหันมาหาพวกเธออย่างเต็มตัว เรียวปากสรวลยิ้มทักทายอย่างไม่เป็นทางการ ก่อนการลุกขึ้นยืนเต็มความสูงที่เขาจะมี

และในตอนนี้องที่ดิออนได้เห็นแล้วว่า คนที่ตัวสูงกว่าแคลคือใคร ...เขา...

หัวใจของเธอเต้นระทึกเมื่อนึกไปว่า เขามาทำไมที่นี่ แต่พอคิดได้ว่า ที่ตรงนี้หากใครจะเข้ามาได้ จะต้องมาติดต่องานเท่านั้น และเขาก็คงจะเป็นคนคนนั้นที่จะมาเป็นลูกค้าใหม่ให้กับบริษัท ดิออนคิดว่าเธออาจจะเป็นลมเมื่อไหร่ก็ได้ทุกเวลา หากเขาพูดอะไรออกมาสักคำที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน สมองของเธอพุ่งซ่านนำดูชม

“สวีตตี้คะ ดิฉัน ดิออน สวอนส์ รักษาการแทนท่านประธานดาร์ออฟสกีคะ ตอนนี้อยู่ไม่อยู่” ดิออนแนะนำตัวอย่างเป็นทางการเมื่อเดินมาถึงตัวคนที่ลุกขึ้นให้เธออย่างมีมารยาท เธอมองหน้าเขาด้วยความพยายามจะไม่หลุดอาการหวาดกลัวหรือตื่นเต้นตกใจให้เขารู้ แต่พอเห็นเรียวปากสวอนส์นั้นเริ่มขยับจะพูด เธอก็แทบอยากจะทำมือขึ้นอุดหูไม่ให้ได้ยิน แต่ยั้งดีที่ไม่ได้ทำ

“เรื่องนี้ฉันรู้จากเลขาแล้วละจ๊ะ” เสียงนุ่มกลับพูดจาเป็นกันเองจนคนฟังชักสีหน้าประหลาดใจขึ้นมาได้

ดิออนคิดว่าเธอแทบจะตกไปสู่วังค์แค้เพียงฟังเสียงเขาพูด เสียงนุ่มละมุนแต่ดูมีอำนาจอยู่ในที่ ต่างจากแคล รายนัน เสียงหวานไพเราะเหมือนเสียงดนตรีไม่มีผิด ฟังแล้วเคลิ้มตัวลอย

“และฉันก็รู้แล้วว่า..เธอเป็นใคร.. และฉันก็ขอเดาว่า..เธอรูจักฉันแล้วเหมือนกัน”

ยิ่งฟังถ้อยคำที่เขาพูดออกมา ยิ่งรู้สึกว่าเขาไม่ใช่ธรรมดาจริงๆ มันน่าทึ่งเหมือนรอยยิ้มที่มุมปากนั้น ที่เหมือนต้องการจะกระชากหัวใจเธอให้หลุดลอยตามไปด้วย

“คะ.. คิดว่ารู้จัก” เธอตอบอย่างไม่แน่ใจและยิ้มบางอย่างผู้มีมารยาท ส่วนคนตัวสูงนั้นยิ้มหวาน ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลกำลังเต้นระริก ..เจ้าชู้.. เธอประเมินเขาได้ทันที

“แต่ฉันอยากจะแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ.. หวังว่าเธอคงจะไม่ว่าอะไร” เสียงนุ่มเอ่ยขึ้นมาด้วยถ้อยคำเหมือนว่ากำลังอยากจะทำเล่นดีกับเธอ และเธอก็คิดว่า ลองดูก็ได้ ไม่เสียหาย เธออยากรู้จักเขานี้มาก ก็เอาสิ เสียงในหัวของเธออยู่ส่ง

“ได้สิคะ เชิญ” ดิออนพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม พยายามเอาสิ่งที่เธอจำจากแคลมาได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ อย่างน้อยก็การสงวนท่าทีและเก็บอารมณ์ต่อหน้าคนไม่รู้จักมักคุ้น

แต่เธอกลับมาหลุดอาการตอนที่เขาขยับมือเรียวสวยและขาวผ่องนั้นขึ้นมาสัมผัสมือเธอ สัมผัสแรกมันทำให้เธอประหลาดใจถึงที่สุด เพราะมันเหมือนถูกกระแสไฟฟ้าแล่นจากจุดที่เขาสัมผัสพุ่งตรงไปสู่หัวใจ ทำให้เธอตาโตโดยไม่รู้ตัว และยังรู้สึกกลัวยิ่งไปกว่าเมื่อดวงตาสีเขียวอันคมกริบจ้องมองดวงตาของเธอกลับมามีประกายแวววาวและประกบประกายริมฝีปากลงกับหลังมือ ซึ่งในเวลาที่นี้เองที่ดิออนคิดว่าเธอไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลย หูของเธออื้ออึง

“ฉันชื่อ ‘แองเจล่า มิลเลอร์’ จ๊ะ ยินดีที่ได้รู้จักและดีใจที่ได้เจอตัวจริงของเธอเสียที”

แต่อย่างไรก็ตาม เธอรู้แล้วว่า.. ผู้หญิงตรงหน้า..มีดียังไง..

แล้วเธอล่ะ.. เธอยังเห็นว่าเขาคืออยู่หรือเปล่า..แคล...

โปรดติดตามตอนต่อไปในเล่มหน้า.. ขอขอบคุณค่ะ...

